



HET PROBLEEM VAN HET
KWAAD

DEEL 2:
HET RICHTEN VAN GOD

A.E. KNOCH

Het Richten van God

door A.E. Knoch

*Een vertaling van:
The Judgments of God — by A.E. Knoch
Part of:
The Problem of Evil and the Judgments of God*

Er is een aspect van de theologische doctrine van de menselijke verantwoordelijkheid¹ dat, evenals die van de vrije wil², in een directe tegenspraak met de godheid van God is. Het ontkent de grote kloof tussen de Schepper en het schepsel, de Pottenbakker en het klei, de machtige Vormer en Zijn handwerk. Het veronderstelt een onafhankelijkheid van God die de mens verheft terwijl het tezelfdertijd zijn Maker degradeert. De eerbied voor dit onschriftuurlijke leerstuk is zo groot, dat het de toetssteen is geworden tot het testen van de waarheid. Een bewering behoeft slechts voorbij lijken te gaan aan de verantwoordelijkheid van de schepselen of dit aan de kant lijken te schuiven, en ze wordt afgewezen, zelfs als deze duidelijk in de Schriften wordt vermeld. Het is één van de basiselementen van de menselijke religie geworden waardoor Gods Woord onwerkzaam wordt gemaakt. Het zou nooit moeten worden verward met rekenschap.

De Schriften verwijzen niet direct naar dit onderwerp. De uitdrukking komt in het geheel niet voor in de gewone Engelse versies. Evenmin bestaat er een term voor in de grondtekst, noch in de Hebreeuwse, noch in de Griekse Schriften. Vandaar dat we er zeker van mogen zijn dat we ons buiten het kader van de goddelijke onthulling bevinden wanneer we dit gebruiken of voorstellen als een probleem. Het toont dat onze gedachten niet Gods gedachten zijn. We zouden ons liever van deze filosofie moeten ontdoen dan zo'n begrip aan Gods onthulling proberen op te dringen. Zeker, er zijn elementen in het woord “verantwoordelijkheid” die schriftuurlijk zijn, maar er zijn andere die dat niet zijn, en we kunnen deze niet onderscheiden tenzij we dit

¹ *responsibility*

² zie hoofdstuk 13 van: Het Probleem van het Kwaad

begrip ten gunste van gezonde schriftuurlijke uitdrukkingen loslaten. Het is alleen omdat de theologie de waarheid betreffende Gods richten heeft geperverteerd en Zijn godheid afwijst, dat zij noodzakelijkerwijs moet terug vallen op een verantwoordelijkheid in 's mensen relaties met God.

Het is niet mijn eigen wens om dit artikel te schrijven, daar het geen schriftuurlijk onderwerp is, maar mijn vrienden zijn erg betrokken bij deze zaak, en sommigen van hen hebben op een verheldering aangedrongen. Bovendien struikelen velen die onze uiteenzettingen lezen over het feit dat we zo weinig aandacht aan de menselijke “verantwoordelijkheid” schenken, wat zich, zo wordt ons verzekerd, achter al Gods handelingen moet bevinden. Het idee lijkt te zijn dat de zondaar een beschuldigde is en God als een menselijke rechter is, die alleen diegenen mag straffen die voldoende volwassenheid hebben bereikt om hun misdaden te beseffen en voor wie het binnen hun vermogen lag om anders te doen als ze dat wilden—kort gezegd, alleen hen die onafhankelijk van God zijn, en goed of slecht kunnen doen zoals het hun uitkomt.

Het moet van begin af aan duidelijk zijn dat we hier slechts in de betrekkingen tussen God en Zijn schepselen geïnteresseerd zijn en niet in die tussen mensen onderling. Wat ik zeg moet niet worden toegepast op de sociale en politieke relaties die in de mensheid bestaan. Ik wens niet de “verantwoordelijkheid” van ouders, of van regeerders te ontkennen of van een ieder die een plicht te vervullen heeft tegenover een medemens, en iedereen, gelovige of ongelovige, aan wie iets is toevertrouwd, moet rekenschap geven aan God. De verwarring van gedachten over dit onderwerp is grotendeels te wijten aan het gebrek aan onderscheid tussen onze relaties met God en die met schepselen als wijzelf. Door af te leiden en te redeneren wordt het menselijke op het goddelijke overgedragen, omdat mensen geen juist idee hebben van de waardering die de Godheid verschuldigd is.

De reden waarom ik liever niet over dit onderwerp schrijf is

omdat het geen schriftuurlijke basis heeft. Het woord heeft geen equivalent in de goddelijke woordenschat. Als we verlangen Gods gedachten te leren kennen, moeten we Zijn woorden gebruiken, in het bijzonder wanneer het zo'n grote plaats in ons denken wil innemen. Bovendien zal een ontkenning van menselijke verantwoordelijkheid vrijwel zeker een verkeerde indruk geven. Men zal redeneren dat als het schepsel niet verantwoordelijk is, mensen zo veel kunnen zondigen als ze wensen, en rechtspraak en gericht onmogelijk zijn. Jobs vrienden wensten te bewijzen dat Hij "verantwoordelijk" was voor zijn situatie. Dit wordt specifiek aan het begin ontkend, waar we ervan verzekerd worden dat God, via Satan, "verantwoordelijk" was. Maar weinigen hebben tot nog toe deze les geleerd.

De gehele moeilijkheid steunt op een gedeeltelijke ontkenning van Gods godheid. Hij is een Richter (of Rechter), hoewel Hij al het richten aan de Zoon heeft overgedragen. Maar Hij is veel meer dan dat. Een wijze menselijke rechter zou kunnen proberen een schuldige zo te vonnissen dat zijn karakter gecorrigeerd wordt, maar hij kan zijn verleden niet rechtvaardigen. Dat bevindt zich buiten zijn functie en zijn vermogen. Bovendien zou hij, als hij dit zou doen, ook geen ongunstig vonnis meer kunnen vellen. Hij kan immers wel iemand ter dood veroordelen, maar hij kan hem niet tot het leven terugbrengen. Deze dingen kan God alleen doen, en Hij zal dit in de toekomst voor alle mensen doen. God brengt *alle* mensen tot veroordeling. Dit valt buiten het terrein van een menselijke rechter. Ook dit zou rechtsuitoefening in een menselijke rechtbank onmogelijk maken.

Het feit is dat God de Godheid is, en wij Zijn schepselen zijn, en Hij er op uit is ons te zegenen door Zichzelf aan ons te onthullen. Dit kan slechts gedaan worden door het ervaren van kwaad en zonde en gericht. Tenslotte is, in de relatie van de Schepper met het geschapene, Hij alleen "verantwoordelijk", want Hij maakt ons overeenkomstig Zijn eigen opzet en plan en wij hebben hierin totaal geen keuze of aandeel. Dit is funda-

menteel, maar het zou niet tot basis moeten worden gemaakt van conclusies die tegengesteld aan Zijn onthulling zijn. Het zou gemakkelijk zijn te redeneren, dat in dit geval, aangezien niemand “verantwoordelijk” is, God ook niemand rechtmatig kan veroordelen voor hetgeen ze niet konden vermijden. In feite is over dit onderwerp alle redenering gedoemd ijdel te zijn, behalve die welke als zijn belangrijkste vooronderstelling de absolute godheid van God heeft, Wiens handelen boven de kritiek van Zijn schepselen staat, Die de onverantwoordelijken kan veroordelen en dat ook doet.

In volkomen tegenstelling met het populaire dogma, wordt de waarheid betreffende de menselijke onverantwoordelijkheid helder uiteengezet in het negende hoofdstuk van Romeinen. Na aanhaling van de zaak van Farao, wordt de conclusie getrokken: “Daaruitvolgend dan, tot degene die Hij wil, is Hij barmhartig, echter ook wie Hij wil, die verhardt hij.” Ziende dat dit volkomen aan de menselijke verantwoordelijkheid voorbij gaat, neemt de apostel deze tegenwerping op: “U zult dan tegen me protesteren, ‘Waarom houdt Hij dan nog steeds schuldig? want wie heeft ooit Zijn bedoeling weerstaan?’” Als het Gods bedoeling is dat een mens Hem tegenwerkt, en Hij verhardt hem om het te doen, kan die mens dan beschuldigd worden? Hij is zeker niet “verantwoordelijk”. Wat zullen we zeggen? De apostel probeert niet eens een antwoord te vinden, want de vraag gaat volkomen voorbij aan het grote feit dat het *God* is die deze dingen doet. Geen mens heeft het recht om dit te vragen. “*O mens! wie ben JIJ wel, die het tegen God opneemt?*” (*vergl.* Leidse Vert.) Hoewel het voor een mens verkeerd is zulk een pad te bewandelen, is het volkomen rechtvaardig voor God, want Hij verheerlijkt niet alleen Zichzelf erdoor, maar brengt hierdoor ook uiteindelijk zegen aan degene die onrecht lijkt te zijn aangedaan, evenals aan al zijn schepselen.

De rest van deze passage bekrachtigt dit—het grote feit van ’s mensen volkomen onverantwoordelijkheid—door beeldspraken

die niet misverstaan kunnen worden. God is de Vormer: wij zijn het gevormde. Hij is de Pottenbakker: wij zijn de klei. Is er iets onverantwoordelijker dan een klomp klei in de handen van een pottenbakker? Ik heb genoten van het zien van een pottenbakker in Jeruzalem, die een stuk klei op zijn schijf zette en behendig een kleine kom met zijn vingers vormde, en toen—tot mijn verbazing—maakte hij het in een ogenblik kapot. De klei was volkomen aan zijn genade overgeleverd. Het had geen wil noch stem. En helemaal vroeg het niet, “Waarom maakt je me zo?” Och, mochten de heiligen deze les in nederigheid leren! Alle schepselen zullen tot een besef komen van hun eigen volkomen onvermogen en van Gods kracht wanneer Hij klaar is met hen te handelen, want Hij moet niet alleen Alles in *allen* zijn, maar *Alles* in allen.

Als het niet gebruikelijk was deze passage te vermijden, welke vrijwel de enige is die het onderwerp werkelijk behandelt, wie zou het dan durven voor deze filosofie op te komen? Kan er een stilliger ontkenning zijn dan de vraag, “heeft niet de pottenbakker het recht over het klei, om uit hetzelfde kneedsel het ene vat te maken, inderdaad, tot eer, *en een ander tot oneer?*”. Het vat tot oneer kan zijn functie of zijn lot niet ontsnappen. Het zal worden gebruikt voor dat wat de verontwaardiging en het gericht van God zal doen neerdalen. Zonde moet worden gericht, niet alleen omwille van de zondaar, opdat hij mag beseffen wat het is, maar omwille van alle schepselen, en als een demonstratie van het rechtvaardige karakter van God. Onze onrechtvaardigheid moet Gods rechtvaardigheid aanbevelen. Is, in dat geval, God onrechtvaardig in het brengen van verontwaardiging? Beslist niet. Hoe zal God anders de wereld richten? (Rom. 3:5,6). Deze verzen in het derde hoofdstuk van Romeinen zijn eveneens een duidelijk bewijs dat God de onverantwoordelijken richt, en dat dit onrechtmatig zou zijn als Hij een mens zou zijn.

Natuurlijk kunnen velen deze woorden of gelijklopende niet geloven. Als “God allen tezamen in hardnekkigheid opsluit”

(Rom. 11:32) en “alles uit Hem is” (Rom. 11:36), dan lijkt de basis van alle moraliteit van hen te zijn weggenomen, tezamen met hun verbeelde en voorbeeldige verantwoordelijkheid. De reden is dat ze nog egocentrisch zijn, en zich voorstellen dat hen een kans moet worden gegeven om zichzelf te tonen, eerder dan hulpeloos vaatwerk te zijn voor de onthulling van God. Zoals we zullen zien is de werkelijke reden waarom zo velen weigeren de waarheid aan te nemen, dat ze het aanzien voor harteloos Calvinisme, dat Gods weg met Zijn doel verwacht en het onverantwoordelijke schepsel verdoemt tot eindeloze, hopeloze pijniging, en Hem alzo toont als een afschuwelijk en haatdragend monster in plaats van een wijze en liefhebbende Redder.

Geen mens is er “verantwoordelijk” voor dat hij een zondaar is. Hij werd niet geraadpleegd voordat hij de familie van Adam binnentrad, en hij heeft geen middel om zichzelf van de straf op Adams zonde te bevrijden. Zijn eerste vader zondigde zonder zijn medeweten of toestemming, en hij is verplicht de gevolgen te dragen, met daarin ingesloten de uiterste straf, de dood. Zelfs zijn eigen zonden zijn te wijten aan zijn overgeërfde sterfelijkheid. Dus, in werkelijkheid, kan hij zichzelf niet helpen. Hier hebben we een voorbeeld dat ons zou moeten onderrichten. *De mens lijdt en sterft zelfs hoewel hij niet “verantwoordelijk” is.* En hij zal opstaan en geoordeeld worden voor de zonden die hij heeft gedaan, hoewel we gemakkelijk zijn onverantwoordelijkheid kunnen bewijzen. *Gods richten is niet gebaseerd op verantwoordelijkheid.*

Verantwoordelijkheid wordt vaak verward met licht (of inzicht). Dit is een misvatting. Het karakter en de straf van zonde variëren met de verhouding ervan tot Gods wil, niet tot de menselijke capaciteiten. Een zonde tegen het licht zoals dat in de wet wordt gevat, brengt zonde in nauwer contact met God. Een overtreding is niet langer louter een mislukking of tekortschieten. Het wordt een handeling duidelijk tegen God gericht, en vraagt als zodanig een strenger correctiemiddel. En een krenking, die Gods gevoelens verwond, is onderhevig aan een

nog grotere straf. Richten gaat niet volgens de bekwaamheid en talenten van mensen (foutief “verantwoordelijkheid” genoemd) maar naar Gods onthulling. Aan wie veel is *gegeven*, van hem zal veel worden gevraagd.

GERICHT EN VERANTWOORDELIJKHEID

Het wordt gewoonlijk als een axioma in menselijke wetten geaccepteerd dat de straf aan de verantwoordelijkheid moet worden aangepast. Aldus komen minderjarigen zelden binnen het bereik van de strafwet. De Japanners hebben een klassiek verhaal van een meisje dat opzettelijk het huis van haar ouders in brand stak, in de hoop dat het tot een hereniging met haar minnaar zou leiden. Als gevolg daarvan werd een groot deel van de stad vernietigd en velen verloren het leven. Toch hing de vraag van haar lot niet af van haar daad of de resultaten daarvan, maar van haar leeftijd. Was ze minder dan achttien geweest, dan kon ze niet “verantwoordelijk” worden gehouden. Maar daar ze zojuist meerderjarig geworden was, onderging ze de doodstraf. Zodanig is de menselijke wet! Wat een karikatuur van recht! Overeenkomstig hieraan zouden allen die als minderjarigen sterven niet aan de gebruikelijke straf worden onderworpen, maar aan corrigerende disciplinaire maatregelen. In feite *behandelt God ons allen alsof we minderjarig zijn*, want Zijn richten zal alles wat onrecht is rechtmaken. Zelfs als minderjarigen niet verantwoordelijk zijn voor hun daden, moeten ze op een of andere wijze worden berecht (of gericht) wanneer ze een misdaad hebben gepleegd.

Het wordt gewoonlijk verondersteld dat alleen de verantwoordelijken voor hun zonden zullen lijden. Maar dat is niet zo in Gods voorziening en zal niet zo zijn in Zijn richten. Een trein-machinist negeert een signaal en honderden onschuldige slachtoffers lijden. Een grote storm zweept over het land en duizenden, heiligen zowel als zondaars, worden vernietigd. Een grote aardbeving doodt menigten in een moment. Is dit rechtvaardig?

Mensen noemen het een daad van God, waarvoor zij weigeren verantwoordelijk te zijn. God handelt niet volgens een menselijke wet in Zijn huidige omgang met de mensheid. Noch zal Hij dat doen in het gericht. In beide is het idee van verantwoordelijkheid volkomen afwezig, om de eenvoudige reden dat het daar niet van toepassing is. De inbreng daarvan is slechts een van de tijdelijke en bedrieglijke ideeën van de mens in zijn onbekendheid met en afwijzing van God.

Hoe dan ook, indien, als uiteindelijk gevolg van Gods eonische werkzaamheden, het grootste deel, of zelfs maar een fractie, van Zijn schepselen tot eindeloze pijniging of uiteindelijke uitdoving veroordeeld zou worden, zou het onmogelijk worden om God te rechtvaardigen in Zijn pogingen tot zelf-onthulling. Zelfs de Godheid kan Zichzelf niet tonen ten koste van Zijn schepselen en tot hun schade, want Hij is Liefde, en zulk een onthulling zou een tentoonspreiding van haat zijn. Slechts wanneer we zien dat al het lijden dat tot het schepsel komt, volkomen zal worden gecompenseerd door God, nee, dat het zelfs een vitale factor in Zijn toekomstige heerlijkheid zal worden, zijn we in staat te zien waarom verantwoordelijkheid volkomen afwezig is in de Schriften, en daartegenover zo'n belangrijk deel van menselijke godsdienst is. Binnen het Heilig Geschrevene, bestuurt God het universum. Daarbuiten is de mens de meester van zijn lot.

Eeuwige pijniging wordt ondragelijk afschuwelijk, als de subjecten daarvoor niet verantwoordelijk zijn—dat is, als ze het niet op zichzelf hadden geladen, terwijl ze anders hadden kunnen doen. In feite zouden degenen die altijddurende bestraffing vasthouden voor deze ongelukkigen, als de verantwoordelijkheid voor hun eigen lot niet op henzelf kon worden vastgepind, hun eigen leerstelling verafschuwen. Dat is waarom ze zich geen rekenschap kunnen geven van het lot van kinderen, of van degenen onder de jaren van toerekeningsvatbaarheid. Zelfs degenen wiens harten getekend zijn door jaren van omgang met de vlammen van de hel (voor anderen), rillen bij de gedachte van de voorstelling van

kinderen en krankzinnigen die de martelingen ervan ondergaan. En wat betreft de enorme meerderheid, die nooit van Christus gehoord heeft? Zijn zij verantwoordelijk? Als zij niet geloofd hebben worden zij niet gered. En hoe kunnen ze geloven wat ze nooit gehoord hebben?

Als mensen deze valse toevlucht van menselijke verantwoordelijkheid niet hadden, zouden er veel meer van hen gedwongen worden om de duivelse doctrines van de noodlottige menselijke bestemming die ze vasthouden te heroverwegen. Daarom is het dat, wanneer hun harten niet volkomen verhard zijn, ze niet in de verdoeming van kinderen zullen geloven, en worden ze tot vele onschriftuurlijke denkbepelden geleid, zoals de leeftijd van toerekeningsvatbaarheid, de aanstelling van peetouders bij de doop, bevestiging (van lidmaten) of wat dan ook, ziende dat *altijddurende* pijniging of vernietiging nooit gerechtvaardigd kan worden in geval van diegenen die niet volledig in staat zijn te antwoorden. Als ze maar konden zien dat God *niemand* verantwoordelijk houdt, zouden ze een altijddurende kwelling of doodsslaap volkomen weezinwekkend en onmogelijk vinden. “Verantwoordelijkheid” is een tweeling-ketterij samen met eeuwige verdoeming.

De werkelijke vraag betreft het richten. Wat is het? Wanneer? Waarom? Bij de grote witte troon, wanneer al de doden zullen opstaan om gericht te worden, zal de vraag van verantwoordelijkheid in het geheel niet opkomen. *Alle* doden zullen opstaan, met andere woorden, alle ongelovigen, want alleen dezen zullen niet levend gemaakt zijn bij de vorige opstandingen. Hun vroegere leeftijd, staat of religie is niet van belang. Als ze *dood* zijn zullen ze voor de witte troon staan. Bovendien, ze zullen worden gericht *overeenkomstig hun daden*. De *natuur*, *omvang*, en *zwaarte* van hun gericht mogen dan worden aangepast overeenkomstig hun omstandigheden, maar er is geen sprake van de vraag of ze misschien te jong of te onwetend of op een andere manier ongeschikt voor het richten zijn. Volgens

menselijke standaarden zullen de meesten van hen nauwelijks verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor hun daden. Hun jeugd, hun duisternis, hun omgeving, kwade invloeden—dit alles konden ze niet vermijden. Toch, voor hun eigen bestwil, moeten hun daden gericht worden.

Het doel van menselijk recht is nogal verschillend van Gods richten. Mensen moeten de samenleving beschermen door laakbare leden eruit te verwijderen, ofwel voor een bepaalde tijd, door gevangenneming, ofwel definitief, door de dood. Goddelijk richten heeft een volkomen ander doel. Het moet Gods rechtvaardigheid onthullen, als een basis van Zijn liefde, door een juiste straf op al het onrecht te stellen. Dit kan worden gedaan zonder de “verantwoordelijke” misdadiger de rechtszaal binnen te brengen, want de heiligen zullen zelfs niet eens in het gericht komen. Christus heeft voor hen geleden, niet omdat Hij “verantwoordelijk” was, maar omdat, door zo te doen, Hij zowel Gods liefde als Zijn rechtvaardigheid heeft getoond, en dit is het uiteindelijke doel van alles.

Een werkelijke moeilijkheid op dit punt is ons bedorven zicht op de betekenis van richten. We kijken ernaar alsof het een *bestrafing* is, een straf opgelopen door onrecht te doen. Gods gerichten zijn corrigerend. Ze zetten zaken recht. Voor de meeste personen is het idee van kinderen die in het gericht verschijnen bijna ondenkbaar. Maar waarom niet? Christus zit op een grote *witte* troon. *Het is geen zwarte*. Hij zal geen onrecht doen. Niets zal daar gebeuren waartegen het minste bezwaar van de kant van enig schepsel in het universum gemaakt kan worden. Als God later bedoelt allen te verzoenen³ die in het gericht verschijnen, moet dit worden gedaan op een rechtvaardige basis. Al het onrecht moeten worden rechtgezet voordat mensen kunnen leven in perfecte vrede met God en met elkaar—het doel van dit richten.

³reconcile, reconciliation

GODDELIJKE ONVERANTWOORDELIJKHEID

Alzo zien we dat dit idee een morele noodzakelijkheid is voor allen die verkeerde ideeën over de menselijke bestemming vasthouden. God moet niet beschuldigd worden van eindeloze pijniging, of eindeloze dood. Dat zou Hem veranderen in een duivel. Als gevolg daarvan zijn mensen ertoe gedwongen om deze doctrine van morele verantwoordelijkheid uit te vinden, die, in werkelijkheid, de verdediging van een goddelijke onverantwoordelijkheid is. Als God Zijn schepselen voor altijd martelt moet Hij niet de schuld krijgen. Als Hij ze uit hun bestaan wegvaagt, kan het niet Zijn fout zijn. Maar als Hij met een ieder rechtmatig handelt in het richten, zodat wat onrecht en krom is wordt gecorrigeerd, zelfs als het door de zwaarste kwelling en ellende gebeurt, en uiteindelijk een ieder levend maakt, hem aan Zijn eigen hart terugbrengend—zoals de Schriften verklaren—dan heeft Hij geen verontschuldiging nodig, Hij kan met alle verantwoordelijkheid belast worden zonder dat dat in het minst Zijn rechtvaardige en heilige Naam bezoedelt.

De mens houdt God minder verantwoordelijk voor het werk van Zijn handen dan dat een zwak schepsel dat voor zijn medemens is. Hoewel Hij in staat is om 's mensen harten te wenden alsof ze kleine waterstroompjes zijn, zou Hij er niets aan kunnen doen als de meeste harten van Hem vervreemd zijn! Hoewel niemand tot de Christus kan komen behalve als de Vader hem trekt, kan Hij niets voor de myriaden schepselen doen die de weg tot redding niet vinden! Is Hij niet geheel verantwoordelijk voor de staat van de wereld, voor de omstandigheden die de meeste zondaars tot hulpeloze slachtoffers van hun omgevingen maken? Is Hij er niet verantwoordelijk voor dat Satan nog steeds vrij is om hen te misleiden? Ook niet voor de uiteindelijke opstand, die het directe resultaat van Satans vrijlating is na de duizend jaren? Waar zullen we eindigen als het nodig is om Hem van elke verantwoordelijkheid te ontheffen om Zijn karakter te zuiveren?

Wat zal er van Zijn godheid overblijven als we verplicht zijn zulke middelen te gebruiken om Zijn daden te rechtvaardigen? Deze lijken ons alleen noodzakelijk omdat we te bekrompen, te duister, te onwetend, of te verlegen zijn om in het doel te geloven dat Hij Zich heeft voorgenomen.

HOE HET ONZE WANDEL BEINVLOEDT

Zullen we volharden in zonde opdat genade kan toenemen? (Rom. 6:1). Evenals het is betoogd dat de doctrine van genade zal leiden tot zonde, zo staat men erop dat vrijheid van morele verantwoordelijkheid ons zal aanmoedigen in een goddeloze levenswijze. En, net als een vals begrip van genade tot losbandigheid heeft kunnen leiden, zo kan een oppervlakkige blik op deze vrijstelling van verantwoordelijkheid tot slordigheid en nonchalance en zonde leiden. Maar we zouden genade niet moeten afwijzen vanwege het misbruiken ervan. Evenmin behoren we deze waarheid te beoordelen door het effect op diegenen die wel de vorm ervan kennen doch niet de kracht ervan. Genade leidt niet tot zonde, noch moedigt de erkenning van Gods godheid wetteloosheid aan.

De moeilijkheid hier is reëel. Het kan verstandig zijn deze zaak niet op te dringen aan diegenen die niet van harte de godheid van God erkennen. Zij zijn geneigd te redeneren dat, als ze niet verantwoordelijk zijn, zij geen straf zullen krijgen. Zij zullen zeggen, “Waarom, dan, houdt Hij nog steeds schuldig?” (Rom. 9:19), en proberen een excuus voor zonde in blind noodlot te vinden. Maar ’s mensen onverantwoordelijkheid beïnvloedt Gods richten niet. Allen die voor de grote witte troon staan zullen worden gericht *volgens hun daden*. Zou richten louter “straffen” zijn, of eeuwig duren, dan zou het ondraaglijk zijn. Dat is waarom de meeste mensen, omdat ze een vervormd idee van goddelijk richten hebben, niet aarzelen om dergelijk onderwijs “duivels” of “demonisch” te noemen. Het is hun valse uitzicht, hun geloof dat het zo doet lijken. De doctrines van eeuwige

pijniging of annihilatie verhinderen effectief elke volledige acceptatie van Gods godheid. Hij moet worden ontheven van de “verantwoordelijkheid” voor een dergelijk noodlot van wie van Zijn schepselen dan ook, en die moeten deze verantwoordelijkheid zelf op de schouders nemen.

Mensen zijn voldoende onkundig betreffende hun schepselschap om zich voor te kunnen stellen dat ze voor hun eigen daden kunnen antwoorden. Deze zelfverzekerdheid is nodig zodat die verbrijzeld kan worden. God kan niet Alles in iemand zijn die zelf alles in zichzelf is. Hij zou niet Alles in iemand kunnen zijn als allen op zichzelf aangewezen waren voor hun bestemming. Zo ver het hun huidige bewustzijn betreft, zijn mensen zich niet bewust van de subtiele krachten die zich samenvoegen om hun wil en hun weg te vormen. Wanneer deze alle in één richting stromen, zijn ze “vrij” en handelen ze zonder enige dwang of beperking. Ze hebben hun eigen weg, en willen daarvoor aansprakelijk zijn. Als invloeden botsen, en zij moeten “kiezen”, geven ze toe aan de sterkste en verbeelden zich dat ze aan geen enkele hebben toegegeven. In deze eon voeren ze het commando uit van de overste van het rechtsgebied van de lucht, de geest die nu in de zonen der hardnekkigheid werkt (Efeze 2:2).

Zonder twijfel kunnen er grote aantallen passages in de Schriften worden gevonden waarin menselijke verantwoordelijkheid *lijkt* te worden verondersteld. De Mozaïsche wet lijkt de verantwoordelijkheid voor het houden ervan op de schouders van Israël te plaatsen. Maar latere onthulling laat niet alleen zien dat ze niet gehouden zou worden, maar dat ze zelfs niet tot dat doel gegeven werd, en, inderdaad, dat ze niet *kon* worden gehouden door zonen van Adam. Ze sloop binnen, niet om zonde te verminderen, maar om overtreding te vermeerderen (Rom. 5:20). Als een wet gegeven zou zijn aan verantwoordelijke mensen die haar zouden kunnen houden, zouden ze dat gedaan hebben en daarmee hun eigen rechtvaardigheid hebben getoond (Gal. 3:21). Maar zoals het nu is, kunnen ze dat niet doen, en lopen ze de

rechtvaardige straf op, en zo, in hun onrechtvaardigheid *en* het richten daarvan, tonen ze Gods rechtvaardigheid en dat is het werkelijke doel van Gods wet.

Een wijze vader wordt erin gerechtvaardigd zijn kinderen hun beperkingen te leren door van hen het onmogelijke te vragen. Dit is veel effectiever en imponerender dan louter de bewering van hun onvermogen. We zijn dus in geen geval gemachtigd te zeggen dat God niets van Zijn schepselen eist wat ze niet kunnen doen. Dat is louter een ongegronde gevolgtrekking. Welk mens heeft naar Gods standaard geleefd? Met Eén Uitzondering, niemand! Al zulke valse redeneringen aan de kant leggend, wordt ons alleen de ruimte gelaten tot de duidelijke vaststelling dat God alleen voldoende kracht bezit om Zijn opzet te effectueren en Zijn doel te bereiken, zodat Hij alleen “verantwoordelijk” is.

OOSTERS FATALISME

In oosterse landen wordt de lege huls van deze grote waarheid nog steeds gevonden in het diep gewortelde fatalisme van de mensen. “Wat er zal zijn zal gebeuren.” Maar, enkel vastgehouden als een filosofie, los van de kennis van God en Zijn uiteindelijke doel door Christus Jezus, is het gedegeneerd tot een apathische acceptatie van een blind noodlot, zelfs wanneer het wordt verbonden aan de naam van God. Dit leidt tot hopeloosheid en laksheid. In tegenstelling hiermee kan alleen de kennis dat louter God verantwoordelijk is ons redden van uiterste wanhoop, wanneer we leren hoe weinig er op de mens wordt gerekend. Een geloof in Gods einddoel is los hiervan irrationeel, want als God op iemand van Zijn schepselen rekent los van Zijn geest, is Zijn doel in geen geval zeker. Bovendien, er is niet de minste grond voor onverschillig gedrag, want de motieven die ons ertoe leiden God te behagen worden eerder versterkt dan verzwakt door het besef dat Hij niets aan het toeval heeft overgelaten, zodat zelfs onze fouten, hoezeer we ze persoonlijk betreuren, binnen het

bereik van Zijn machtige plan vallen.

We worden erop gewezen dat gelovigen voor het podium van Christus moeten staan, om voor de dingen in het lichaam gedaan te ontvangen (2 Cor. 5:10), en daaruit volgend moeten ze dus “verantwoordelijk” zijn. De geest van God leidt dat anders af. Na ons op te roepen onze eigen redding tot resultaat uit te werken met vrees en beven, wordt de reden gegeven: “*want het is God Die in u werkzaam is zowel om te willen als om te werken . . .*” (Fil. 2:12,13). De slaaf van God die diepgaand onder de indruk is van zijn eigen verantwoordelijkheid gaat op die dag een grote teleurstelling tegemoet, maar degene die zijn absolute afhankelijkheid van God beseft—dat Hij van hem verlangt om dat te doen wat hij totaal niet in staat is in eigen kracht te volbrengen (waarvoor hij daarom *niet* “verantwoordelijk” is)—hij alleen zal dat doen waarin God behagen scheidt. De theorie van verantwoordelijkheid, evenals die van “de volharding⁴ van de heiligen,” leidt weg van God, de Bron van alle kracht, en maakt ego-centrische, zelf-voorzienende dienstknechten, die zelden zien waarom ze zouden moeten vrezen en beven.

MENSELIJKE THEOLOGIE

De theologische literatuur en praktijk is doordrenkt met de gedachte aan menselijke verantwoordelijkheid. Niemand lijkt het ontbreken van de term in de heilige tekst te treffen. Trouwens er zijn er velen die dat als ernstige tekortkoming van de kant van de Auteur zouden beschouwen. Zo ver als wij hebben waargenomen, wordt de term daar niet alleen toegepast op seculiere gerichten, om het punt te benadrukken dat privileges verantwoordelijkheid met zich meebrengen, maar is het de noodzakelijke voorwaarde voor al het richten, in het bijzonder voor dat wat zonder einde is. In het kort gezegd, als mensen niet verantwoordelijk waren, zou God ze niet kunnen straffen.

⁴*perseverance*

In deze zin is deze niet-schriftuurlijke term slechts de neerslag van de onschriftuurlijke ideeën betreffende het richten. Het is niet rechtvaardig om mensen te “straffen” voor daden waartoe ze werden aangezet door invloeden waarover ze geen controle hadden. Een goede advocaat zou dan gemakkelijk welke misdaad dan ook kunnen excuseren op deze grond, want er zijn geen aansporingen voor een misdaad behalve aangeboren afwijkingen en beïnvloedingen van buiten die optreden zonder onze uitnodiging. Maar wanneer we gaan zien dat Gods gerichten niet louter “straffen” zijn, uitgemeten aan “verantwoordelijke” misdadigers, maar zware, doch heilzame corrigerende maatregelen die neutraliseren, of beter, meewerken tot de uiteindelijke verzoening³, worden we niet gedwongen om een term uit te vinden die, in de betekenis waarin wij die gebruiken, niet in de goddelijke woordenschat wordt gevonden.

Het idee van verantwoordelijkheid is niet een onschuldige toevoeging aan Gods openbaring. Het heeft zich schadelijk aan de Schriften vastgehecht, wat heeft geleid tot veel dat tegengesteld is aan de waarheid en het heeft het kennen van God ondermijnd.

Als menselijke wezens geen zondaars zouden zijn totdat ze aan de jaren des ondersheids komen, wordt men verplicht om te bepalen welke leeftijd of conditie dan wel noodzakelijk is. Hierin geeft het Woord van God in het geheel geen hulp. Iedereen heeft een ander idee, en de onbestemde jaren kunnen zich over de gehele afstand van kindsheid tot volwassenheid uitstrekken. Als, op een of andere, nooit duidelijk gedefinieerde, wijze de onverantwoordelijke jeugd “zeker van de hemel” zou zijn, zou het een vorm van genade worden als niemand zou worden toegestaan om zich tot volwassene te ontwikkelen. Kindermoord wordt de beste verzekering van redding. Moord zou eeuwig welzijn kunnen opleveren, terwijl de redding van een door de dood bedreigde jongeling niets minder dan een afschuwelijke misdaad zou zijn, indien hij in de jaren des ondersheids nog steeds niet gered is bevonden.

Menselijke rechtbanken zijn voortdurend het spoor bijster om de hoeveelheid “verantwoordelijkheid” te bepalen. De laatste tijd wint de theorie steeds meer terrein dat iedere moordenaar krankzinnig is, en niet aansprakelijk voor zijn daden. Het is een plausibele verdediging, en, bekrachtigd door voldoende invloed en andere waardevolle overwegingen, kan het menige moordenaar het leven redden. Is niet juist het doen van zo’n daad zelf voldoende bewijs van krankzinnigheid?

Verder, is niet het plegen van welke misdaad dan ook overtuigend bewijs van de morele ziekte die we hebben overgeërfd en waarvoor we niet “verantwoordelijk” zijn? Het enig mogelijke antwoord wordt niet gebaseerd op een ontkenning van de feiten, maar op een beroep op de afschuwelijke resultaten van een dergelijke leerstelling. Menselijke rechtbanken vinden dat ze het niet kunnen, het niet durven, om veel aftrek te geven wegens onverantwoordelijkheid. Onbekendheid met de wet excuseert niemand, hoewel het zelfs voor een professionele jurist volkomen onmogelijk is om alle wetten te kennen. Aldus zien we hoe onoplosbaar de problemen zijn die deze theorie opwerpt, zelfs in de toepassing ervan binnen de menselijke rechtspraak.

Voor we afsluiten, vragen we onze lezer ernstig om het richten niet samen met verantwoordelijkheid af te danken, en alzo een vrije teugel aan zonde en wetteloosheid te geven. De redenering die richten baseert op verantwoordelijkheid is fout. Evenals minderjarigen, die niet de jaren des ondersheids hebben bereikt, niettemin naar verbeteringshuizen ter correctie worden gestuurd, evenzo richt God Zijn onverantwoordelijke schepselen, door onze Heer Jezus Christus, tot Zijn eigen heerlijkheid en hun welzijn. Wij staan het niet toe een kind zonder tuchtiging te laten gaan louter omdat het onverantwoordelijk is. Laten we onze ideeën over Gods gerichten corrigeren, en al de redeneringen met betrekking tot verantwoordelijkheid zullen verdwijnen. Het richten zal onpartijdig worden uitgedeeld aan alle ongelovigen, *overeenkomstig hun daden*. Het feit dat mensen niet verantwoordelijk zijn

is geen aanleiding tot zondigen, want het verwijdert het richten niet, en herstelt God op de troon van Zijn almacht.

Als mensen moeten redeneren, laat hen dan logisch zijn in hun afleidingen en zij zullen niet botsen met Gods Woord. Als, bijvoorbeeld, al Gods schepselen het vermogen werd geschonken om Zijn bedoeling te dwarsbomen of er op een of andere manier tegengesteld aan te handelen, hoe kan Hij dan Zijn opzet vervullen en zijn doel bereiken? Dit herkenkend, hebben mensen Hem tot een tweede of derde graads godheid verzwakt, die Zijn eigen raadsbesluit *niet zal* en *niet kan* uitvoeren. Tijdens het “goddelijk” maken van de mens hebben ze God menselijk gemaakt. Allen die geloven dat God zal slagen in Zijn uitgesproken bedoeling om Alles in allen te worden, kunnen er niet op consequente wijze de menselijke verantwoordelijkheid tezamen bij vasthouden. Als deze lering waar is moeten we eveneens eeuwige pijniging erkennen, want dat is het enige doel waartoe het menselijk kunnen, los van God, kan leiden.

Samenvattend: De schepsel-verantwoordelijkheid is een contradictio in terminis. Er is een tegenstrijdigheid in de termen besloten en het ontkent de verantwoordelijkheid van de Schepper. De doctrines van altijdurende pijniging of eeuwige dood maken deze gevolgtrekking noodzakelijk. De mens moet verantwoordelijk worden gemaakt voor zo’n duivels lot, anders zou God de schuld dragen. Maar nu onze ogen en onze harten eenmaal open gemaakt zijn voor de waarheid van Gods grote einddoel, om Alles in allen te zijn, worden we niet gedwongen om Hem door middel van een theorie te verontschuldigen die niet alleen onbekend is aan Gods onthulling, en tegengesteld aan duidelijke verklaringen daarin, maar erkennen we vrijelijk ons eigen onvermogen en onverantwoordelijkheid in het heerlijke licht van Zijn onthulling, dat, omdat Hij het universum bewerkt in overeenstemming met de raad van Zijn eigen wil, Hij in Zijn grote opzet zal slagen om Alles in allen te worden.

A.E. Knoch

Vertaling van:
“*Responsibility*”

Hoofdstuk 21 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

Het is een trieste aantekening bij het menselijk ras om te ontdekken dat het woord “oordeel⁵” zo onstabiel en aan verval onderhevig is. Dit zal wel zo zijn, omdat mensen zelf zo onrechtvaardig en wraakgierig zijn. Het woord is bijna uitsluitend veroordeling en straf gaan betekenen, terwijl het een neutraal *richten* behoort te zijn. Hoe zelden wordt het in de goede betekenis onder ons gebruikt! Het zal een grote inspanning waard zijn om de ware betekenis ervan te herstellen, al is het maar om ons ervan te weerhouden om het in verband met rekenschap verkeerd voor te stellen.

De Farizeeën waren niet traag in het *veroordelen* van anderen. Toch berispte onze Heer hen, omdat ze voorbijgingen aan *het richten* en de *liefde* van God. Zij veronachtzaamden de herstellende kant van het richten. Ze faalden erin de armen (Spr. 29:14, Ps. 72:4) en de vaderlozen (Jes. 1:23, Ps. 10:18) te richten, dat wil zeggen: ze beschermden hen niet in hun rechten (Mat. 23:23). Onze Heer verenigde *het richten* met *barmhartigheid* en *geloof*. Deze, de meer zwaarwegende zaken van de wet, verwaarloosden zij. Een dergelijk “oordeel,” zulk “richten” betekende zeker geen straf. Maar in plaats van zo te richten, verslonden de schriftgeleerden de huizen van de weduwen, hoewel zij snel waren om diegenen die de tradities niet hielden te veroordelen (Mar. 7:5; 12:40).

Misschien is de beste plaats om te tonen dat richten altijd recht en terecht is te vinden in Abrahams beroep op de Heer, toen hij over de toestand van Sodom sprak. De Authorized Version leest, “shall not the Judge of all the earth do *right*?” (Gen. 19:25). [Zal de Richter (of Rechter) van de gehele aarde niet

⁵judgment: hier met zowel met oordeel als gericht vertaald.

het recht(e) doen?] Ik ben het ermee eens dat zij de betekenis goed uitdrukten, doch ik betreur het feit dat, zodoende, zij een opmerkelijke gelegenheid lieten schieten om de ware betekenis van het woord *richten* in onze taal te verankeren. Het Hebreeuws leest, “De Richter van de hele aarde, zal Hij niet *richten*?” Het is duidelijk dat iets verkeerd geen richten in Abrahams ogen zou zijn. Als iemand in Sodom onrechtvaardig zou lijden zou dat geen *richten* zijn en zou dat verkeerd of onterecht zijn. *Er is absoluut geen onrechtvaardigheid in goddelijk richten*. Het is veeleer: *Het recht(mak)en van dat wat al verkeerd of onrecht is*.

UITGESTELDE GERICHTEN

Een kortzichtige blik op Gods gerichten zal tot verbijstering en tot atheïsme leiden. We denken instinctief dat God zaken recht moet zetten, en deze veronderstelling is volkomen juist. Maar we falen bij het zien dat een eenvoudige teruggave, of een schadeloosstelling zonder enig nut of voordeel, eveneens een falen is, omdat er niet afdoende wordt betaald voor het in het verloop besloten lijden. Er is geen oplossing dan een toekomstige voleinding, en dat kan niet anders dan door geloof worden geaccepteerd. Zelfs een kort, maar bondig, onderzoek van Gods gerichten, zal dienen om ons tevreden te stellen met Gods plan als geheel, en ook met Zijn huidige werkzaamheden, hoewel die enig lijden van onze kant met zich meebrengen. Deze zullen we graag verdragen, met het oog op de overweldigende compensatie in de toekomst.

Nadat God, door de slang, de zonde en overtreding van Adam had teweeggebracht, richtte Hij de eerste mens door hem en het ras sterfelijk te maken, zodat zij zouden zondigen zonder de directe tussenkomst van Satan. Tot aan de zondvloed werden zij zonder corrigerende maatregelen gelaten, zodat zij door een vloed moesten worden weggevaagd. Van die tijd af werd richten in de handen van de mens geplaatst, en is er een zwakke poging van

zijn kant geweest om te zorgen dat ieder zijn recht kreeg. Maar, zoals individuën faalden voor de zondvloed toen zij probeerden te doen wat recht was in hun eigen ogen, zo, falen nu regeringen in het uitdelen van recht, en zullen zij worden gericht in de komende dag van Zijn toorn.

Maar, in deze dag des mensen, heeft God op verschillende manieren ingegrepen, om Zijn grote demonstratie van menselijke onbekwaamheid te variëren. Eerst gaf Hij een onthulling van de functie van het kwaad aan Job en zijn vrienden, en via hen aan de rest van de mensheid. Dat wordt niet beperkt tot de afstraffing van zondaars, maar is essentieel voor de onthulling van Gods genade, en wordt zodoende ook het deel van de heiligen. Bovendien is dat niet vruchteloos, maar het produceert een dubbele zegen. Deze onthulling zou de gehele mensheid in staat hebben moeten stellen om kwaad te verdragen met standvastigheid, maar slechts een klein deel van de heiligen heeft het tot nu begrepen. In de toekomst zal dit een geweldig getuigenis aan de gehele mensheid zijn van precies die les die het bedoelde te leren.

Maar een veel duidelijker onthulling werd aan Israël gegeven in de wet. In plaats van hen in het duister te laten in hun richten van elkaar, onthulde Hij hen verordeningen en gerichten waarmee zij rechtvaardig konden beslissen. Bovendien gaf Hij hen tussenpersonen, priesters, door wie ze, in welk geval dan ook, achter Zijn gedachten konden komen. Ze werden goed toegerust om te *kennen* wat recht was, maar niet om het te *doen*. Aldus is er een veel diepere vernedering in wetteloosheid dan in onwetendheid. De wet werd niet gegeven om te worden gehouden, maar om zonde om te zetten in overtreding, en tekortkoming in wet-breuk. Het versterkte slechts het feit dat het richten, in de handen van mensen, een monumentale mislukking is.

Het falen van *naties* om rechtvaardig te richten zal worden gecorrigeerd door de vreselijke uitstortingen van goddelijke verontwaardiging in de tijd van het einde. Ze zijn nu rijp voor het

richten, want ze ruïneren de aarde door hun onrechtvaardigheid en strijd. Evenals het *individueel* gericht voor de vloed moest worden uitgesteld omdat een correctie niet in overeenstemming was met het karakter van Gods demonstratie van menselijke verdorvenheid totdat het tot volle wasdom was gekomen, zo kan een *nationaal* gericht niet uitgevoerd worden tot de tijd rijp is voor het opzetten van Christus' koninkrijk. Dan zal de demonstratie compleet zijn, en wordt corrigerende discipline noodzakelijk om het terrein vrij te maken voor de rechtvaardige heerschappij van Gods Messias.

Maar *individueën* zullen pas later worden gericht, bij de grote witte troon. Gedurende hun leven zal zowel heilige als zondaar zuchten om de correctie van onrecht en ongeluk. Er zijn, los van regeren, veel pogingen gedaan om onrecht te verhelpen en ongelijkheden te genezen, maar het totale resultaat is erg teleurstellend wanneer we de wereld als geheel beschouwen. In de stad waar dit wordt geschreven is er een "instelling van sociale zorg" en een enorm openbaar ziekenhuis, naast vele andere instanties opgezet om armoede en ellende te bestrijden, maar de armen en zieken nemen slechts toe, zelfs onder de meest gunstige omstandigheden. God zou deze toestand in een korte tijd kunnen beëindigen als het Zijn bedoeling was, maar Hij komt niet tussenbeide. De misdaad neemt toe en onrecht is overvloedig aanwezig, maar Hij grijpt niet in.

HET UITSTELLEN VAN HET RICHTEN

Het uitstel van zowel het nationaal als het individueel richten brengt één van de meest verbijsterende problemen voor de ongelovige met zich mee, en het uitstel van het geven van het hun toegekende aan de heiligen is erg beproevend voor hun geloof. Hoewel het van het uiterste belang en tot het hoogste voordeel voor het ras is, willen mensen niet worden vernederd, en wensen ze niet te wachten op een toekomstige beloning, omdat ze niet

beseffen dat dit Gods plan is, voorbereid voor zowel *hun* eigen voordeel, alsook voor de zegening van het *universum*, en voor *Zijn* eigen hoogste heerlijkheid. Geheel de mensheid moet leren beseffen wat Hij voor hen is door een feitelijke ervaring van wat het betekent om zonder Hem te zijn. Dan zullen zij in staat zijn om Hem de ongedwongen uitstroom van hun hart te geven. Dan zullen zij het waarderen wanneer Zijn richten permanent al het onrecht recht maakt en al het kwaad uitdelgt, door het lijdende offer waarin Hij heeft voorzien.

Vandaag vermengen de heiligen een deel atheïsme met Mosaïsche wet en Paulus' brieven, en realiseren zich zelden welk een rommel het maakt. Zij willen het richten nu, om hun rechten te krijgen naar de wet, maar ze beseffen ook dat ze genade nodig hebben voor hun tekortkomingen. Als ze niet krijgen wat ze willen, verliezen zij het gevoel van Gods aanwezigheid, als ze dat ooit al hadden, en sluiten Hem uit hun levens wanneer Hij niet aan hun verwachtingen voldoet. Het is slechts wanneer we door geloof zien dat vandaag de dag het kwaad in de wereld in overeenstemming is met de Schriften, en een essentieel ingrediënt in Gods plan, en ook de enige weg naar de hoogste zegening zowel voor onszelf, voor het ras, alsook voor de hele schepping, dat we de noodzaak begrijpen van een achtergrond om zijn grootste heerlijkheden en altijddurende hulde te kunnen tonen. En dan zijn we bereid om met dankbare harten al de beproevingen en tragedies te verdragen die Hij ons zendt.

Richt God nu? Dit is voor ons allen een erg praktische vraag. Als Hij dat doet, hoe kunnen we tevreden zijn met wat Hij doet? Een Bijbellezer die de Psalmen op zichzelf toepast moet af en toe pijnlijk teleurgesteld zijn, want God belooft daar om allen te beschermen en allen te zegenen die op Jahweh vertrouwen. Hij lost zulke beloften nu niet in. De reden is duidelijk. Hij richtte toen *wel* indirect, door de aan Israël gegeven wet. Geen van de Psalmen, niet louter de zo-genaamde vloek-Psalmen zijn nu van toepassing.

Het richten wordt in onze gedachten verder gecompliceerd gemaakt door de natuur en de wetten der natuur. Ze werken feilloos zonder voorkeur voor heilige of zondaar. De rechtvaardige en de onrechtvaardige worden vaak in hetzelfde noodlot verzwolgen. De heiligste van de heiligen schijnt geen voorrecht te hebben. Ze worden weggevaagd door dezelfde storm of verpletterd door dezelfde aardbeving. Een “daad van God” heeft de betekenis gekregen van de vernietigende kracht van de natuur. Maar dit wordt zelden, of nooit, toegepast op de begunstigende zegeningen die overvloedig in de ons omringende natuurkrachten aanwezig zijn.

Een uitgebreide kennis van Gods uitgestelde gerichten zouden ons kunnen helpen om met geduld en lankmoedigheid de “lichte kwellingen” te verdragen, die nu voor ons zulk een zware last lijken. Dit zijn essentiële kenmerken van de kwade eonen. Het is geen nalatigheid of onverschilligheid van Zijn kant, maar volmaakte planning. In het toekomstige land van heerlijkheid dat ons wacht zal God *alles* in Zijn heiligen zijn. Hun heerlijkheid in de opstanding zal afhangen van de voortdurende en ononderbroken werking van Zijn geest in hen, zodat het richten onnodig en onbekend zal worden.

DE VEROORDELING VAN ALLEN

Ongeveer een twaalf maal geeft de Authorized Version het woord *gericht* als *veroordeling* of *verdoeming* weer, en half zo vaak veranderen ze *richten* in *veroordelen* of *verdoemen*, en *het richten* in *veroordeling* of *verdoeming*. Dit zou zelf drastisch moeten worden *veroordeeld*, want toen de vertalers anderen veroordeelden waren zijzelf veel meer schuldig, omdat ze zondigden tegen het van God gegeven licht en het meest dierbare bezit van de mensheid verminkten. Met dit voor ogen was de editor van de Concordant Version geneigd het woord *richten* te verkiezen boven *veroordelen* wanneer de lezing van het Origineel niet absoluut zeker was. In

de laatste vindplaats van *richten* echter, welke handelt over het lot van degenen voor de grote witte troon werd hij tegen zijn neiging in verplicht om *veroordelen* te lezen, waar de Authorized Version eenvoudig *judge*, richten heeft staan. De Griekse teksten verschillen op deze plaats, maar de beste van hen, de Sinaïticus, leest *veroordelen*. In deze tekst zijn er vele weglatingen, en, daar de drie letters (*kat*) die het verschil maken gemakkelijk kunnen worden weggelaten doch nauwelijks kunnen worden toegevoegd, verdienen zij een plaats, omdat ze waarschijnlijk in het Orgineel werden gevonden. Zelfs indien weergegeven als *richten*, wordt het feit dat allen werden veroordeeld duidelijk vanuit andere passages vastgesteld.

De apostel Paulus maakt het duidelijk dat Adams ene overtreding aan de hele mensheid veroordeling brengt (Rom. 5:18). Niet alleen zal God de wereld *richten* (Rom. 3:6), maar niet één zal er rechtvaardig worden bevonden—zelfs niet één (Rom. 3:10). Eén zonde bracht veroordeling (Rom. 5:16). Deze dingen zijn zo wijd als het ras zelf en gaan terug tot Adam voor hun oorsprong en reikwijdte. Het is geen individuele zaak. Het gericht voor de grote witte stelt dit niet vast. Het was al lang tevoren bekend. Het bevestigt eenvoudig het vorige vonnis na de daden te overwegen van degenen die van Adam sterfelijkheid hebben overgeërfd. Hetzelfde is waar van rechtvaardiging. Het zal niet afhangen van de daden van degenen die dat ondergaan, maar van Christus en Zijn gehoorzaamheid. Wanneer Paulus, bij een latere gelegenheid van veroordeling spreekt maakt hij het wereldwijd (1 Cor. 11:32). Bovendien, een ieder die Christus aanneemt erkent daarmee veroordeling los van Hem. Slechts in Christus Jezus is een sterveling van Adams ras vrij van veroordeling (Rom. 8:1).

“Straf” is een woord dat ik ben gaan haten, want mensen hebben het zo afschuwelijk misbruikt voor Gods werkzaamheden. Wanneer we zien dat al Gods handelingen bestaan met het oog op de uiteindelijke verzoening³ van allen, zal het idee van een straf-fende vergelding, geïntroduceerd door een bedorven theologie,

weezinwekkend worden. Als de grote witte troon allen die ervoor staan tot eeuwige pijniging of vernietiging veroordeelt, zou een dergelijke gedachte gekoesterd kunnen worden. Maar we moeten ons herinneren dat het doel van al Gods handelingen in liefde is geworteld en vrucht zal dragen in de verzoening³. Als God liefde is, kan Hij niet orthodox zijn. De ervaring voor de grote witte troon moet een ieder voorbereiden op de voleinding, want dat is wat voor hem ligt. Voordat er een universele verzoening³ kan zijn, moet een ieder met God in het reine worden gebracht, en dit wordt bereikt bij het richten. En dit is inderdaad de ware betekenis van richten⁶, welke bijna door het straffende karakter van de menselijke rechtspraak verloren is gegaan.

De orthodoxe “hel” heft al het richten en recht op. Wat is de zin van iemand voor een rechter te brengen als hij al duizend jaar wordt gepijnigd en gedoemd is hetzelfde voor eeuwig te ondergaan, wat zijn vonnis ook moge zijn? Zulk een systeem zou zelfs onder de meest onrechtvaardigen en wreden van de mensheid niet worden getolereerd. Recht(spraak) vereist dat een vonnis bij de misdaad past. Het moet toepasbaar zijn op het meest onschuldige kind alsook op de meest goddeloze volwassene. Dit is onmogelijk als de termijn eindeloos is, want eindeloosheid staat geen gradaties toe. Bovendien is het hogelijk immoreel om iemand te pijnigen zonder een nuttig doel. Iemand die schuldig is aan zulk een misdaad zou tot krankzinnige worden gevonnist, en in een inrichting worden opgesloten.

RECHT EN ONRECHT

De enig mogelijke weg om recht van onrecht te onderscheiden is om allereerst de plaats en opzet van God te erkennen. Geen van onze rechten kunnen op onrechtvaardigheid ten opzichte van Hem berusten. We kunnen geen duidelijk idee hebben van de aard van het gericht voor de grote witte troon tenzij we weten

⁶of oordelen

wat God door middel daarvan zal toekomen. Misschien de meest vreselijke misvatting van de functie ervan is gekomen door de onschriftuurlijke en gruwelijke lering dat allen die worden gericht voor altijd zullen worden gemarteld in de poel van vuur die erop volgt. In dat geval is het volkomen nutteloos en schadelijk, en dus een klinkklare onrechtvaardigheid voor God, want Hij zal alles verliezen en niets winnen als beloning voor Zijn enorme investering van creatieve kracht en voorziening. De onrechtvaardigheden die mensen elkaar hebben aangedaan—en hoe groot is het aantal van hen!—al deze tezamen zouden niet opwegen tegen de onuitsprekelijke onrechtvaardigheid dat 's mensen daden niet gerechtvaardigd zouden mogen worden in hun relatie met de *Godheid*, opdat *Hij* de oogst van Zijn werk zou kunnen binnenhalen.

Wat is recht en rechtvaardig? De mens(heid) heeft geen standaard om dit te bepalen behalve de zwakke flikkering van het geweten en de waarschuwingen van de natuur. We zullen waarschijnlijk ontdekken dat de meeste van zijn rechten onterecht waren en dat zelfs dat wat alles bij elkaar recht leek iets van onrecht in zich had. Dit is moeilijk te bespreken tenzij we een concreet voorbeeld nemen. Het beste is het eigendomsrecht. U hebt een akte van eigendom tot een stuk land. U kunt het eigendom ervan terugvoeren tot iemand het misschien nam door “het recht van ontdekking”. Maar welk recht is dat? Het land was geschapen door God, en behoort Hem toe tot Hij een geldige eigendomsakte geeft, wat Hij nooit zal doen omdat u er niet voor kan betalen, en het niet te koop is. Eigendomsrechten! Ze zullen nooit terecht zijn totdat ze terugkeren in de handen van de enige werkelijke Eigenaar en Schepper. Met deze achtergrond zou het gemakkelijk zijn al de eigendomsaanspraken in de wereld ogenblikkelijk het zwijgen op te leggen, en, tegelijkertijd *God Zijn rechten te geven*, en Zijn schepselen de hunne. Op deze manier zal God de universele Eigenaar worden. Al hun rechten zullen alleen in Hem gevonden worden. Zo zal Hij hun Alles worden.

Is het niet betekenisvol dat, bij de grote witte troon, zowel de aarde als de hemel vluchten? Degenen die dan opstaan kunnen dat deel van de aarde welke zij bij hun dood bezaten niet claimen. In sommige gevallen kunnen er wel duizend claimers zijn, en dat zou slechts tot een eindeloze strijd leiden, en niet tot een definitieve rechtvaardige vaststelling. Gedurende hun levenstijd legden sommigen van hen beslag op enorme bezittingen, terwijl anderen niet eens de grond bezaten waarin ze werden begraven. Maar nu heeft niemand zelfs maar een staanplaats op de aarde, wat lijkt te tonen dat ze verspeeld hebben wat ze hadden, en dat het is teruggekeerd naar de rechtmatige Eigenaar. Sommigen legden waarschijnlijk een claim op een “woning”, of ten minste een hoekje in de hemel, op grond van hun goedheid en gaven. Zij ondervinden ook dat hun aanspraak op een hemelse plaats geen fundament heeft. Dit alleen zou hen moeten imponeren met de volkomen onrechtvaardigheid van hun rechten en met hun falen om die van God te (h)erkennen.

Dit is de fatale tekortkoming in bijna al het menselijke recht. De relaties tussen mensen worden geregeld zonder zich te bekommeren om de rechten van de Schepper, de Onderhouder, de ware Weldoener. Alles is allereerst *voor Hem*. Dit modificeert elk recht en kan zelfs het recht dat we voor onszelf zoeken opheffen. Het onmetelijke doolhof van de menselijke onmenselijkheid ten opzichte van mensen, waaruit men zich niet kan redden, zou bijna een onmogelijk en oneindig probleem bij het gericht opwerpen als de menselijke rechten niet zouden worden aangepast aan die van God. De Zoon van God zal er zijn om de aanspraken van Zijn Vader warmhartig door te voeren, wat de ogen van de mensheid zal openen om te zien dat de “rechten” waarvoor ze anders zouden strijden, zelfzuchtig, egoïstisch, ongegrond trots, en een verwerping van Gods rechten zijn. De Farizeeër zal in het gericht niet opstaan om in zijn tienden te roemen. Hij stelde zich misschien ooit voor, dat hij zijn rekening met God had vereffend, dat hij Hem had gegeven wat Zijn recht was. Dan

zal hij zien dat hij God van negen-tiende van wat Hem toekwam heeft beroofd, want *alles* wat hij had was een gave van de In-Alles-Voorzienende. De Farizeeër bad tot zichzelf, en was zeer tevreden met zijn behandeling van Jahweh, maar al zijn rechtvaardigheid was ongerechtigheid.

De tollenaar sprak niet tot zichzelf, noch vergeleek hij zich met anderen, maar anticepeerde op het gericht door elke claim op rechtvaardigheid te verwerpen. Hij had geen vertrouwen in zichzelf dat hij rechtvaardig was, en vroeg alleen om een acceptabele beschutting. Toch werd *hij* gerechtvaardigd, en niet de Farizeeër. Ik veronderstel dat, louter vanuit menselijk standpunt, dit een grove rechterlijke dwaling was. De Farizeeër was waarschijnlijk een voorbeeldig persoon, die de wet probeerde te houden, en orthodox in zijn interpretatie van de Schriften was. Hij claimde dat, als anderen onrechtvaardig waren, hij dat niet was. Onder gewone omstandigheden zouden zulke mensen opstaan in het gericht en strijden voor hun eigen rechtvaardigheid. De Farizeeën zouden erop staan dat zij gelijk hadden en de tollenaars fout waren. Wat een eindeloos debat zou er zijn als al degenen voor de grote witte troon zouden proberen om alle geschillen onder henzelf te beslechten zoals ze dat in dit leven doen! Maar als alles open en bloot wordt gemaakt, is het tegenovergestelde het geval. Allen zullen worden veroordeeld door het besef van hun volkomen falen om rechtvaardig voor God te zijn.

We weten over het menselijk ras twee dingen: Allen zullen worden veroordeeld en allen zullen worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18). Voordat ze gerechtvaardigd kunnen worden moeten ze hun veroordeling beseffen. Dit kan niet tot stand komen door vanuit menselijk standpunt over deze zaak te debatteren, zoals Job en zijn vrienden deden, maar door Goddelijke tussenkomst, zoals toen Jahweh Zichzelf met Job vergeleek en hem vroeg of hij het nodig had om God te veroordelen om zichzelf te kunnen rechtvaardigen (Job 40:8). Elihu's boosheid was fel tegen Job

vanwege het rechtvaardigen van zijn eigen ziel boven God (32:2). Zelfs de Psalmist wist dat niemand van de levenden rechtvaardig voor God zal zijn (Ps. 143:2). Maar wat een vervelende en vreselijke en oneindige tijd zou dat blijken te zijn als iedere zaak zo werd beproefd als die van Job! Als een dergelijke zitting vandaag zou worden gehouden zou bijna iedereen, net als hij, proberen zichzelf te rechtvaardigen, hoewel weinigen, als er al iemand zou zijn, daar een even goed recht toe zouden hebben. Tegelijkertijd zouden anderen, met een andere maatstaf van recht, net als Jobs vrienden, allen veroordelen die niet met hen instemden. Zoals Zophar tot Job zei, het is alles “lip-talk”, ’s mensen vele woorden van zelfrechtvaardiging (Job 11:2).

Wanneer het gaat om recht en onrecht hebben mensen en naties God vergeten en genegeerd. Ze hebben de eerbied voor Hem verloren omdat Hij niet tussen beide komt. Er zijn opmerkelijke pogingen geweest om rechtvaardig te handelen onder mensen, maar zeer zelden wordt er met Gods rechten gerekend. William Penn weigerde om de claim van de Engelse kroon op het territorium Pennsylvania te erkennen, hoewel hij de koning zijn prijs betaalde. Later kocht hij het opnieuw, van de Indianen. De meeste mensen beschouwen dit als meer dan rechtvaardig. Maar was het dat? Of was het eenvoudig een kopen van de ontvangers van gestolen goederen? Het eigendomsrecht van de koning erop was inderdaad erg zwak gefundeerd, zoals Penn zelf beseftte. Maar was dat van de Indianen beter? Wie weet beter dan dat zij het eveneens door geweld verkregen? Zelfs indien zij de eerste vestigers waren, maakte dat het nog niet van hen. Hoeveel rivieren van bloed hebben gevloeid om zich van land meester te maken dat in het bezit was van anderen! Ze hadden het zichzelf kunnen besparen indien de strijdende partijen de enige ware Eigenaar van alle dingen hadden (h)erkent en al hun claims hadden gebaseerd op Zijn recht om erover te beschikken zoals Hij dat wil. Bij de grote witte troon, zal wat recht is niet langer gebaseerd zijn op de armzalige aanspraken van mensen.

Ze geloofden dit tot dan toe niet, maar dan zullen zij *zien* dat hun rechten on(te)recht zijn, omdat zij God daarmee van Zijn rechten beroven.

In contrast met menselijke (ge)richten, benadrukte onze Heer het karakter van Zijn richten. Het is altijd *rechtvaardig* en *waar* (Joh. 5:20, 7:24, 8:16). Hij zal niet zonder reden veroordelen. Trouwens, het zal bijna lijken alsof, in het richten, Hij helemaal niet hoeft te veroordelen, want mensen zullen hier zelf voor zorgen (*vergelijk* Rom. 2:3). Ninevitishe mannen, die luisterden en acht sloegen op Jonah, zullen degenen veroordelen die onze Heer hoorden en zich er niet om bekommerden. De koningin van het Zuiden zal hen ook veroordelen, want zij kwam van ver om naar de wijsheid van Salomo te luisteren, en zij wilden niet luisteren naar Degene Die de Wijsheid van God is. (Mat. 12:41-42). Ik ben er vrijwel zeker van dat de wijze van het richten zo zal zijn dat allen elkaar zullen veroordelen, en zelf veroordeeld zullen worden wanneer alles wordt ontmaskerd en openbaar gemaakt in de aanwezigheid van de grote witte troon.

Vandaag is alles gecamoufleerd. Geen daad wordt gezien zoals zij werkelijk is. Zonde probeert in het verborgene te werken. De motieven achter daden van mensen zijn verborgen. Mensen schenken meer aandacht aan het uiterlijk voorkomen dan aan de innerlijke realiteit. In het gericht zal dit worden omgedraaid. Alles wat nu bedekt is zal onthuld worden. Wat verborgen is zal worden bekendgemaakt (Mat. 10:26, Mar. 4:22, Luk. 12:2). Dan zullen de verborgen dingen van de mensheid worden gericht. (Rom. 2:16). Dit zal waarschijnlijk al vele van de menselijke oordelen automatisch omkeren, zonder in langdradige navorsingen te vervallen of in welke poging dan ook om het openlijke bewijs te ontwijken of te verdraaien. Dit is, denk ik, hoewel pijnlijk, zeer heilzaam voor al degenen die het betreft, en het is absoluut essentieel voor hun toekomstig welzijn. Er kan geen voleinding zijn zonder dit. Zonder dit kan er geen verzoening³ met God worden overwogen. Hoe kan God Alles in iemand worden die

verborgen zonde huisvest, en die niet begint te beseffen hoeveel hij tekortschiet aan Zijn heiligheid? Wanneer we eenmaal zien dat richten de noodzakelijke voorbereiding voor verzoening³ is, zullen we het niet alleen verdragen, of erin berusten, maar zullen we er dankbaar voor zijn en God prijzen voor deze voorziening.

Mensen zenden misdadigers levenslang naar de gevangenis om de samenleving tegen hen te beschermen. God behandelt zondaars in een korte richtingsperiode om hen volmaakt voor te bereiden op de eindeloze verbondenheid met hun medemensen en met Hem. Het doel van Zijn richten is niet om de zondaar kwaad met kwaad te vergelden, en hem voor zijn slechtheid te laten lijden, maar om de hindernissen tot Zijn gemeenschap te corrigeren en te verwijderen. In veel gevallen kan dit zwaar lijden inhouden, maar, wanneer we het vergelijken met de voordelen die eruit voortkomen, worden we herinnerd aan de “lichte” kwellingen van de apostel, die erg zwaar waren, doch hun gewicht verloren wanneer vergeleken met de eonische heerlijkheid waarvan zij de inleiding waren. Trouwens Paulus’ heerlijkheid was beperkt tot de eonen, terwijl de verzoening³ van Gods vijanden bij de voleinding eindeloos zal zijn. De grootste som denkbaar slinkt tot niets wanneer het met oneindigheid wordt vergeleken.

David werd de keuze gegeven tussen te worden gericht door Jahweh of door mensen. Zijn ervaring met beiden leidde hem ertoe ogenblikkelijk te beslissen, en hij riep uit “Laat me in de handen van de Heer vallen, want Zijn barmhartigheden zijn velen. *Maar laat me niet in de handen van mensen vallen.*” Het is leerzaam de alternatieve gerichten op te merken, en in het bijzonder hun lengte. Hij werd de keuze gegeven tussen drie *maanden* vluchten voor zijn tegenstanders, ingehaald door het zwaard van zijn vijanden, of drie *dagen* van het zwaard van de Heer, de pest (1 Kron. 21:13). Overal zien we dat Gods gerichten snel zijn, en snel voorbij zijn, terwijl die van mensen langzaam zijn, de zielestrijd wordt lang uitgerekt. Aldus hebben we alle reden om te denken dat het laatste oordeel een korte

tijdperiode zal zijn. Davids straf was weliswaar erg zwaar, want zeventigduizend stierven er voor hun tijd. Maar het bereikte zijn doel. De koning was door Satan geprikkeld om Israël te tellen. Dit liet zien dat David vertrouwde op aantallen, niet op God. Hij leunde op mensen, niet op Jahweh. Daarom werd een groot deel van zijn legerschaar van hem weggenomen, en David werd ertoe bewogen de tempel op de berg Moria voor te bereiden, waar Jahweh's eredienst gedurende de regeringen van de rest van de koningen van Israël werd uitgevoerd. Satan werd verslagen en God verheerlijkt, en David teruggeroepen om in Hem alleen te vertrouwen. God werd voor een groot gedeelte zijn Alles.

Vanuit de beschrijving van andere gerichten van onze Heer kunnen we ons een idee vormen van wat Hij als de recht(vaardig)e procedure beschouwt. Tegen Zijn discipelen zei Hij dat een slaaf die de wil van zijn heer *weet*, en deze toch negeert, vele slagen zal hebben. Maar iemand die dat niet weet zelfs indien hij slagen verdient, zal er weinig ontvangen. Daarna legde Hij een regel neer welke waarschijnlijk ook bij de grote witte troon zal gelden: Wat betreft een ieder aan wie veel werd gegeven, van hem zal veel worden gevraagd, en aan wie men veel heeft toevertrouwd, van hem zal men overvloediger eisen (Luk. 12:47-48). Dit heeft een direct verband met de zaak van kinderen, die praktisch niets weten, en de heidenen die onwetend is betreffende Gods Woord en wil. Ik huiver, niet bij het lot van deze klassen, maar bij het vreselijke lot wat hen zal overkomen die diep in Zijn Onthulling hebben gegraven indien ze niet zijn vrijgesteld van gericht door het offer van Christus. Ja, wij, die Zijn wil kennen, en in de uitvoering daarvan zulke mislukkelingen zijn, *wij* zouden waarschijnlijk de meeste slagen ontvangen, en de zwaarste klappen verdienen.

RICHTEN IS AANGEPAST AAN SCHULD

De zwaarte van het richten zal grotendeels afhangen van de passende gelegenheid. Dezelfde zonde zal op de ene mens zware bezoeken en op de andere lichte correctie doen neerdalen. Allen zullen het erover eens zijn dat het niet rechtvaardig is om zonder onderscheid te straffen. Degenen die tegen beter weten in zondigen tegen licht zijn vele malen meer aansprakelijk dan degenen die falen vanwege een gebrek aan licht en inzicht. De meeste mensen stellen zich voor dat, van alle steden, Sodom een van de ergste was, vandaar dat de burgers ervan de zwaarste straffen in het richten zullen ondergaan. En het is erg waarschijnlijk dat, in de tijd van onze Heer, de steden aan wie Hij Zijn herauten zond, zichzelf als de meest rechtvaardige van de hele mensheid beschouwden, zodat hun correctie, indien al aanwezig, erg mild zou zijn. Onze Heer draaide dit om in het geval van hen die zijn herauten niet ontvingen. Hij zei dat het in die dag voor Sodom *draaglijker* zou zijn dan voor die stad (Luk. 10:10-12)! Gaat het dan te ver om hieruit af te leiden dat het draaglijker zal zijn voor de “heidenen” dan voor het “Christendom”? Ik ben hiervan overtuigd. Daaruit volgt dat, als het doel van ons evangelie is om mensen uit lijden te redden, er thuis meer behoefte aan is dan in het buitenland.

Daarenboven, Tirus en Sidon, zo wordt ons verteld, zouden zich, zittend in zak en as, hebben bekeerd indien zij dezelfde vertoning van kracht in hun midden hadden gehad als Chorazin en Bethsaïda en Capernaüm, Zijn eigen stad (Luk. 10:13-15). Is het dan terecht hen op voet van gelijkheid te behandelen? Wat een aanklacht tegen hen die in naam het volk van Jahweh zijn! Chorazin, Bethsaïda en Capernaüm waren niet onder de steden die weigerden zijn herauten te ontvangen. Hij deed vele wonderen in hun midden. Maar de verachte steden van de naties zullen milder worden behandeld dan deze. Keert dit niet onze traditionele gedachten om over de plaats die de “heidenen”

zal hebben in die dag? Hoe gezegend is het voor degenen in verlichte landen die werkelijk Gods genade en Christus' redding accepteren! Als ze dat niet deden, zouden ze in een veel grotere mate aansprakelijk zijn dan de heiden. En werpt dit niet eveneens wat licht op het lot van zuigelingen en kinderen? Het is niet uit te drukken hoeveel dragelijker het voor hen zal zijn dan voor de meer volwassen mensen van het ras!

A.E. Knoch

Vertaling van:
What is Judgment?

Hoofdstuk 22 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

23 HET PODIUM OF “DE RECHTERSTOEL” VAN GOD EN ZIJN CHRISTUS

God heeft gezworen dat Hij de aanbedding van elke knie en de bijval van elke tong zal winnen. Voor Zijn *bêma* of podium moeten allen komen (Rom. 14:10). Dit is volledig in harmonie met Zijn opzet om bij de voleinding allen met Zichzelf te verzoenen³ (Col. 1:20). Pas dan, nadat de ongelovige is gericht en verlevendigd, zal dat volledig bereikt zijn. Maar degenen die geloven zullen veel eerder dit gezegende doel bereiken: in de eerste opstanding, wanneer Israëls heiligen zullen opstaan, en, nog eerder, wanneer degenen van deze geheime huishouding voor het podium van Christus zullen verschijnen, en een ieder rekenschap van zichzelf zal geven aan God. (Rom. 14:12).

Tot nu toe hebben we de grootse opzet van God benadrukt om de gehele mensheid te redden, te rechtvaardigen en te verlevendigen en uiteindelijk het gehele universum te verzoenen³. Vanaf nu zou het goed kunnen zijn om een waarheid die nog kostbaarder en fundamenteler is onder de aandacht te brengen van een ieder die God en Zijn Woord lief heeft. Niet alleen zullen al Zijn Schepselen zegen ontvangen, maar *HIJ zal door allen verheerlijkt worden. God Zelf* is de grote Begunstigde van Zijn wonderlijke werkzaamheden. Ik hoop oprecht dat zelfs degenen die Zijn duidelijke uitspraken betreffende het zegenen van al Zijn vijanden weigeren te geloven, niet zullen ontkennen dat *Hij* de aanbedding van *elke* knie en de bijval van *elke* tong zal krijgen, want *Zijn eed staat er achter*.

Allen zullen rekenschap van zichzelf geven op de twee grote keerpunten van de eonen. Voor de ongelovige zal het bij de grote witte troon plaats vinden, nadat de huidige aarde is weggevaagd. Voor de gelovige zou het in de nabije toekomst kunnen gebeuren,

tussen de kwade en de goede eonen, als voorbereiding op het millennium op aarde en ons vertrek naar de hemelingen. In het kort: het volgt op 's mensen huidige bestaan in vernedering en ellende en gaat het vooraf aan zijn toekomstige leven in heerlijkheid en gelukzaligheid. En dit is precies wat ervan zou moeten worden verwacht. Zolang de mensheid God niet geeft wat Hem toekomt, kan er en mag er geen zegen van betekenis zijn. Maar wanneer het ras of een deel ervan tot volle erkenning van de Godheid komt, zal zegen ongetwijfeld overvloeien.

Het podium zal het tweede grote keerpunt in onze beleving zijn. Toen we net tot geloof waren gekomen, zijn de meesten van ons betreffende onze zonden onderwezen. Geloof in het bloed van Christus bevrijdde ons van alle veroordeling. Omdat onze daden niet tegen ons gerekend zullen worden, waren we gelukkig. Maar wat we *zijn* was niet zo bevredigend. Nog steeds sterfelijk, ondervonden we al snel dat we niet van de *aanwezigheid* van zonde bevrijd waren en onder geen voorwaarde van de *kracht* ervan verlost. Om God te kunnen behagen moesten we *sterven* voor de zonde. *Dood* en *kruisiging* zijn nu de middelen om uit de slavernij ervan te ontsnappen. Maar dit zal worden omgekeerd in de opstanding. Dan zullen we *leven* en *heerlijkheid* genieten. We zullen zelfs van de aanwezigheid van zonde verlost zijn en vrij van haar kracht, omdat we onsterfelijk zullen zijn. Het podium is de introductie hiertoe. Ons gehele verleden zal in de smeltkroes worden gedaan voor een afsluitende evaluatie, zodat al de huidige ergerlijke en lastige problemen zullen worden afgehandeld, en dat wat van waarde is behouden zal worden.

De sleutel-woorden die het podium beschrijven zijn *verlichting*, *manifestatie*, *terugontvangen* en *applaus*. Deze zijn nauw verbonden met richten, maar zonder de scherpe kanten ervan. Ze zijn niet het gevolg van Gods verontwaardiging, zoals in het geval van de ongelovige, maar van Gods heiligheid, die staat op het verwijderden van alles wat in de toekomst een bron van kwaad zou kunnen zijn. Hij zal de verborgen dingen der duisternis

in het licht brengen, en de raadslagen van het hart onthullen (1 Cor. 4:5). De werkelijke waarde van ons dienen ligt in het onderliggende *motief*, niet in het zichtbare slagen of falen ervan. Als het louter voor Zijn heerlijkheid wordt gedaan, zal het zeker applaus vinden. Maar als het ego-centrisch is, zal het het vuur niet overleven. En wij zullen blij zijn het te zien verdwijnen.

Het is nuttig op te merken dat de *bêma*, of het podium, alleen in die gedeelten van Paulus brieven voorkomt, welke het *gedrag* behandelen, in de tweede helft van de Romeinenbrief en in de Corinthe-brieven. Het wordt niet genoemd daar waar het evangelie de aandacht vraagt. Het bekommert zich over de *wandel* van de heiligen, en beïnvloedt hun *redding* niet. Rechtvaardiging is *niet* uit werken, maar het podium behandelt *louter* daden. Het geschenk in de ene is *genade*, de ander is een beproeving door *vuur*. Onze *zonden* werden in het verleden, in het gericht van Christus op het kruis vereffend, het podium van Christus zal ons in de toekomst voor ons *dienen* belonen. Mogen we ons in onze overdenkingen altijd het grote contrast herinneren dat deze grote thema's vormen, opdat we niet de vreugde van onze redding zullen verliezen door die ook maar enigszins op onszelf te baseren.

Rechtvaardiging bevrijdt van alle veroordeling. Het is niet beperkt tot onze zonden als ongelovigen. Het omvat ook wat we als gelovigen doen. De rechtvaardigheid die in Christus de onze is, is goddelijk. God vormt elk van onze daden, door de alchemie van het kruis, om tot een bron van heerlijkheid voor Hemzelf en zegen voor Zijn schepselen. Toch houdt dit niet in dat we in onszelf zondeloos zijn, of dat we op dezelfde voet mogen doorgaan. In het licht van Gods Woord leren we over onszelf en proberen kwaad te mijden en naar het goede te streven. Maar we worden hierin erg gehinderd door het vlees, dat nog steeds bij ons is. Dit is een langzaam proces, dat in dit leven nooit zal worden afgerond. In de opstanding echter, met onze onvergankelijke lichamen, wordt het gehele proces voor het podium voltooid.

Velen echter zijn geneigd deze toekomstige toets te vrezen, in het bijzonder wanneer hun geweten niet schoon is, of hun omgang met hun medegelovigen te wensen over laat. Dit is een gezonde angst, maar laat ons dankbaar zijn dat ons niet wordt gevraagd de test te ondergaan met onze huidige, sterfelijke lichamen. Wanneer we voor Hem worden gepresenteerd, zullen we met een krachtig, heerlijk gestel bekleed zijn, en in staat zijn de zoekende vurige vlammen te verdragen. Bovendien zullen we alles verwelkomen dat elk geschil en verdeeldheid kan ophelderen waardoor onze omgang met elkaar op aarde werd bedorven. Er is niemand die over onze zaak kan beslissen totdat onze Heer dat in die dag Zelf zal doen.

Het podium van Christus behandelt niet alleen het dienen van de heiligen in relatie met hun Heer, maar, met het oog op de toekomst, is één van de voornaamste functies ervan om de relaties tussen de heiligen onderling op te helderen. Na het podium zal het niet langer nodig zijn te verdragen en te verduren, want we zullen door onsterfelijkheid ertoe worden aangezet het goede te doen, evenals het stervensproces ons nu het verkeerde laat doen. Genade zal daarna niet langer nodig zijn in de omgang met elkaar. Alleen het verleden blijft over om afgehandeld te worden. Gods zoeklicht zal alles verlichten. Recht en onrecht zullen ogenblikkelijk duidelijk zijn, en we zullen blij zijn om het slechte van ons vernietigd en het onrecht gecompenseerd te zien.

Elk richten of rechtzetten van dingen terwijl we in onze sterfelijke, zielse lichamen zijn moet noodzakelijkerwijs een pijnlijke procedure zijn. De ongelovige zal dit ondervinden bij de grote witte troon. Wij zouden dit ook ondervinden als we zouden proberen alles in dit leven recht te zetten. Het is niet prettig om te beseffen dat we verkeerd geweest zijn. Hoe gevoeliger het geweten is, hoe ellendiger we ons voelen bij de gedachte God of een van Zijn schepselen te ontstemmen. Het is een enorme opluchting om uit te kijken naar een tijd wanneer alles opgehelderd zal worden door de Enige Die competent is, wanneer

ons gestel het kan verdragen om het allerslechtste te kennen, omdat het niet langer een ziels, of gevoels-lichaam zal zijn, maar een geestelijk organisme competent en gretig om de zaak eens voor altijd af te handelen, opdat er niets zou overblijven dat het toekomstige geluk kan bederven.

Is het niet vanzelfsprekend dat al de verschillen in de leer en de wandel opgehelderd moeten worden voordat we ons toekomstige dienen ten volle kunnen binnentreden? Nu hebben onze verdraagzaamheid, genade en liefde training nodig; maar dan zullen wij allen zoals Hij zijn, en kan er niets tussen ons komen wat onze gemeenschap of ons toekomstige dienen kan bederven. Maar ons *verleden* moet volledig gezuiverd worden, niet alleen voor onszelf maar ook voor onze mede-heiligen. We moeten over onze eigen fouten worden ingelicht, en de motieven van allen moeten bekend worden. Nu is veel duister en geheim. Motieven worden verkeerd opgevat en verkeerd weergegeven. Alles is grotendeels oppervlakkig en kunstmatig. Alleen God en Zijn Christus kunnen dit openbaar maken. En dit zal niet worden gedaan totdat we voor het podium worden gepresenteerd. Tot dan moeten we in genade handelen.

Er is er slechts Een Die in zaken over het gedrag tussen de heiligen kan voorzitten en beslissen. Onze Heer is levend en uitermate geïnteresseerd in alles wat de Zijnen betreft. Hij alleen kent het hart en evalueert de motieven. Tenslotte is de relatie van de ene heilige met de andere en hun onderlinge omgang van ondergeschikt belang vergeleken met de houding van een ieder op zich tot God. Zodat, primair, alles zodanig geordend wordt om *Hem aanbedding en lof* te brengen. Dit zal de voornaamste opzet van Zijn podium zijn. Al het gedrag van de heiligen, hetzij goed hetzij slecht, zal daartoe bijdragen. Uit alle harten zal er aanbedding opwellen wanneer zij de heerlijkheden van Zijn genade in contrast met hun eigen vreselijke falen zien, en er zal uitbundig lof zijn wanneer zij worden aanbevolen voor hun goede daden, niettegenstaande het verbeurde voor hun slechte. Dan

zal vervuld worden wat er geschreven staat:

Voor Mij zal elke knie zich buigen,
En elke tong zal God bijval schenken.

ZONDE OF ZONDEN NIET BIJ HET PODIUM

Hoewel zowel zonde als zonden niet worden genoemd in verband met het podium, is het voor ons moeilijk om deze er buiten te houden. Immers is het niet logisch om te redeneren dat *slechte praktijken* (2 Cor. 5:10) zonden moeten zijn? En als we van onszelf rekenschap geven, zou dit niet veel falen bevatten? Zulk redeneren is, hoewel het logisch lijkt, niet wijs, omdat het geen *geloof* is. Geloof zou er eerder uit afleiden dat, omdat het woord zonde, of zonden, bij het podium niet wordt gebruikt, het karakter van onze daden zoals het hier wordt bekeken, anders moet zijn, en overeen moet stemmen met de gebruikte termen. Als dit zo is, dan is er niet zoiets als de berechting van zonden bij het podium, en de ogenschijnlijke tegenspraak verdwijnt.

Als de verschillende gebruikswijzen van *zonde* en *zonden* duidelijk gedefinieerd zouden zijn, zou het ons helpen waarom *zonde* bij het podium buiten het blikveld valt. Eén enkel falen is een missen van het doel of een *zonde*, meerdere zonden *zonden* zijn. Maar het enkelvoud, *zonde*, of doelmissen, wordt ook gebruikt als naam voor de neiging, de tendens die in ons sterfelijk vlees huist. Het wordt gewoonlijk een “principe” of een “zondige natuur” genoemd, maar deze termen zijn vaag en misleidend, want de menselijke *natuur* leidt ons tot het doen van dat wat de wet eist (Rom. 2:14) en zonde is beginselloos. De *dood*, of het stervensproces, is wat ons zondaars maakt (Rom. 5:12). Bij het podium *zullen wij geen zondaars zijn* in deze zin, omdat we dan onsterfelijk zullen zijn en geen neiging tot zonde zullen hebben.

Onsterfelijkheid maakt ons niet alleen zondeloos bij het podium, maar maakt ons ook immuun voor de straffen die het gevolg van zonde zijn, de verdrukking en kwelling waarin alle

“doden” die voor de grote witte troon staan zullen delen (Rom. 2:9, Opb. 20:12). Het lichaam dat we dan zullen bezitten zal een onvergankelijk, krachtig, heerlijk, geestelijk lichaam zijn (1 Cor. 15:42-44). De kastijdingen welke het deel van de zondaar zullen zijn moeten binnen zijn draagvermogen worden gehouden, anders zou zijn ziel zijn lichaam verlaten en het lijden ophouden. Maar wij zouden zelfs de poel des vuurs, welke de tweede dood is, niet onverdraaglijk vinden. Zelfs als de zonden van de gelovige niet door Christus waren gedragen en door Zijn offer zouden zijn weggedaan, kon het daarbij behorende gericht niet bij het podium worden toegediend. Het probleem daar behoort tot een geheel ander terrein.

Wanneer we een ander slecht behandelen, of wanneer we zelf worden gekwetst, zal dit door het offer van Christus worden omgevormd tot een rechtvaardige daad in Gods grote programma. Maar dat *compenseert ons* niet voor onze kwetsuren, evenmin *maakt het bij een ander* het slechte goed dat wij hebben gedaan. Deze onrechtvaardigheid blijft bestaan voor zover het ons betreft, ondanks onze relatie tot God en Christus. Bovendien, vele goede daden en een aantal volledige loopbanen die aan de dienst van God gewijd zijn, eisen (h)erkenning, goedkeuring en beloning, los van de heerlijkheid die het deel van al de heiligen zal zijn in deze tentoonspreiding van overstijgende genade.

Goed of slecht, het gebrek aan volledig geloof, te wijten aan de activiteit van het vlees of de sluwe streken van de tegenstander aan de ene kant, en de trouw en de leiding van Gods geest aan de andere, hebben een onnoemelijk aantal schulden en verdiensten op rekening van Gods heiligen tot gevolg gehad, welke nog niet betaald zijn. Dit alles moet vereffend worden, zodat bij het podium de boeken gesloten kunnen worden, want het zal niet langer nodig zijn een registratie bij te houden, aangezien er niet langer kwade of slechte daden zijn om in te schrijven, en de goede onmiddellijk beloond zullen worden, want God hoeft ons niet langer te kwetsen en te verootmoedigen, omdat we in staat zullen zijn Hem zonder belemmeringen te behagen.

TERUGONTVANGEN BIJ HET PODIUM

Een helder begrip van de speciale term *komizō: terugontvangen* of *compenseren* zal ons helpen om de procedure bij het podium van Christus duidelijker te begrijpen. In het Grieks duidt de stam ervan HALEN aan. De vrouw die de voeten van onze Heer inwreef met olie *haalde* het in een albasten kruikje (Luk. 7:37). In de middle voice, (het grammaticale medium van een werkwoord) komt het echter overeen met ons *hervinden* of *terugontvangen*. Het is niet een term welke in de rechtspraak in verband met misdaad gebruikt wordt, het duidt eerder op *compensatie en herstel* dan op *wraak* of *vergelding*. Mij is vele jaren geleden verteld dat de Chinezen op Nieuwjaarsdag al hun rekeningen vereffenden. Alle schulden werden betaald en openstaande rekeningen opgehaald. Niemand ging de gevangenis in. Allen werden gecompenseerd. De boeken werden afgesloten en het jaar werd met een schone lei begonnen. Ik twijfel eraan of dit ooit volledig werd uitgevoerd, niettemin kan het dienen als een zwak beeld van het podium.

Allen zullen het erover eens zijn dat sommigen van Gods dienaren een bijzondere beloning voor hun daden verdienen. Tot nu toe zijn de achtenswaardigen uit de oudheid, die in geloof gestorven zijn nog niet gecompenseerd met de beloften, maar zij zullen zeker worden beloond in het koninkrijk (Heb. 11:13). Zo ook de oudsten, die vrijwillig toezicht houden, *niet hebzuchtig*, voorbeelden voor de kudde, zullen wanneer de Opperherder wordt geopenbaard met een onvergankelijke krans van heerlijkheid worden gecompenseerd (1 Pet. 5:1-4). De heiligen van de Besnijdenis die de wil van God doen, zullen worden gecompenseerd met de belofte. In hun geval zijn er duidelijk vastgestelde beloften aan hen gedaan, en deze zullen hun compensatie zijn. Voor ons geldt dit in bepaalde mate ook.

Rechtvaardiging voor God compenseert degenen niet die we hebben gekrenkt, noch worden wij voor het onrecht dat zij te

gen ons hebben begaan gecompenseerd in hun rechtvaardiging. Het zou ideaal zijn als zulke dingen volledig in dit leven konden worden bijgesteld, maar dit zou niet met het karakter van Gods huidige werkwijze overeenstemmen. Hij handelt in opperste genade, en juist het onrecht, dat we worden opgeroepen te verdragen, is een gelegenheid die we zouden moeten aangrijpen om Zijn genade aan anderen te tonen. Als er een competente rechtbank zou zijn en al dit onrecht zou direct bij de gebeurtenis worden rechtgezet, zou dat ons gehele leven naar beneden trekken tot het niveau van de koninkrijks eon, waarin Gods *rechtvaardigheid* wordt onthuld.

Het feit dat er niemand in staat is tussen wat recht en wat onrecht is te beslissen, of de passende compensatie te bepalen, maakt het zinloos zulke zaken nu te vereffenen. Ze zouden waarschijnlijk toch bij het podium belanden, aangezien de meesten van ons geneigd zijn te oordelen dat het recht eerder aan onze dan aan andere zijde ligt, omdat wij niet dieper dan wat aan de oppervlakte ligt kunnen kijken noch de raadslagen van het hart kunnen lezen. In een ander verband waarschuwt Paulus tegen het voortijdig richten (of oordelen). Zelfs ondanks het schoonste geweten, weigerde hij vooruit te lopen op die dag. Wij allen moeten *geopenbaard* worden voor het podium van Christus, voordat er een correcte compensatie kan zijn van het door het lichaam verrichte handelen, hetzij goed, hetzij kwaad (2 Cor. 5:10-11).

Het is het waard op te merken dat een van de beste manuscripten, de Vaticanus (B) *kwaad* weergeeft in plaats van *slecht* of VUIL in 2 Cor. 5:10. Dit bevestigt de gedachte dat *slecht* tot dezelfde categorie behoort als *kwaad* en niet tot de categorie van *zonde*. We hebben elders getoond dat God *kwaad scheidt maar niet zondigt*. Zo is het met onze slechte of kwade daden. Het lijkt erop dat deze, wanneer in het licht van die dag bezien, door Hem worden gebruikt om ons te verootmoedigen en ons zowel de ervaring van slechtheid of kwaad te geven, als de daarmee

overeenkomende genade, welke voor ons noodzakelijk is om ons op een plaats in Zijn opzet (of plan) voor te bereiden. Op een persoonlijke manier ben ik dankbaar voor het slechte wat ik ontmoet, maar ik realiseer me dat de onthulling en uiteenzetting van van mijn eigen kwaad en het daarmee samenhangende verlies net zo noodzakelijk is als een stevige basis voor de toekomst.

We zouden erg dankbaar moeten zijn als we in dit leven in staat zijn iets van het kwaad dat we hebben gedaan kunnen compenseren. Het kan een serieus verlies betekenen, maar allen die de geest van God hebben, zouden niet rusten zolang we een medeschepsel hebben gekrenkt. Het is echter niet altijd mogelijk om dit te doen. Ik ben er zeker van dat niemand de toekomstige heerlijkheid met gelijkmoedigheid tegemoet kan zien als er nog steeds iets van deze aard tegen hem is. Allen te compenseren of schadeloos te stellen zou nu, bovenop onze andere zwakheden, een ondraaglijke last kunnen zijn. Hoe genadig is daarom het uitstel van de compensatie totdat we onsterfelijk zijn, en goed in staat zullen zijn het nodige te verliezen, ter vereffening van de rekeningen met degenen die in dit leven met ons verbonden waren!

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Dais or "Judgment Seat"

Hoofdstuk 23 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

In de brieven aan de Corinthiërs, wordt het podium met betrekking tot onze *werken* onder de aandacht gebracht (1 Cor. 3:12-15), in het bijzonder tot het beheer van Gods geheimenissen (4:1-5 NBG) en tot onze goede en slechte verrichtingen (2 Cor. 5:10). Corinthe is een goede achtergrond voor al deze aspecten, omdat daar de heiligen in het bijzonder uitblonken in hun mislukking om naar de waarheid te leven en het nodig hadden om aan het toekomstige onderzoek te worden herinnerd dat daarop zal worden toegepast. Ook vandaag is dit een bijzondere hulp als er foutieve motieven, aansporingen en verkeerde normen worden gebruikt in Gods werk, zodat het meeste daarvan alleen voor de vlammen geschikt is.

Paulus gebruikte een mooi beeld in de uiteenzetting van het *werk* van de Corinthe-gemeente, in het bijzonder voor zijn eigen deel en van diegenen die hem opvolgden. Het wordt voorgesteld als een gebouw waarvan hij de funderingen legde en de opbouw aan anderen overlaat. De kwaliteit van het werk wordt verbeeld met materialen van verschillende waarden, in het bijzonder naar hun vuurbestendigheid ingedeeld. De meeste van de nu nog overgebleven monumenten uit de oudheid werden gebouwd met kostbare stenen. Vrijwel het enige wat van de tempels op de berg Moria is overgebleven zijn de grote, dure stenen in het fundament. Het goud en zilver zou daar ook nog steeds zijn als het niet was weggenomen. Het werk dat die dag zal doorstaan wordt voorgesteld door het rijk van de mineralen.

HET BEELD VAN DE AKKERBOUWER

Het werk van Gods dienaren zal *loon* verdienen bij het podium van onze Heer, hoewel Hij in de kracht voorziet waarmee het

wordt volbracht. Dit wordt ons getoond in het beeld van de akkerbouwer. Hij plant en geeft water, maar wat zou dat voor zin hebben als God het niet zou doen groeien? Zonder het leven dat Hij in het zaad opborg en de warmte die Hij van de zon zendt, zou het zaad rotten en de eraan besteedde arbeid zou nutteloos worden. Maar de akkerbouwer aarzelt niet om het gewas te oogsten. Veel te vaak acht hij het zijn verdiende loon, het product van zijn eigen zwoegen, en vergeet Hem te danken Wiens goedgunstigheid het is (1 Cor. 3:5-9).

Paulus zet dit in een beeld over naar hemzelf en Apollos opdat de heiligen niet om het een en ander opgeblazen zouden worden. In werkelijkheid speelt de akkerbouwer een erg kleine rol in de productie van zijn gewas, en zo is het ook in het dienen van de Heer. Paulus mag als evangelist het geloof leiden, en Apollos hun geloof verzorgen, maar alles zou tevergeefs zijn geworden zonder de levenskracht van God. Paulus riep alleen degenen die God al had gekozen. Voordat Paulus predikte verzekerde God hem dat Hij veel van de Zijnen in deze stad had (Hand. 18:10). Waarom zouden zij dan deze mensen naar voren schuiven alsof zij het gewas geproduceerd hadden? Geen van beiden zou de eer moeten krijgen, maar de lof en dank zouden naar *God* moeten gaan, want Hij was het die hen had voorzien met het vermogen om hun aandeel te doen.

De dienaar van God met inzicht zal op niets aanspraak maken bij het podium van Christus. Zonder Zijn leven, Zijn kracht, Zijn geloof, Zijn vuur zou hij nooit in staat zijn geweest zijn om zich in dienst van de Heer te verroeren. Het zijn alle geschenken van God, niets ervan was van hemzelf. Als een aardse meester een automatische machine had gemaakt en het voerde datgene uit waarvoor het was ontworpen, zou hij het dan loon uitbetalen? Maar we zijn geen machines, en God is geen mens. Hij zal Zijn hartenwensen verkrijgen in de liefde die Zijn werkzaamheden opwekken. En om deze genegenheid nog verder aan te wakkeren betaalt Hij loon waar eigenlijk weinig is verdiend. Zijn dienaren

zullen worden beloond naar hun zwoegen (1 Cor. 3:8).

HET BEELD VAN DE BOUWMEESTER

Maar de *omvang* van het werk, dat door iemand is gedaan, is niet noodzakelijk een aanwijzing voor de waarde ervan in Gods ogen. Om dit aspect van het dienen te belichten gebruikt Paulus een ander beeld, dat van een gebouw. Het telen van een gewas is seizoensgebonden en produceert geen blijvende resultaten. Een gebouw wordt opgetrokken om *blijvend* te zijn, afhankelijk van de gebruikte materialen. Er komt in de toekomst een brand welke ons gehele gebouw zal verteren op datgene na wat de vlammen kan verdragen. We zouden daarom erg kieskeurig betreffende onze materialen moeten zijn, en alleen die gebruiken die deze grote brand zullen doorstaan.

De twee categorieën van het materiaal lijken op het eerste gezicht erg vreemd. Wij bouwen niet met goud, zilver of kostbare stenen. Als wij dat zouden doen zouden onze gebouwen erg klein uitvallen! Wij gebruiken wel hout, gras en stro. Naast de waarde van de materialen is het belangrijkste verschil dat de eerste categorie vuurbestendig en de laatste brandbaar is. De ware dienaar van God zal om de heiligen te onderwijzen proberen niets te gebruiken dat het vuur niet kan verdragen! Apollos was de bouwer in Corinthe, nadat Paulus het fundament had gelegd, vandaar dat het beeld moet worden verklaard aan de hand van zijn bediening aldaar. Hij was hun leraar.

Apollos wordt ons als volgt geïntroduceerd (Hand. 18:24): “Een zekere Jood nu, genaamd Apollos, een geboren Alexandriër, een geschoolde, arriveert in Efeze, de Schriften kennend. Hij was onderwezen betreffende de weg des Heren en vurig van geest. Louter met de doop van Johannes bekend, sprak en leerde hij op *nauwkeurige* wijze over Jezus. Bovendien begint hij vrijmoedig in de synagoge te spreken. Hem nu horende, namen Priscilla en Aquila hem apart en zette hem de weg van God *nog nauwkeuriger*

uiteen.” Het bouwmateriaal nu, bestond uit de leer welke hij aan de Corinthiërs mededeelde. En het is de nauwkeurigheid van zijn leerstellingen wat ons ertoe brengt te denken dat Apollos veel goud en zilver in zijn bouwwerk gebruikte, welke in die dag tot zijn tegoed zullen standhouden.

HET BOUWMATERIAAL

We mogen er gerust op zijn dat noch Paulus noch Apollos een kerkgebouw in Corinthe hebben neergezet, en zeker niet van letterlijk goud, zilver en kostbare stenen. Toch is er in deze zelfde brief overvloedig bewijs dat dit de materialen waren die ze gebruikten, in tegenstelling tot het heden in ruime mate gebruikte hout, gras en stro. Inderdaad, niet voor de letterlijke gebouwen, maar voor het geestelijke onderwijs voor de heiligen. In deze passage zijn Paulus en Apollos *leraren* en we zouden hun *leer* moeten overwegen als we wensen te weten wat elk van de materialen voorstelt. Maar deze brief is geen ordelijke uiteenzetting van hun leer, en daarom is het niet zo gemakkelijk de materialen te bepalen als in de Romeinenbrief, welke hun boodschap uiteenzet in duidelijk beschreven aspecten. De Corinthe-brieven zijn meer een laboratorium dan een leerboek. Vandaar dat we ons tot de Romeinenbrief en de drie grote thema's ervan wenden: rechtvaardiging, verzoening³ en de godheid van God, om het beeld te verklaren.

In de Romeinenbrief zien we drie onderscheiden delen van de leer welke Paulus in Corinthe mededeelde. Rechtvaardiging is de grote fundamentele waarheid waarop alles is gebouwd. Dit kan goed worden weergegeven door de grote stenen, kostbare stenen zoals die welke in de tempel werden gebruikt. Dit is de naar de mens gerichte kant van het evangelie. Daarna komt de verzoening, de eenzijdige en de wederzijdse (verzoening³), voorgesteld door het zilver. Deze is wederzijds, omdat er bij het eenzijdige verzoenend zijn van zowel God als mens er de

wederzijdse verzoening³ kan zijn. Dan is er het goud, Gods soevereiniteit, de Godheid als Beschikker, het goddelijke aspect van ons evangelie, het allerheerlijkste. *Al deze leerstellingen zijn eeuwig, altijddurend.* Zelfs na de voleinding zullen zij overblijven, als de hele mensheid gerechtvaardigd en de gehele schepping verzoend³ zal zijn, en God Alles in allen wordt. Geen vuur zal ooit deze eeuwige waarheden vernietigen.

HET GOUD

Het goud is Gods heerlijkheid als de grote Beschikker. Het is zeer betreurenswaardig om zelfs verstandige heiligen ervoor terug te zien deinzen om de Godheid Zijn juiste plaats als God te geven en de duidelijkste uitspraken van de Heilige Schrift te ontkennen. Het gouden *Alles is uit Hem*, ontaardt tot het houten “de vrije morele zelfbeschikking van de mens.” Of, het kan zijn dat van al *het goede* wordt erkend dat het uit Hem is, of al *het essentiële* voor Zijn plan, of een andere van de vele als uitvlucht gevonden beperkende excuses die voor de mens een aandeel in de goddelijke heerlijkheid zouden kunnen overlaten. Hoe kan God *Alles in allen* worden, totdat dit alles aan het vuur is prijsgegeven? Laten wij voor alles oppassen, dat wij geen inbreuk zullen maken op de heerlijkheid die alleen van God is, want we mogen er zeker van zijn dat het vuur alles zal verteren wat Hem zal beletten om de allerhoogste plaats, in het begin alsook in de voleinding, in te nemen. *Alles is uit Hem! Alles is door Hem! Alles is tot Hem!*

HET ZILVER

De ware verstandhouding tussen God en mensen is heden nage-noeg onbekend, en wordt daarom niet vanaf het preekgestoelte verkondigd. De zilveren leerstelling dat de dood van Gods Zoon Hem verzoenend naar de mensheid heeft gemaakt wordt niet alleen genegeerd, maar krachtig weersproken door zowel de priesters als het volk. In plaats daarvan hebben we het gras van

angst en de dreigingen van hel en vagevuur, van wetsbetrachting en religie, wat alles louter voor het vuur geschikt is en in de komende eonen niet kan blijven voortbestaan, wanneer God in de laatste eon alle tranen zal afwissen en in de voleinding het hele heelal zal verzoenen³. Laat ons zulke armzalige en brandbare doctrines liever nu verbranden dan te wachten tot het podium.

KOSTBARE STENEN

Volgens ons idioom duidt het woord “kostbaar” wanneer het wordt toegepast op stenen een beperking tot edelstenen aan, juwelen van grote schoonheid en zeldzaamheid, maar in de Schriften wordt deze aanduiding ook gebruikt voor de grote, gehouwen bouwstenen (Jes. 28:16, 1 Pet. 2:6). Sommige van deze stenen waren veel kostbaarder dan de gemiddelde edelsteen, vanwege de enorme arbeid die het delven, slijten en het transport met zich mee bracht. De volgorde van de woorden—goud, zilver en kostbare stenen—suggereert dat juwelen niet worden bedoeld want zij zijn kostbaarder dan goud. Bovendien zou bijna niemand het in zijn hoofd halen om ze door vuur te testen. Een goede vriend van me kende een proces om kleine commerciële juwelen door middel van een retort te maken. In een beeld als dit zou er geen onzekerheid over hun vuurbestendigheid mogen bestaan.

In het Oosten ziet men vaak gebouwen die door vuur zijn verwoest en door de tand des tijds zijn aangetast. Van de grote tempels te Athene, Baalbek en Jeruzalem is van hun oude architectuur niet veel meer overgebleven dan de stenen, waarvan vele enorme afmetingen hebben en veel waard zijn. Hun *duurzaamheid* is erg indrukwekkend te midden van de prachtige ruïnes. Omdat het beeld hier in contrast staat met *stro*, wat vaak werd gebruikt als brandstof en zelden langer dan een jaar bewaard bleef, zijn stenen als deze erg indrukwekkend wanneer ze een leerstelling voorstellen.

In de Romeinenbrief zouden ze *rechtvaardiging* symboliseren.

Opnieuw kunnen we over het gebrek aan onderwijs over dit geweldige thema slechts zuchten. Zelfs als het woord gebruikt wordt, wordt de betekenis ervan afgezwakt tot de vergeving van zonden, zoals die in de huishouding van het koninkrijk thuis hoort. In het land van Luther bezocht ik vergaderingen in zijn eigen huis, samen met enige honderden andere redacteurs van Protestante religieuze literatuur, en misschien op één enkele uitzondering na kon ik geen aanwijzing vinden dat ze het cruciale belang ervan werkelijk hadden begrepen. Sommigen van hen waren uitermate ijverig en stonden klaar om alles voor hun Heer op te geven, maar ze waren bezig met een leer die slechts brandstof voor de vlammen bij het podium zou zijn. De vergeving van zonden is een tijdelijke maatregel, beperkt tot de afkondiging van het koninkrijk, en zal overbodig worden als alle mensen bij de voleinding gerechtvaardigd zullen worden.

Hieruit kan worden afgeleid dat de leer welke door het vuur heen zal komen en om beloning zal vragen twee verschillende kenmerken heeft die ons kunnen helpen om die te identificeren en om dat wat door hout, gras en stro wordt voorgesteld te vermijden. Het beeld van huizen die met hout, gras en stro zijn gebouwd wordt ons niet voorgehouden omdat het geen goede bouwmaterialen zijn. Velen vinden onderdak in huizen die er helemaal uit opgetrokken zijn. Het huis waarin dit wordt geschreven bestaat voor het merendeel uit hout en de buitenkant is zo goed als weerbestendig door bekleding met het zogenaamde “redwood,” een soort hardhout. Het staat er nu zo’n zestig jaar en is nog steeds solide. Maar het zou zeker geen vuurproef kunnen doorstaan! Zo is het ook met veel van de leer van het Christendom. Er is iets daarin dat redding aan de mensen brengt, en de heiligen worden geholpen, maar het meeste van de leer behoort tot het koninkrijk. Dat is niet alleen nu misplaatst, het zal ook de vurige inspectie van het podium niet passeren.

Niet alleen moet onze leer die van Paulus zijn, en niet die van Petrus, maar ze moet ook vuurbestendig zijn. Ze zou zodanig

moeten luiden dat ze nooit vernietigd of vervangen zal worden. Dat is het speciale kenmerk van het evangelie voor vandaag. Het is *altijddurend*. Dit geldt niet alleen nu voor de heiligen, maar zal worden uitgebreid om allen te omvatten bij de voleinding. *Wij* worden nu gerechtvaardigd, en *de hele mensheid* zal dat ervaren na de eonen. *Wij* worden nu verzoend³, en dat zal voor *de gehele schepping* gelden wanneer God Alles in allen is. God is nu Alles in *ons*. Hij zal Alles in *allen* zijn bij de voleinding.

DE AARD VAN HET DUURZAME WERK

In ons werk bereiken we vrij vaak gepensioneerde predikanten en oudere dienaren van Christus, die het grootste deel van hun leven op de gebruikelijke wijze hebben gediend. Wanneer zij enkele van de dierbare waarheden leren die we hen brengen, zoals de verzoening³ van allen en Gods huidige verzoenende houding ten opzichte van de naties, de goddelijke geheimenissen, de functie van het kwaad, enz., roepen ze bijna allen uit: “O, had ik dat maar veel eerder geweten!” Ze beseffen dat veel van wat zij hadden gebruikt om de heiligen te onderwijzen in rook zal opgaan voor het podium, toch wilden ze niet dat het anders zou zijn. Ze wilden geen loon ontvangen voor het werk dat in die dag wordt weggevaagd. Om de *hoeveelheid* bekommeren ze zich niet meer, want wat nu telt is de *aard*.

Aan de andere kant worden wij erg bemoedigd door diegenen die nog jong en in de bloei van hun leven zijn, waarvan het grootste deel van hun bediening nog voor hen ligt, wanneer zij vrijwillig een brandstapel maken van veel van hun oude overtuigingen en voor de rest van hun loopbaan het Woord nauwkeuriger onderwijzen. Juist het feit dat de meesten van ons nu al veel aan de vlammen hebben prijsgegeven zou moeten tonen dat we in die dag graag de rest aan de vurige test willen toevertrouwen. Als we niet al ons werk in die dag willen verliezen, zouden we Apollos navolgen, en de Schriften *nauwkeurig* onderwijzen, en

wanneer we van de verdergaande openbaringen leren die door de apostel Paulus voor de naties aan het licht worden gebracht, dan zullen we in staat zijn *nog nauwkeuriger* te onderwijzen.

DE VURIGE ONTHULLING

Deze voorbeelden, die op het gebeuren bij het podium vooruitlopen, kunnen ons helpen te begrijpen hoe het te werk zal gaan. Het *vuur* zal *onthullen*. Het is niet noodzakelijk dat de zaak van een ieder voor de gehele gemeente komt en tot in detail wordt bekritiseerd en onderzocht. Zou dat geen oneindige en ondraaglijke rechtszaak worden? Zelfs als een ieder slechts een minuut in beslag nam, wat nauwelijks mogelijk zou zijn, dan zou de zitting langer duren dan het millennium. Wat zou dat een trieste tijd voor ons zijn! Israël zou op aarde vrede, overvloed en voorspoed genieten, en wij zouden met de oude tekortkomingen bezig zijn, die van onszelf en die van de hele gemeente! Zou dat geen voortdurende pijn betekenen?

In plaats van een langdurige rechtszitting met de oneindige getuigenverklaringen en de eindeloze bewijzen om de feiten op te sporen, zal elke zaak, of allen tezamen, worden *onthuld door vuur*. In de stad waarin dit wordt geschreven wordt een rechtszaak gevoerd met honderden gedaagden die zijn beschuldigd van het posten bij een staking. Het proces heeft zich al maanden voortgesleept. Nu is de nauwelijks handelbare menigte in groepen gesplitst. Maar velen hebben besloten dat het proces zelf nu al erger was dan het vonnis kon uitvallen, en hebben hun boete betaald, om van verdere ergernis verlost te worden. Wat zou het beter en eenvoudiger zijn als een steekvlam een onfeilbaar vonnis had onthuld!

Slechts weinigen van de dienaren van de Heer hebben voldoende licht om de vlammen te voorkomen. Trouwens, degenen met het meeste inzicht zouden weigeren aanspraak te maken op onfeilbaarheid, en staan erop dat het eerdere rondtasten in de

mist van orthodoxie het hen onmogelijk maakte om met vuurbestendige materialen te bouwen, onverschillig hoe schoon hun geweten nu ook mag zijn. En, het is niet verstandig om te zeer bezorgd te zijn over het verleden, maar aan het heden aandacht te schenken, opdat we niet zouden doorgaan om louter voor het toekomstige vuur te bouwen.

Vuur is de beste zuiveraar. Laten we duidelijk stellen dat dit geen poel des vuurs voor de heiligen zal zijn. Maar zelfs als we in het vuur werden geworpen bij het podium zou ons dat niet schaden. Onsterfelijk, met geestelijke lichamen, zouden we het niet voelen en het zou ons niet aantasten. Echter, het beeld van het vuur wordt niet toegepast op de *heiligen*, maar op hun *werk* als dienaren van Christus in de opbouw van de heiligen. Paulus en Apollos waren *leraren*. Ze onderwezen de Corinthiërs. Letterlijk bestond hun leer of uit waarheid of uit dwaling. Waarheid blijft, zelfs in het hiernamaals. Dwaling niet, dat moet worden vernietigd. Dit zal door de onthulling worden gedaan die ons bij het podium wordt gegeven. Zelfs de tijdelijke waarheden moeten worden vervangen door eeuwige.

Het spreekt vanzelf dat dwaling in de toekomst moet verdwijnen. De onverdraaglijke toestand waarin de huidige kerk zich bevindt zou de hemelse zaligheid in de verschrikkingen van de orthodoxe hel doen veranderen, indien het oneindig zou worden verlengd en uitvergroet. Zou dwaling heden worden gecorrigeerd, dan zou dat voor vele heiligen van de Heer onmetelijk hartzeer betekenen. Hun zwakke gestel zou het niet kunnen verdragen om te zien van hoe weinig waarde hun inspanningen zijn geweest en hoeveel er alleen voor de vlammen geschikt is. Zelfs als het vuur hun persoon niet zou raken, zou het hun zielen doen neerbuigen en hun geest kwellen. Dit gebeurt zelfs in zekere mate als hun inzicht geleidelijk groeit en een bron van vreugde en voldoening is. Hoe genadig is het dat het volle licht pas op onze daden valt wanneer we met lichamen zijn bekleed die zo krachtig zijn dat we alleen maar blij zullen zijn om voor eens en voor altijd van onze fouten verlost te zijn!

VUUR EN VERLIES

Opdat ons onderwijs met betrekking tot het podium in die dag niet zal worden teniet gedaan, moeten we de termen die worden gebruikt nauwkeurig overwegen. Alleen al het noemen van het vuur en verlies is verontrustend voor de zwakken in het geloof, die alles in termen van hun eigen gelukzaligheid voor de toekomst beschouwen. We zouden hen op het hart willen drukken dat deze hun permanente geluk eerder verzekeren dan bedreigen. Het vuur zal niets wegnemen wat aan ons welzijn in de toekomst bijdraagt, maar het zal de hindernissen tot volkomen zaligheid wegnemen.

Paulus zelf heeft reeds “alles prijsgegeven” (Fil. 3:8), vanwege de superioriteit van de kennis van Christus. In de geest verbrandde hij al zijn houten doctrines. Hij was zeer trots op zijn ras en religie. Het Judaïsme was alles voor hem. Zijn rechtvaardigheid naar de wet was zijn meest kostbare bezit. Maar toen hij de waarheid leerde zoals die in Christus Jezus is, *liet* hij dit alles *vallen*. Beide kon hij niet vasthouden. Had hij er spijt van? Geen sprake van! Hij beschouwde het als niet meer dan weggegooid vuilnis. Zo zal het met ons zijn bij het podium. Er zal veel verbeurd verklaard worden, maar er zal niets van *blijvende* waarde verloren gaan. Al de dwalingen die samenhangen met voorbijgaande zaken die ons nu aankleven zullen bij het podium permanent worden verwijderd en door eeuwige waarheden worden vervangen om ons op altijdduurende gelukzaligheid voor te bereiden.

A.E. Knoch

Vertaling van:
Revealed by Fire

Hoofdstuk 24 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

Lijden en schaamte zijn niet ons deel bij het podium. Maar ze zijn nu ons hoge privilege, als voorbereiding daarop. In plaats van het tegemoet zien van een toekomstige “hel,” “vagevuur” of “rechterstoel,” met bestraffing als ons deel, mogen we *nu* met het evangelie kwaad verdragen en, als beloning, zullen we samen met Christus *heersen*.

In een van Paulus' laatste brieven gaat het vaak over de toekomst en de compensatie van “die dag.” Deze frase wordt drie maal in deze tweede brief aan Timotheüs gevonden (1:12,18; 4:8). Telkens wordt het verbonden met het ondergaan van kwaad (1:8; 2:9; 4:5). Het lijden van de heiligen gebeurt *niet bij het podium*, maar *met het oog daarop*. Het wordt niet toegebracht door *God*, maar door *de mens*; niet vanwege *zonde*, maar vanwege *geloofstrouw* en *volharding*.⁷ Het zal niet tot een tweede *dood* leiden, maar tot een overvloedig *leven* en een zeldzame beloning. We hoeven niet te *vrezen* voor het lijden bij het podium, maar *verdragen* het nu, en *genieten* het in afwachting van die dag.

Schaamte wordt ook verbonden met ons dienstbetoon in verband met het podium (2 Tim. 1:8,12,16). Het getuigenis van Paulus is geen pad naar populariteit. Hij spoort Timotheüs aan zich niet te schamen voor het *getuigenis* van onze Heer, noch voor Zijn *gevangene* (1:8). Paulus zelf was niet beschaamd met het oog op die dag (1:12). Onesiphorus schaamde zich niet voor Paulus' *ketenen* en zal in die dag genade vinden (1:16). De christelijke bediening wordt algemeen beschouwd als een van de meest eerbare en waardige van alle beroepen, zover verwijderd van lijden, schaamte en kwaad als maar zijn kan, maar toch zien

⁷Volharding: In dit hoofdstuk de vertaling van *endure*: in het Grieks letterlijk ONDER-BLIJVEN, een betere vertaling is eigenlijk *verduren*.

we hier haar grootse vertegenwoordiger lijden als ware hij een crimineel, een vijand van de maatschappij, zodat hij het nodig vindt ons te verzekeren dat hij zich niet schaamt voor zichzelf en zijn zoon in het geloof te smeken zich niet voor hem te schamen, en een huishouden aan te bevelen dat hem bijstond en zich niet voor hem schaamde. Wat zijn de tijden toch veranderd!

Ik heb zojuist een verhaal gehoord dat een idee geeft van de houding van de gemiddelde geestelijke die er sindsdien is. Een vriend hoorde een aantal jaren geleden heel wat preken van een geestelijke, maar kan zich niets herinneren van wat hij zei, op één ding na, toen hij een andere geestelijke in het ambt bevestigde in een naburige kerk. Hij sprak toen herhaaldelijk de wens uit dat zijn collega *een prettige tijd zou hebben* tijdens zijn ambtsperiode daar! Ach, hoe diep is de geest van het Christendom gezonken! Een dominee die vandaag de dag trouw is aan Paulus loopt groot gevaar zijn positie te verliezen, tezamen met zijn salaris en zijn reputatie. Zelfs in die dagen schaamden velen van de heiligen zich voor de grootste en hoogste vertegenwoordiger en beelddrager van Gods heerlijke genade.

Kwaad ondergaan met het evangelie is nu vrijwel onbekend. In plaats daarvan wordt het “evangelie” tot een opstapje gemaakt naar een positie van voorkeur en rijkdom. Is het niet duidelijk dat er iets niet goed zit? De wereld heeft haar houding tegenover God niet veranderd. Erger nog: de heiligen hebben hun verwerping van Paulus niet veranderd (2 Tim. 1:15). Hij was met groot succes onder hen geweest. Hij had hen recentelijk geschreven over de hoogste waarheden die ooit bekend gemaakt waren. Zouden ze hem niet door dik en dun trouw blijven? Zouden ze hem niet boven alle mensen eren? Nee! De sluitsteen van genade vereiste dat hij schaamte ontving uit de handen van Gods heiligen, juist diegenen die alles aan hem te danken hadden!

Er is *kracht* voor nodig om kwaad te ondergaan in dienst van God. Dit kan alleen komen door geloof in Zijn Woord, in het bijzonder in een waardering van Zijn Goddelijk handelen

met ons, geheel buiten ons eigen bewustzijn of willen om. De heerlijke gedachte dat Zijn genade al werd uitgeoefend naar ons vóór eonische tijden (2 Tim. 1:9), is een geweldige hulp om ons uit onze eigen zwakte te tillen en op Zijn kracht te gaan staan. Het loutere feit dat, toentertijd, toen we nog niets fouts gedaan hadden dat daarom riep, Zijn *genade* al aan ons werd gegeven in Christus, toont aan dat onze zonde reeds duidelijk aan Hem bekend was en een noodzakelijke factor in Zijn opzet vormde, want Hij kon zulk een genade alleen tonen aan hen die het tegendeel verdienden. Als Hij *toen* al met onze zonden rekende, is het duidelijk dat Hij deze ook *nu* aankan.

Paulus zelf is hierin ons voorbeeld, net als in alle andere zaken. Hij heeft de hoogste titel die een dienstknecht van Christus in deze tijd kan krijgen. Hij heeft een drievoudige kroon, veel prachtiger dan die van de Rooms-katholieke paus vandaag. Hij was een Verkondiger, een Apostel en een Leraar van de naties. Zijn parochie was de wereld, iedere natie op de bewoonde wereld inbegrepen. In de tijd breidt zijn bediening zich uit over deze eon, want hij sprak niet alleen, maar maakte zijn boodschap onsterfelijk door zijn pen. Hij was de eerste die de afschaffing van de dood verkondigde en leven en onvergankelijkheid aan het licht bracht. Geen van de apostelen voor hem had zo'n boodschap. Niemand had die reikwijdte, noch in tijd, noch in ruimte. Zijn onderwijs overstijgt verre dat van wie dan ook voor of na hem. Ik ben er zeker van dat iedere heilige zal instemmen dat hij bij het podium de hoogste eer verdient van een ieder die ooit heeft geleefd.

En wat was zijn aardse beloning? Bouwde men voor hem een grootse kathedraal, zoals die welke later in Rome werd opgericht ter ere van Petrus? Zette men hem op een met juwelen versierde troon, met een schitterende kroon op zijn hoofd? Kwamen ze hem aanbidden en hem kussen, zoals ze nu de bronzen teen van St. Petrus kussen? Niets van dit alles! Toen onze Heer werd gekruisigd, verlieten Zijn discipelen Hem en vluchtten. Zo ook

toen Paulus gevangen werd gezet, de meesten van zijn volgelingen verlieten hem en schaamden ze zich ervoor dat ze ook maar iets met hem te maken hadden. Ja, hij was zo van zijn vroegere vrienden afgesneden, dat het moeilijk was hem te vinden, zelfs door hen die zich niet voor hem schaamden (2 Tim. 1:17).

Waarom onderging Paulus deze beschamende onwaardige behandelingen? Omdat hij Gods ambassadeur was voor een opstandige wereld. Omdat hij, als de verkondiger en apostel en leraar van de naties, *trouw bleef* aan het hem toevertrouwde evangelie. Omdat hij Gods opzet bekend maakte alsook de genade die de onze is in Christus Jezus, door Zijn kruisiging en begrafenis en hemelvaart en verheerlijking. Omdat hij de afschaffing van de dood en de verlevendiging van allen onderwees in zijn evangelie. Omdat deze beschamende behandeling van Gods hoogst geëerde en uiterst gezegende van al de dienstknechten van Christus essentieel is als achtergrond voor de onthulling van Zijn alles overstijgende genade, niet alleen voor de mensheid, maar ook voor al Zijn schepselen in de hemelse gewesten, niet alleen nu, maar ook in de eonen die aanstaande zijn.

Paulus wist dit; daarom staat hij er op te zeggen dat hij zich niet schaamt (2 Tim. 1:12). Echter, hij was niet zozeer bezorgd over zichzelf als wel over het evangelie dat aan hem werd toevertrouwd. Wat zou daarvan worden als hij er niet meer zou zijn? Inderdaad, Timotheüs bleef over, tezamen met een paar anderen, maar de grote massa van hen die hij bereikt had lijkten hem verlaten te hebben. Bovendien waren er krachten aan het werk die de heiligen afkeerden van hem en zijn leer. Fygelus en Hermogenes waren slechts voorbeelden uit de velen in de provincie Asia, waar hij zulke grote aantallen mensen had bereikt, en aan wie hij zijn belangrijkste brieven had gestuurd. Maar hij was niet beschaamd, want hij kende Degene die hij geloofde, en was ervan overtuigd dat Hij in staat was om te beschermen wat aan hem voor die dag werd toevertrouwd (2 Tim. 1:12).

Zij die Paulus' leer verspreiden moeten Paulus' behandeling

ondergaan. De leer en de behandeling zijn trouwe metgezellen. Hoe meer winst u verdient bij het podium, hoe meer pijn u mogelijk moet verdragen vóór die tijd. Paulus' zaak was niet te wijten aan zijn persoon, maar aan zijn boodschap. Hoe meer u erover denkt, des te vreemder lijkt het dat hij zijn opvolger oproept *kwaad te lijden!* Hoe zelden wordt deze opmerking vandaag gehoord in voorbereiding op een bediening! Komt dat niet omdat Paulus' boodschap ontbreekt? Het is niet nodig zo te handelen dat we kwaad verdienen vanwege onze fouten, of door gebrek aan liefdevol medeleven. Dàt zou nooit aangemoedigd mogen worden. Maar wanneer we trouw zijn aan Paulus' evangelie en het onontkoombare kwaad presenteert zich, laten wij het dan verdragen en er nooit voor terugdeinzen om *met* de grote verkondiger en apostel en leraar te lijden. Laat ons het veeleer koesteren als een voorrecht, de hoogste eer die deze tijd de zonen van Adam kan verlenen.

DE SOLDAAT, DE ATLEET EN DE AKKERBOUWER

Ik ben niet letterlijk een soldaat, atleet of een akkerbouwer, maar figuurlijk gesproken ben ik alle drie in verband met het podium van Christus (2 Tim. 2:3-7). Deze drie beelden, die toepasbaar zijn op allen die aan Christus toebehoren in deze huishouding, wat hun positie of hun manier van levensonderhoud ook is, zijn niet alleen zeer behulpzaam met het oog op die dag, maar zouden ons kunnen helpen in het begrijpen van de functie van deze vorm van beeldspraak, want ze sluiten elkaar onderling uit als we ze zonder beperkingen gaan toepassen. Niemand kan in *alle* opzichten gelijk zijn aan een soldaat en tegelijkertijd *geheel* lijken op een atleet en óók nog eens *op alle manieren* gelijk zijn aan een akkerbouwer. In elk geval is de harmonie beperkt tot een *enkel* onderdeel. Ze omvat niets anders dan het *lijden* van de soldaat, de *regels* van de wedstrijd, en de *voorrang* van de akkerbouwer in het eten van zijn vruchten.

LIJDT ALS EEN SOLDAAT

Timotheüs werd niet opgeroepen om op in alle opzichten gelijk te worden aan een soldaat. Hem werd niet geadviseerd om met lichamelijke training te beginnen om zijn lichamelijke kracht op te bouwen en te leren hoe te vechten en zijn vijanden te vernietigen en te doden. Integendeel! Maar er was één fase van het leven van een soldaat die zijn leven zou binnendringen, en dat is *lijden*. Wij beelden zelden een ideale soldaat af als iemand die lijdt. Wij schilderen hem vitaal af, in de kracht van zijn leven, zoals het lied zegt: “marcherend als naar de oorlog.” Als ik zou denken dat het aanvaard kon worden, dan zou ik voorstellen dat de woorden veranderd zouden worden in een meer Schriftuurlijke zin: “*Lijdend als in een oorlog.*” Maar wie zou daarover willen *zingen*? Helaas, de “Christian soldiers” van vandaag krijgen hun marsorders niet meer van Paulus, en hebben daarom weinig reden om te lijden.

Vele miljoenen mensen die nu leven hebben geleerd dat Paulus het bij het rechte eind had. De valse glamour van oorlog is in hun gedachten door de werkelijkheid en haar gevolgen verdrongen geworden. Welk een *lijden* volgde in haar spoor! Tot dusverre lijkt er in militaire kringen weinig erkenning te vinden voor dit aspect. Dapperheid en succes werden met medailles en onderscheidingen beloond, net zoals dat nu gebeurt, maar vandaag vragen wonden en lijden om eretekens als strepen en “the purple heart”. Wat ook de uiterlijke symbolen van strijd mogen zijn, de meest blijvende zijn gegraveerd in de harten van hen die vermoeidheid en honger doorstonden, ziekte en mismaaktheid, zenuwshock en totale geestelijke verwoesting. Dat is het beeld dat Paulus ons voor ogen stelt. Net zoals sommigen van de soldaten die zwaar leden hun lot vrolijk tegemoet gingen, zo zouden ook wij met berustende kracht en dankbaarheid het lijden moeten aanvaarden dat met Paulus tot ons komt.

Natuurlijk zal de ware dienaar van Christus, speciaal als hij

een volgeling van Paulus is, er nooit aan denken het evangelie te misbruiken voor zijn eigen materiële voordeel. Toch is er een tendens in ons allen om Gods genadevolle gaven verkeerd te benutten. Als het voornaamste motief in onze harten is om gemakkelijk aan de kost te komen door de waarheid te verkopen, dan zal het ons nu niet in de gevangenis doen belanden, maar het zal onze beloning in die dag in ernstige mate aantasten. Het zal weinig of geen goed doen genade te prediken als onze daden er niet mee overeenkomen. Godsvrucht is geen kapitaal, en we moeten niet verwachten er in financiële zin voordeel uit te halen.

In de praktijk van alle dag werkte Paulus in zijn vak om te kunnen voorzien voor zichzelf en hen die met hem waren (Hand. 20:34). Maar toch was hij niet zo *betrokken* en verstrikt in zijn zaken, dat deze hem hinderden bij zijn werk. Zelfs in die tijd konden de eisen van het zakendoen een mens zodanig bezig houden, dat hij geen tijd of kracht meer kon geven aan de bediening waartoe God hem had geroepen. Op een bepaald moment was ik opzichter in een drukkerij met ongeveer veertig werknemers. Ik vond dit zo belastend, dat ik geen vitaliteit meer over had om het werk te doen dat ik zo liefhad, en daarom nam ik ontslag en degradeerde mijzelf tot een gewone werkmans met een lager salaris. Maar ik moest hier ook voor lijden, want het niet werd begrepen door hen die geen sympathie konden opbrengen voor mijn werk in de Schriften. Mijn mede-vaklieden dachten dat ik geestelijk labiel was geworden, maar ik vond het een opluchting. Het was een grote zegen voor mij, omdat het me tijd en kracht over liet voor het hoofddoel van mijn leven, wat niet het verdienen van een boterham was, maar het ontdekken van Gods waarheid en die te publiceren.

Dit beeld van een soldaat kan gemakkelijk verdraaid worden, tenzij we het blijven beperken tot de genoemde punten. Trouwens, we zijn *niet* in oorlog met wie dan ook, maar verkondigen vrede. Letterlijk is dit beeld in strijd met dat van een ambassadeur. Alleen wat betreft *lijden* en *betrokkenheid* vindt het

een parallel in Gods dienaren vandaag. Ook legt het nergens nadruk op het afzien van enige profijtelijke bezigheid, want dit wordt nadrukkelijk besloten in het volgende beeld, dat van de akkerbouwer, en zulk afzien wordt in sommige gevallen zelfs nadrukkelijk aan de kaak gesteld. Paulus werkte dag en nacht, met zware inspanning, om anderen niet tot last te zijn en gaf in dit opzicht zichzelf als model.

MEEDINGEN IN DE SPELEN

Een andere fase van het podium, wat tevens de meeste verwarring veroorzaakt, wordt voorgesteld door de atleet. Paulus had dit beeld al eerder gebruikt om de onderwerping van het fysieke lichaam te illustreren. Iedere atleet moet training ondergaan. Hij durft zijn vlees niet te verwennen voordat hij aan een wedstrijd deelneemt. Maar deze fase wordt hier niet bedoeld. Bovendien voegt hij een punt toe dat goed past bij ons huidige thema. Hij rent en bokst op een manier om niet *gediskwalificeerd* te worden. Hij moet de regels van het spel volgen. De King James A.V. weergave, “castaway - weggeworpene,” (1 Cor. 9:27) geeft een geheel verkeerde draai aan dit beeld. Geen atleet werd ooit weggeworpen als hij faalde aan de voorwaarden voldoen. Hij werd niet verbannen of geëxecuteerd, maar *gediskwalificeerd*. Hij verliest de race, ook al is hij de eerste over de finishlijn. Hij wordt niet tot winnaar uitgeroepen in een bokswedstrijd als hij onder de gordel slaat. Zo zal het zijn bij het podium. Er zal veel verlies geleden worden vanwege wetteloze mededinging.

DE AKKERBOUWER EN HET FRUIT

De zwoegende akkerbouwer moet de eerste zijn die geniet van de vruchten van zijn arbeid (2 Tim. 2:6; 1 Cor. 9:7). Terecht heeft de akkerbouwer het recht op negen-tiende van de vruchten. Zo was dat geregeld in verband met de Besnijdenis tot onderhoud van de Leviëten (Lev. 27:30; Num. 18:21). Maar Paulus *weigerde*

gebruik te maken van zijn rechten, want zijn boodschap was er een van *genade*. Daarom geeft hij nu de akkerbouwer de voorrang, maar niet alle vruchten van diens arbeid.

Paulus' tweede brief aan Timotheüs heeft betrekking op de laatste dagen, en is op een heel bijzondere manier op ons van toepassing, want deze is toegesneden op de omstandigheden waaronder wij leven. Het is de meest hachelijke periode in deze huishouding. De waarheid wordt als nooit tevoren tegengewerkt. De gezonde leer wordt niet getolereerd en velen worden afgekeerd naar mythen. Overal is wanorde. Opstandigheid is alomtegenwoordig en vermomt zichzelf zelfs als onderschikking aan de Heer! Maar de beproevingen van deze tijd geven ons een gelegenheid lijden en schaamte te verduren, die een rijke beloning zal krijgen bij het podium. Mogen we de genade ontvangen om voordeel te halen uit onze speciale voorrechten, en ze gebruiken om Zijn Naam te verheerlijken!

LIJDEN IN DE LAATSTE DAGEN

In sommige opzichten is het moeilijker lijden te ontlopen in deze laatste dagen dan in Timotheüs' tijd. De Schrift verklaart dat, in deze dagen, de mensen zelfzuchtig, geldzuchtig, pronkziek, trots, lasterlijk, opstandig tegen ouders, ondankbaar, kwaadaardig, zonder natuurlijke genegenheid, onverzoenlijk, tegenstanders, onbeheersbaar, wreed, het goede tegenwerkend, verraders, onbezonnen, verwaand, meer liefhebbers van hun eigen bevrediging dan van God, een vorm van godsvrucht hebbend, maar de kracht ervan verloochend. Ons wordt gevraagd zulke lieden te vermijden (2 Tim. 3:1-5). Is het mogelijk tussen zulke "heiligen" te leven en niet te lijden? Gode zij dank, de Schrift zegt niet dat *allen* zo zullen zijn. Evenmin zal een ieder al deze trekken hebben. Doch het is passend voor een ieder van ons om ons bewust te zijn van deze woorden, en ervoor te waken dat we zelfs niet een zweem van zulke zonden hebben. Maar we kunnen er niets aan doen dat

we alleen al vanwege hun aanwezigheid lijden. Totdat we ermee in contact komen, is het mogelijk dat we niet eens weten dat ze in deze lijst voorkomen. Sommige zonden, zoals zelfzucht, zijn zo wijdverspreid, dat ze op ons aanvankelijk geen indruk maken.

Weinig heiligen schijnen zich bewust te zijn van de tactieken van de tegenstander en de pijn die door zijn pijlen wordt veroorzaakt, indien we ons niet beschermen door geloof. Indien ze zich meer bewust waren van de tegenstand van de wereldmachten van deze duisternis (Efz. 6:11-17), dan zouden ze niet zo snel toegeven aan hun programma's en tot hun gereedschap worden in het tegenwerken van hen, die op de bres staan voor de hemelse waarheden waartegen de vijand staat opgesteld. Ik dacht ooit dat, zodra de heiligen zich de plaats van ons werk in dit geestelijk conflict realiseerden, ze dan door dik en dun achter ons zouden staan en op hun hoede zouden zijn voor de krijgslisten van de tegenstander om hen weg te trekken, of, nog erger, bij zijn strijdkrachten in te lijven, en ons van achteren aan te vallen. Inderdaad zijn er velen die ons standvastig bijstaan, de vijand tegemoet ziend, en voor dezen zijn we onuitsprekelijk dankbaar. Hoe triest is het dat sommigen de geest van de tegenstander hebben ontvangen, en pogen met ons te worstelen en ons te verwonden, door de tegenstander in de oppositie gelokt, omdat ze het niet eens zijn met ons in de niet-essentiële details of vanwege hun persoonlijke vooroordelen.

VOLHARDEN EN HEERSEN

Zij die volharden, zullen met Christus heersen tijdens de eonen (2 Tim. 2:12). Het is heel jammer dat men hier “in eeuwigheid” van heeft gemaakt. Eonisch *leven* zal inderdaad nooit eindigen, omdat de dood zelf afgeschafte zal worden bij de vol-einding. Daarom is het onverstandig te veel nadruk te leggen op het feit dat het woord *eon* geen eindeloosheid uitdrukt in relatie met ons leven in Christus, want het *omvat dat wel*. Maar

heersen is iets anders. Allen zullen *levend gemaakt* worden, maar vanwege de aard ervan, kunnen niet allen *heersen*. Sommigen moeten *ondersgeschikt* zijn. Heersen houdt onderschikking in aan tussenpersonen, en ongehoorzaamheid aan God. Wanneer het koninkrijk overgedragen zal worden aan de Vader, kan God niet Alles in allen zijn, zolang sommigen van Zijn schepselen nog heersen over anderen. Alle heerschappij, zelfs die van Christus, zal ophouden te bestaan, wanneer alle autoriteit wordt overgedragen in de handen van de Vader en politieke macht plaats maakt voor vaderlijk gezag.

Volharding nu is de juiste voorbereiding voor het heersen met Christus in de *toekomst*. Hoe anders zou het regeren vandaag de dag zijn als iedere ambtsbekleder een grondige cursus had ondergaan in geduldig lijden! Een vooraanstaand medisch specialist in Europa probeerde een soortgelijke gedachte uit te drukken, toen hij zei dat iedere dokter uit het raam gegooid moest worden voordat hij zijn vak mocht uitoefenen op een patiënt. Hij zou moeten weten wat lijden is, om er op een meelevende en succesvolle wijze mee om te kunnen gaan. Zo is het ook met regeren. Alleen iemand die de pijnen en bestraffingen van sterfelijkheid heeft gevoeld, en het daaraan verbonden lijden en schaamte heeft ondergaan, is geschikt om te heersen. Alleen zo iemand kan zo succesvol heersen dat heerschappij uiteindelijk zal worden afgeschaft.

De reden waarom al het sterfelijke regeren een relatieve mislukking moet zijn, ligt in de onnatuurlijke omstandigheden waaronder men moet opereren. Het kwam voort uit de vervreemding van de mens met de Schepper en is slechts een tijdelijke, wereldse rem op zijn activiteiten, totdat hij weer in harmonie is met God. De natuur vereist de onderschikking van de lagere schepping aan de *hogere* en van de mens aan *God*, niet van mens aan de *mens*. Al het nutteloze streven naar vrijheid en de bloedige veldslagen daarvoor, zijn voortgekomen uit deze verkeerde verhouding. Geen sterveling, uitgezonderd de afgewezen Zoon van God, is

voldoende superieur aan zijn medemens, of zo vrij van zonde, of zo volledig in gemeenschap met God, voor wat betreft het doel van de schepping van de mens, dat hij in een volmaakte heerschappij kan voorzien. De mens heeft van God zelfbestuur gekregen om hem zijn eigen onvermogen te leren door een uitgebreide en gevarieerde demonstratie, van de zondvloed tot de voleinding.

De vrijwel voortdurende strijd tussen vrijheid en tirannie wordt nauwelijks begrepen, want het is nooit absoluut het een of het ander, maar altijd een mengeling. Daar waar er regering door de mens bestaat, kan niemand volkomen vrij zijn. De grenzen van de vrijheid worden niet alleen door de vorm van de regering bepaald, ook niet alleen door haar uitvoerders, maar door de condities en het milieu. Een persoon, alleen in de wilde natuur, ver van zijn medemens, staat niet onder dezelfde beperkingen als een ander, die leeft in het centrum van een wereldstad. Hij kan in alle richtingen een geweer afschieten zonder tussenkomst van de politieke gezagsdragers, terwijl zulk gedrag op een drukke plaats crimineel zou zijn en hij vervolgens mogelijk geëxecuteerd zou kunnen worden wegens moord.

Alle vormen van regeren zijn nodig in Gods grote demonstratie van menselijk onvermogen. Hoe weinig we ze ook op prijs stellen, laten we Gods wijsheid zelfs in hun tekortschieten erkennen, en dankbaar zijn voor de lessen die ze ons leren. De gedachte dat autoriteit zetelt in al de volwassenen van het *volk*, door de Grieken de *dêmos* genoemd, heeft aan de wieg gestaan van de democratie. In theorie is dit de heerschappij van het gewone volk, maar in werkelijkheid is het de heerschappij van de *meerderheid*, en de *onderwerping* van de minderheid. Vanwege de onuitvoerbaarheid in het geval van grote mensenmassa's of de uitgestrektheid van landen, wordt het gewoonlijk aangepast tot de keuze van vertegenwoordigers, die handelen namens hun kiezers, wat beter een republiek genoemd kan worden. Gewoonlijk staan deze vormen de meeste individuele vrijheid toe. Maar,

net als al de andere vormen, bepalen eerder de ministeries en de ambtenaren de mate van vrijheid, dan de geschreven vorm. In het bijzonder bij noodsituaties kan die terzijde geschoven worden of genegeerd.

De soort controle van mens over mens, die in de Schrift wordt gewettigd, is die van een *vader* over zijn gezin. Dit is om ons te leren over Gods uiteindelijke plaats in de voleinding. In beide gevallen is ze gebaseerd op natuurlijke banden, schepping en voortbrenging. Dan is er die van de *man* over zijn vrouw, die gebaseerd is op het feit dat hij haar hoofd is. Dit wordt ook gebruikt om Jahweh's relatie met Israël te illustreren. *Oudsten* moesten de heerschappij hebben in de gemeenschappen in Israël en in de gemeente, vanwege hun volwassenheid en ervaring. *Koningen* zijn vanaf de zondvloed tot de voleinding een tijdelijk intermezzo. Zelfs Christus heerst slechts tijdens de laatste twee eonen. De *boven ons gestelde autoriteiten* van vandaag zijn Gods dienaren, die Zijn bedoeling uitvoeren, maar zij zijn kunstmatig en onnatuurlijk, en hebben daarom in de basis zeer beperkte kwalificaties voor hun posities.

Ervaring met kwaad, en *karakter*, zijn de vereisten om te heersen. Noch grote werken, noch succes, noch grote gaven, noch goedkeuring van anderen zullen ons erop voorbereiden. Deze zullen ook een soort beloning meebrengen. Zelfs langdurig geduld is niet voldoende. Het is noodzakelijk dat een heerser in die dag standvastig is geweest in het geloof, niet alleen onder de aanvallen van mensen, maar onder de vurige pijlen van de krachten van de duisternis.

Hetzelfde soort karakter en ervaring is nodig voor de heersers in het Messiaans koninkrijk op aarde. Onze Heer zei tegen Zijn discipelen: "Gij zijt het, die steeds bij Mij *gebleven zijt* in mijn *beproevingen*. En Ik beschik u, gelijk mijn Vader Mij een koninkrijk beschikt heeft, dat gij aan mijn tafel moge eten en drinken in Mijn koninkrijk. En *gij zult zitten op tronen* richtend de twaalf stammen Israëls" (Luk. 22:28-30). Het deel van hun

voorbereiding dat zij het minst op prijs stelden, was het meest essentieel. In het begin waren er vele anderen bij Hem, maar zij *bleven niet onder beproevingen*. Dit diskwalificeerde hen voor een officiële functie in het komend koninkrijk. Zo is het ook vandaag met ons. Ons falen om te volharden tast onze redding niet aan, want dat is geheel en direct het resultaat van Zijn offer. Maar *heerschappij* in het eonisch koninkrijk is er alleen voor hen die beproefd zijn en die de test doorstaan hebben.

Het feit dat lichamen welzijn soms meer wenselijk is dan individuele vrijheid van handelen, heeft geleid tot zogenaamde “socialistische” regeringsvormen. In deze vorm, controleert de maatschappij, of beter: de staat, veel van wat normaal gesproken aan het individu wordt overgelaten. In het geval van overbevolkte landen, waarvan de hulpmiddelen nauwkeurig in stand gehouden moeten worden, kan dit een enorm voordeel zijn, maar dan alleen in de handen van kundige en onzelfzuchtige beheerders. Het fatale defect hierin is haar anti-christelijk pogen om buiten Christus om en in onafhankelijkheid van God zegen naar de mensen te brengen. Het doel wordt veel te laag gesteld. Zoals onze Heer zei: “Zoekt *eerst Zijn* Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien worden toegevoegd.” (Mat. 6:33). De fysieke zegeningen van het aardse koninkrijk komen door de onderschikking aan en aanbidding van God, niet door plan-economieën of het gebruik van technologie.

Zelfs een ideale regeringsvorm, een hemels Utopia, zou in de handen van een sterfelijk mens falen te functioneren zoals het zou moeten. Het millennium zal geleid worden door onsterfelijken, en de hemelse gewesten door dood-trotserende heiligen. Niemand leeft lang genoeg om de noodzakelijke wijsheid te vergaren. Zelfs terwijl hij leeft, wordt hij voortdurend lastiggevallen door de werking van de dood in zijn lichaam, zodat hij geneigd is kwaad en zonde te doen. De onderdanen van de beste staten zijn verre van ideaal. Ze vormen één lange begrafenisoptocht van bedervend vlees. En niet alleen het lichaam van de heerser, maar al zijn

prestaties, zijn gedoemd in vernieling en bederf weg te zinken.

In de goddelijke kronieken van Israëls koningen, wordt ons getoond wat de essentiële factor is in de menselijke regering. Wanneer het volk en de koning *zichzelf onderschikten aan Jahweh God*, dan ging alles goed. Maar wanneer ze zich tegen Hem keerden, dan werd alles slecht. De Joden zijn hiervan door de eeuwen heen een levend voorbeeld geweest, tot vandaag de dag toe. Het hoogtepunt in de geschiedenis van hun koninkrijk werd bereikt toen Salomo en het volk hun energie en rijkdom uitputten in het bouwen van het huis van Jahweh. Dit tastte hun kracht niet aan, noch verlaagde het hun levensstandaard, integendeel! En zo ging het in Israël ook in andere gevallen. Een terugkeer naar Jahweh hield een herleving van welvaart in. Dit is vandaag onder de volkeren niet zo duidelijk, want God oordeelt vandaag niet, en Hij demonstreert zulke zaken door middel van de volkeren die Hij heeft gekozen om de aarde te domineren, wanneer ze in gemeenschap met Hem blijven.

Een goede definitie van *volharden* zou wel zijn: *kwaad lijden met geduld en vastberadenheid*. In de grondtekst betekent het letterlijk ONDER-BLIJVEN, of *achter blijven*, zoals onze Heer in Jeruzalem achter bleef, nadat Zijn ouders dat hadden verlaten om terug te keren naar Nazareth (Luk. 2:43). De betekenis van *volharden*⁸ is een verbleekte beeldspraak. Het is heel jammer dat de A.V. het in de onderhavige passage (2 Tim. 2:12), en alleen daar, wijzigt in *lijden* (to *suffer*). Dit bederft het markante contrast tussen het evangelie van het koninkrijk en dat van Paulus. Onze Heer zei tegen Zijn discipelen: “wie *volhardt* tot het einde, die *zal behouden* worden” (Mat. 10:22). Maar nu hangt onze redding niet af van volharding, zo schrijft Paulus aan Timotheüs: “indien wij volharden, zullen wij ook met Hem *heersen*” (2 Tim. 2:12). In het ene geval hangt *redding* af van stand houden tot het eind, in het andere geval staat de redding niet ter discussie, maar de beloning. Volharding wordt beloond met een plaats van heerschappij.

⁸ *endure* letterlijk: *verduren*

Regeren is eigenlijk kwaad bestrijden *met kwaad*. Toen dit er niet was woekerde het kwaad voor de Zondvloed zonder restrictie voort. Na de eonische tijden, wanneer het kwaad verdwijnt, zal ook het regeren ophouden. Onze heerschappij te midden van de hemelingen zal zich bezig houden met kwaad. De beste voorbereiding is er bekend mee te worden en er geduldig mee omgaan terwijl we op aarde zijn. Dat is waarom *volharding* de voorwaarde is om te heersen. Wij mogen geduldig zijn in ons wachten op Zijn komst. Ook dat zal z'n beloning krijgen. Zij die het geloof bewaren, zullen uitbetaald worden met de krans van rechtvaardigheid. Ja, het zal het deel zijn van allen die Zijn komst liefhebben (2 Tim. 4:8). Maar *volharding* vindt plaats in *verdrukking* (Rom. 12:12). Zij die deze school doorlopen hebben, zijn klaar om om te gaan met het kwaad dat de overhand heeft onder de hemelingen en het tot een afsluiting te brengen.

Een regering gebruikt kwaad om kwaad in bedwang te houden. Een individu die zijn medemens doodt is een moordenaar en moet zelf sterven. Maar de de beul die hem doodt is een beampte, en begaat geen moord als hij hem doodt. Maar de autoriteit om kwaad te doen kan enorm misbruikt worden, zoals wanneer een volk, zonder terechte oorzaak, oorlog voert tegen een ander volk. Dit zal in het millennium vrijwel ophouden, hoewel zelfs dan Gog en Magog zullen proberen Israël te plunderen. Zelfs de heerschappij van Christus zal kwaad gebruiken, want Hij zal de natuurkrachten beheersen, en de aanwezigheid bij het aanbidden van God verplichten door het weerhouden van neerslag, of, waar dit niet van belang is, zoals in Egypte, met een plaag (Zach. 14:17,18). Laten we ons niet verbeelden dat Zijn heerschappij alleen maar rozengeur en maneschijn zal zijn. Ze wordt bekrachtigd met kwaad. Hij stuurt het kwaad, opdat er het goede uit kan voortkomen.

Het geheimenis van Christus onthult Zijn hemelse heerlijkheid die Hij heeft, uitstijgend boven iedere soevereiniteit en autoriteit en macht en leiderschap en iedere naam die genoemd wordt (Efz.

1:21). Dit zijn verschillende vormen van inperking of heerschappij onder de hemelingen. De soevereiniteiten zijn de allerhoogsten, die een deel van hun rechten overdragen aan autoriteiten. Afgezien van één verwijzing in Judas 6 naar de boodschappers “die aan hun oorsprong(kelijke staat) (d.i. soevereiniteit) ontrouw werden,” lezen we nooit niets over deze hemelse gewesten in de Besnijdenisgeschriften. Ze komen alleen tot ons in Paulus’ brieven. Deze soevereiniteiten, waarschijnlijk de meest machtige van al Gods schepselen, kunnen ons niet scheiden van de liefde van God in Christus Jezus (Rom. 8:38). Alle soevereiniteit, zowel als alle autoriteit en macht, zal afgeschaft worden bij de voleinding (1 Cor. 15:24). We zullen niet eeuwig regeren. Onze heerschappij is beperkt tot de eonen. Ze is eonisch. Zelfs in de huidige tijd dienen we als lesmateriaal voor de soevereiniteiten en autoriteiten, hen bekend makend met de veelzijdige wijsheid van God (Efz. 3:10). En zelfs nu komen we in contact met deze soevereiniteiten en autoriteiten, de geestelijke krachten van het boze onder de hemelingen, die onze echte tegenstanders zijn, hoewel ze door vlees en bloed werken om ons schade te berokkenen.

In Israël waren hemelse boodschappers vrijwel altijd goedgunstig, en brachten ze goede berichten. Maar zo is het niet bij ons. De bewoners van de geestenwereld zijn onze belangrijkste tegenstanders. Ze weten ongetwijfeld dat sommigen van ons bestemd zijn om hun plaats van heerschappij over te nemen en dit kan ten dele hun antagonisme aan de heiligen met een hemelse roeping verklaren.

Deze machtige geestelijke regeringen lijken de hemelse gewesten te bezetten die aan ons beloofd zijn. Zij zijn als de Kanaänieten in het beloofde land, die Israël tegenstonden, totdat Jozua het volk hun lotdeel binnenleidde. Wij kunnen niet op vrede met hen rekenen zolang we op aarde zijn en we ze niet verdrongen hebben onder de hemelingen. In de tussentijd echter, weerstaan we ze niet alleen en beschermen we ons tegen hun vurige pijlen, maar zijn we voor hen een zegen door nu Gods

wijsheid te openbaren en door hun heerschappij in de toekomst over te nemen, onder de leiding van Christus. Net zoals Hij het leiderschap van de aardse soevereiniteiten en autoriteiten op Zich zal nemen in de dag van Jahweh, en Zijn apostelen en getrouwe volgelingen zal installeren op de regeringsposten op aarde, zo zal Hij dat ook in de hemelen doen.

In die heerlijke dag zullen we de bescherming van onze wapenrusting en schild niet meer nodig hebben. We zullen onkwetsbaar zijn, met veel meer macht om kwaad te doen dan de hemelse machten. Het valt niet te betwijfelen dat, net als op aarde, kwaad gebruikt zal worden om gehoorzaamheid af te dwingen. Zelfs een vader gebruikt dwang om zijn kind tot het goede te disciplineren. Hoeveel te meer zal een koning dat doen! Deze soevereiniteiten en autoriteiten, oordelend naar hun huidige conflict met de heiligen, zullen zware maatregelen nodig hebben om hun huidige wijze van handelen te corrigeren, en de vijandigheid te veranderen in vrede. Een deel hiervan zal worden gedaan, waarschijnlijk zelfs al voor onze aankomst daar, wanneer Michaël en zijn boodschappers slag leveren met de draak en diens boodschappers en zij op de aarde worden geworpen en hun plaats in de hemel niet meer wordt gevonden (Openb. 12:7).

Wij kunnen ons nauwelijks de grootsheid van de heerschappij van het millennium voorstellen. Profeet na profeet heeft haar verschillende heerlijkheden al geprezen. Maar dat is beperkt tot slechts een zeer klein deel van Gods schepping. Vergeleken met de uitgestrektheid van het universum wordt haar grootte onbetekenend. Ons hemels rijk is onnoemelijk veel weidser en haar heerlijkheden grootser. Het is verbazingwekkend hoeveel een mens wil verdragen en welke risico's hij wil nemen om de heerschappij te verkrijgen van zelfs het kleinste van de aardse regeringen. Het is daarom niet vreemd dat Paulus ermee rekent dat het *lijden* van de huidige tijd niet de vergelijking verdient met de heerlijkheden die aan ons geopenbaard zullen worden (Rom. 8:18). We moeten niet naar deze beproeving kijken als

een bestraffing van gedane zonden, of als straf voor wat dan ook, maar veel meer als een voorrecht, dat zowel onszelf als de hemelse schepselen ten voordele zal strekken en een kleine rol zal spelen in Gods grote plan tot zegen voor heel de schepping. Laten we ons verblijden in verdrukkingen die volharding zullen voortbrengen (Rom. 5:3) en een kroon zullen zetten op onze verootmoedigde hoofden.

HET LOT VAN HEN DIE HEM VERLOOCHENEN

We hebben er al op gewezen dat volharding essentieel is voor de *redding* in het geval van de Besnijdenis bij de crisis wanneer het koninkrijk aanvangt. Maar bij de *Onbesnedenheid* is dat essentieel om te mogen *regeren* in hun hemelse gewesten. En wat zal er van ons worden als we niet volharden, maar Hem verloochenen? *Hij zal ons ook verloochenen*. Totdat ik deze zaak nauwkeurig in zijn context bestudeerde, was deze verklaring gevuld met angst en vreesde ik voor mijn redding. Maar later, toen ik werd bevestigd in de grote waarheid dat onze daden niets te maken hebben met onze verlossing, die geheel afhangt van *Zijn* trouw aan Zijn Woord, daagde het bij me dat, indien wij Hem verloochenen, we wel ons recht verspelen om te *heersen*, maar niet alle andere zegeningen.

Het is juist de volgende zin die ons zou moeten weerhouden onze veiligheid en zekerheid te betwijfelen: “*Hij blijft getrouw—Hij kan Zichzelf niet verloochen.*” Het is *Zijn* werk en *Zijn* woord dat ons redt, *niet het onze*. We hoeven niet te volharden, of wat dan ook te doen, om gered te worden. Zelfs de hoeveelheid en de kwaliteit van ons geloof of ongeloof is niet van belang. Indien *wij* voldoende geloof ontberen om te volharden, dan tast dat onze redding niet aan, maar onze beloning. De kleinste vonk van vertrouwen in Hem is alles wat nodig is om te delen in de oneindige waarde van Zijn offer. Maar er is meer voor nodig om gedurende de eonen der eonen deel te hebben aan deze heerlijke

universele heerschappij. Slechts de apostelen en de getrouwen zullen op aarde heersen. Alleen degenen die nu volharden onder lijden vanwege Hem zullen in de hemelen te midden van de hemelingen heersen.

A.E. Knoch

Vertaling van:
Suffering and Endurance

Hoofdstuk 25 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

De toorn, of verontwaardiging, van God is een heel andere zaak dan de verdrukkingen die door mensen toegebracht worden. In het bijzonder in de eindtijd is het goed een scherp onderscheid te maken tussen de dag van Gods verontwaardiging en de grote verdrukking, hoewel ze tegelijkertijd plaatsvinden. Vanwege 's mensen morele vergrijpen komt Gods verontwaardiging over de zonen van de weerspanningheid (Efz. 5:6). Dit zal in het bijzonder openbaar worden in de dag van Zijn verontwaardiging (Openb. 6:17; 11:18) en bijzonder hevig voor Israël zijn (Luk. 21:23), speciaal voor de aanbidders van het wilde beest (Openb. 14:10) en het afvallige Babylon (Openb. 16:19). Ze hebben er trouwens al een voorproefje van gekregen (1 Thess. 2:16).

Misschien bestaat de allereerste verandering in Gods huishouding, met het oog op de huidige genade, uit het redden van de gelovigen uit de volkeren van deze komende verontwaardiging (1 Thess. 1:10). De reden is dat "God ons niet tot verontwaardiging gesteld heeft, maar tot het verkrijgen van redding door onze Here Jezus Christus, Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij dommelen, tezamen met Hem zouden leven" (1 Thess. 5:9,10). Romeinen pakt de draad weer op en daar zien we dat "nu gerechtvaardigd wordend in Zijn bloed, wij door Hem gered zullen worden van de verontwaardiging" (Rom. 5:9). Van één ding mogen we zeker zijn: dat God nooit boos op ons zal zijn, of ons zal bezoeken met de bliksem en donder van Zijn verontwaardiging. Wanneer Zijn toorn over de aarde wordt uitgestort, zullen wij daar niet zijn om die te ondergaan.

Dit is de boodschap van de brieven aan de Thessalonicenzen. De tijd van de verontwaardiging is het aanbreken van de dag van de Heer, en moet voorafgaan aan het komen van het koninkrijk. Zolang het koninkrijk werd verkondigd kon het ieder moment

aanbreken. De Thessalonicenzen leden onder zware verdrukkingen en vervolgingen (2 Thess. 1:4). Dit zagen ze ten onrechte aan voor goddelijke verontwaardiging en ze dachten dat ze al in de dag van de Heer waren aangeland (2 Thess. 2:2). Maar dit kan niet zo zijn, vanwege van de daaraan voorafgaande aanwezigheid (of komst) van onze Heer (2 Thess. 2:1), en omdat God hen vanaf het begin verkozen had om gered te worden (2 Thess. 2:13). Zij leden aan een waandenkbeeld dat sindsdien velen van de heiligen heeft misleid, dat is dat verdrukkingen een bewijs zouden zijn van Gods toorn en dat, als we God behagen, alles genoeglijk en aangenaam zal zijn.

Later werd Gods vreedzame houding verder ontwikkeld tot de grote waarheid van de verzoening, zodat, totdat God in de volgende huishouding Zijn manier van beheren verandert, zelfs ongelovigen niet onderworpen worden aan Zijn verontwaardiging. De bedeling van de verzoening is gebaseerd op de grote waarheid dat God, in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenend was, en hun hun *krenkingen* niet toerekent (2 Cor. 5:19). Daarom is, zolang er geen verandering is qua bedeling van verzoening naar verontwaardiging, de hele wereld immuun voor het goddelijk ongenoegen. Redding van de *komende* toorn echter, is alleen voor hen die, net als de Thessalonicenzen, weggerukt worden om de Heer bij Zijn aanwezigheid (wederkomst) te ontmoeten (1 Thess. 4:17).

BEPROEVING OF VERDRUKKING

Het grote verschil tussen verdrukking en verontwaardiging wordt duidelijk uit het feit dat de eerste door mensen komt en de laatste van God, en hierom wordt ons verdrukking beloofd, terwijl we bewaard worden voor verontwaardiging. Verdrukking is er in het bijzonder voor de heiligen. Wij beroemen ons in verdrukkingen (Rom. 5:3), hoewel we Gods verontwaardiging vrezen. Wij behoren verdrukking te verdragen, (Rom. 12:12)

maar worden verlost van toorn. De Thessalonicenzen ontvingen het woord te midden van veel verdrukkingen, maar zij leden niet onder Gods verontwaardiging. Het boek Openbaring ontvouwt Gods verontwaardiging over Israël en de volkeren, maar het boek onthult ook het feit dat Johannes (Openb. 1:9), de heiligen in Smyrna (2:9-10) en de grote in het wit geklede menigte (7:14) verdrukking ondergingen uit handen van Zijn vijanden.

De dag des mensen, wanbestuur door stervelingen, zal niet vanzelf ophouden als de ecclesia is weggerukt. Ze draagt niet vrijwillig de regering van de aarde over aan de Messias. Integendeel, ze bereikt het toppunt van haar ontwikkeling in de dag van Jahweh, pal voor Zijn komst, in de mens der zonde, de valse Christus. Geen mens is ooit verheven tot de hoogte die hij zal bereiken. De verontwaardiging van God wordt, bij het aanbreken van de de dag van Jahweh, gericht tegen de mensheid en haar hoofd. Het hoge doel van Gods omgaan met Zijn schepselen is hen nederig te maken en hen aan Zichzelf te onderschikken. Dit doet Hij door middel van het kwaad. Wanneer de mens in de eindtijd tegen Hem opstaat in rebellie, dan gebruikt Hij hetzelfde medicijn, maar in een veel zwaardere dosis. Hij laat Zijn verontwaardiging los door de krachten van de natuur, de trots van de mens en de geestelijke wereld tegen de mensheid te keren, zodat de aarde schoon geveegd wordt van rebellie en Christus de troon kan aanvaarden. Dit is de goddelijke kant van die tijd. Voor een korte periode, net als bij de zondvloed, laat Hij Zijn woede de vrije loop.

DE GROTE VERDRUKKING

De zo-genoemde “grote verdrukking” laat een totaal andere gedachtegang zien, en moet eerder met de dag des mensen dan met de dag van Jahweh verbonden worden. Deze spreekt van benauwdheid, die door mensen over Israël gebracht zal worden. De naties hebben Zijn oude volk gedurende het grootste deel van

de dag des mensen vervolgd en ze doen dat nog steeds. Maar de grootste van alle pogroms zal komen wanneer de dag van Jahweh begonnen zal zijn. De geloofsgetrouwe Joden zullen weigeren het symbool van de menselijke heerschappij te aanbidden en zullen onder zijn handen lijden. Maar het ontrouwe deel van de natie zal samen met de andere naties lijden onder *Gods verontwaardiging*, die niet verward moet worden met de grote verdrukking van getrouwe Israëlieten door hun medemensen. Deze tijd van moeite zal de climax zijn van de Jodenvervolging, de laatste die zal worden toegestaan. Dit is meer de climax van de dag des mensen, dan het begin van de dag van Jahweh, hoewel het *in* beide plaatsvindt. Het behoort meer tot de duisternis van de nacht dan bij het licht van de ochtend. Christus *stuurt* deze verdrukking niet, maar Hij *wreekt* deze. Hoewel het plaats vindt in de aanvang van de dag van de Heer, is het nog een restant van de dag des mensen. Voor de *heiligen* wordt de dag van de *Heer* gekenmerkt door zegen en heerlijkheid, niet door verdrukking.

De grootste van alle verdrukkingen, echter, komt exclusief over Israëel, in het midden van de zeventigste “jaarweek,” in de eindtijd. Onze Heer voorzegde deze tijd al op de Olijfberg. Zij zullen door alle naties gehaat worden. Velen zullen in het land zijn. De gruwel der verwoesting zal opgesteld worden in de heilige plaats. Dan zullen zij die in Judea zijn gewaarschuwd worden en naar de bergen vluchten, want dan zal er zo’n grote verdrukking zijn als er nog nooit geweest is, en er ook nooit meer zal gebeuren. Onmiddellijk na de verdrukking zal de Zoon des Mensen komen (Mat. 24:4-31). Deze zal zich ook uitbreiden naar de naties, want de grote in het wit geklede menigte, die uit deze verdrukking komt, komt uit alle naties en stammen en volken en talen. De beloningen die zij ontvangen zijn die welke behoren bij de aarde en Israëel (Openb. 7:14-17).

Het onderscheid maken tussen de *verontwaardiging* van *God* tegen de *mensheid* en de grote “*verdrukking*” van de *heiligen* door de handen van *mensen*, is van zo’n vitaal belang, dat we

de belangrijkste contrasten nog een keer herhalen. De verontwaardiging *introduceert de dag van de Heer* en is het *tegendeel* van de verzoening, die deze huidige huishouding van de genade karakteriseert. *De grote verdrukking* is slechts een *voortzetting* van de verdrukkingen van de *heiligen* die gedurende de *dag des mensen* aanwezig is geweest, maar is dan op z'n ergst, omdat deze dag zijn climax bereikt en zijn *einde* nadert. Deze begint pas als de mens der zonde openbaar gemaakt wordt. Indien we de verontwaardiging met de dag van de Heer verbinden en de grote verdrukking met de dag des mensen, zal dat veel helpen ons begrip te verhelderen van die tijd, de grootste crisis in de menselijke geschiedenis.

Het boek Openbaring (1:10) begint met de aankondiging dat Johannes in de dag des Heren is. Alles wat er verder gebeurt in dit boek komt met dit feit overeen. Christus neemt, als Profeet, Zijn plaats in te midden van de Israëlitische gemeenten en oordeelt ze. Als het Lammetje verbreekt Hij, in het Troongedeelte, de zegels en stuurt Hij de oordeels-boodschappers. In het Tempel-gedeelte stuurt Hij het uitschenken van de schalen van Gods gramschap. Gods verontwaardiging is alom, totdat het koninkrijk begint. De grote verdrukking is echter beperkt tot het vijfde zegel en speelt zich af tijdens de laatste helft van de zeven jaren.

De structuur, of het raamwerk, van Openbaring lijkt behoorlijk symmetrisch te zijn, en scharniert tussen de dag van Jahweh en de dag van God. In beide helften wordt Christus gezien in Zijn drie karakters als Profeet, Potentaat en Priester. Maar er lijkt geen enkele andere tijd te worden omvat. Het is zeer opmerkelijk dat er niets wordt gezegd over de voleinding, na de dag van God. Als dat er zou zijn, mogen we verwachten een periode voorafgaand aan de dag des Heren te vinden die ermee overeen zou komen. Net als de boodschappen aan de gemeenten aan het einde (Openb. 22:6-17) in de dag van God zijn, zo moeten ook de boodschappen aan de zeven gemeenten aan het begin

in dag van de Heer zijn, en, zoals we inderdaad lezen (Openb. 1:10), zijn ze dat ook. Johannes werd verteld te schrijven wat hij zelf in die dag waarnam. Maar de *dag van de komst* komt meerdere malen voor ons. Nadat de zegels en de bazuinen en de donderslagen voorbij gegaan zijn, dan wordt het koningschap over de wereld van God en Zijn Christus (Openb. 11:15). Na het uitstorten van de zeven schalen en de verwoesting van Babylon, lezen we opnieuw dat de Heer regeert en Hij op Zijn witte paard komt en Zijn plaats als Koning der koningen en Heer der heren inneemt (Openb. 19:7,11,16). De dag van de wederkomst is de bekronende gebeurtenis in de dag van Jahweh.

Er was een tijd dat er veel werd gediscussieerd over de vraag: “Zal de kerk door de grote verdrukking gaan?” Maar in die dagen was het licht nog schemerig. We zagen nog niet zo duidelijk wie het waren die de grote verdrukking in gingen, en we waren er nog meer ongewis over wie er uit kwamen. Feitelijk werd het algemeen aangenomen dat de “grote menigte” tot de naties moest behoren (aangezien ze er uit kwamen), als het niet de “kerk” zou zijn. Nu weten we dat de Heer tot Zijn discipelen uit de Besnijdenis sprak, en dat het alleen op hen van toepassing is. Dit wordt bevestigd door de menigte die er uit komt. Ook zij behoren tot de Besnijdenis, en niet tot ons. Het gebeuren vindt niet plaats in de huishouding van de genade, maar in de volgende huishouding van verontwaardiging, vandaar dat het daarom hen niet kan bevatten die tot deze huidige geheime huishouding behoren.

Zolang de wereld vijandig tegenover God staat, en de heiligen niet verlevendigd zijn, zal er voor hen die van Hem zijn verdrukking zijn. God gebruikt dit om volharding en beproefdheid en verwachting voort te brengen (Rom. 5:3,4). De grootste verdrukking komt, zoals men kan verwachten, wanneer de triomf van de goddeloosheid haar hoogtepunt zal hebben bereikt onder de mens der wetteloosheid. In die tijd zal echter ook Gods verontwaardiging worden uitgestort. Daarom zal ons die ervaring

bespaard blijven. De natie die de hoogste zaligheid van aardse zegen in de laatste twee eonen zal genieten, zal geroepen worden om door de diepste verdrukkingen van de aardse geschiedenis te gaan in de korte periode voordat het koninkrijk komt. Ze zullen deze verdrukking binnengaan en er weer uit komen. Gode zij dank, dat het niet voor ons is!

A.E. Knoch

Vertaling van:
Tribulation and Wrath

Hoofdstuk 26 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

Naties hebben, net als individuen, een bestemming. Israël is een eonische natie (2 Sam. 7:24). Andere naties zullen een eonische kastijding ondergaan of eonisch leven ontvangen, al naar gelang hun behandeling van de broeders van onze Heer (Mat. 25:46). We missen veel wanneer we naties met individuele personen verwarren en de tijd van hun gericht en beloning verhaspelen met die van de personen waaruit ze samengesteld zijn. Het feit dat Israël *als natie* zal leven en heersen tot de voleinding, houdt zeer zeker niet in dat ieder individu daarin eonisch leven zal bezitten en deel zal hebben aan het komende koninkrijk wanneer dat komt. Integendeel! Alleen zij die in *geloof* stierven zullen hun lotdeel in het koninkrijk ontvangen bij de opstanding van de rechtvaardigen. De *natie* waartoe wij behoren kan een plaats hebben in dat koninkrijk, maar de heiligen van deze dag zullen een veel hogere bestemming genieten!

In de Hebreeuwse geschriften wordt het lot van vele naties besproken, omdat ze in contact kwamen met Israël en door Jahweh werden gebruikt om Zijn volk te bestraffen of te ondersteunen. Hun behandeling van Israël had een bepalende invloed op hun welzijn, zelfs in het verleden, toen de verkozen natie vaak zwak en onbetekenend was. Het zou niet moeilijk moeten zijn te zien dat hetzelfde principe van kracht zal zijn in het tijdperk van hun suprematie. Zelfs nu wordt, wanneer een natie zichzelf vestigt na een zwaar conflict, haar houding tegenover andere naties grotendeels bepaald door hun gedrag tijdens de periode van haar beproeving. Wanneer Israël zijn plaats inneemt als de heersende natie op de aarde, zullen de andere naties ieder een plaats toegewezen krijgen die overeenkomt met hun houding ten opzichte van zijn verstrooide fracties tijdens hun lange periode van verdrukking.

Al de *naties* komen met de Joden in contact, maar zeker niet al de *individuen*. De zonen van Israël zijn al onder vrijwel iedere natie op aarde verstrooid en zullen dat zeker zijn op die dag, omdat ze uit elk rijk zullen komen wanneer het koninkrijk wordt opgericht. Op al de regeringen zal een beroep worden gedaan om met hen om te gaan wat hun politieke status en hun economische positie betreft.

Er zijn vele andere gelijkenissen in de Schrift die over individuen gaan, zoals die van de oogst, het dolik, het vissen enz.. Maar deze zijn niet specifiek gericht op naties. Individuen in Israël zullen bij de aanvang van het koninkrijk ook gericht worden. Het vereist *geloof* om hier het woord *naties* te aanvaarden. Er wordt veel meer geloof vereist dan van diegenen voor wie Mattheüs in het bijzonder werd geschreven. Joden zijn er erg op gespitst wanneer het woord “gojim” voorkomt, want zij zouden al de gerichten wel op anderen willen toepassen en alle zegeningen op henzelf, net zoals wij dat gewoonlijk doen. Laten we deze gelijkenis niet verwarren met de andere. De sleutel hangt naast de deur. Als we die niet gebruiken zal de gelijkenis haar schatten niet prijsgeven.

Louter het feit dat deze gelijkenis voorkomt in *Mattheüs* zou de zaak moeten vaststellen, want dit verslag is speciaal aan de Koning gewijd en bevat het koninkrijkshandvest. Hier citeert Christus Jesaja (42:1-3), wat erop neerkomt dat Hij *gericht* zal verkondigen aan de *naties* (Mat. 12:18). Jesaja gaat direct verder door te zeggen dat Hij zal voortgaan, totdat Hij recht in de aarde zal vestigen en dat op Zijn wet de *naties* zullen wachten. Hierin verschilt Mattheüs van de andere verslagen, want daarin verschijnt onze Heer met een ander karakter. De Dienstknecht van Markus, de Mens van Lukas en de goddelijke Zoon van Johannes behandelen over het algemeen individuen. Zulke discrepanties als bijvoorbeeld de grond voor echtscheiding (ontrouw in

Mattheüs en geen in de andere) kunnen alleen verklaard worden door te stellen dat Hij in Mattheüs de ontrouwe *natie* behandelt (waarvan Jahweh Zich scheidde) en dat het elders Zijn eigen discipelen als individuen betreft. Wij zouden nooit welke van de verslagen van het leven van onze Heer ook mogen vermengen met uitspraken of gedachten uit een ander verslag, noch de ene aanvullen vanuit een andere, want juist hun weglatingen zijn van groter belang dan onze toevoegingen. Ze presenteren *niet* hetzelfde *karakter*, hoewel ze dezelfde Persoon behandelen.

Mattheüs is het *koninkrijks*-verslag. Dat is puur *nationaal*. Hierin verbood Christus Zijn apostelen zelfs op een weg van de *naties* te gaan (10:5). Het getuigenis is niet slechts gericht tot mensen, maar tot *regeerders* en *koningen* en de *naties* (10:18). In de eindtijd zal *natie* opstaan tegen *natie* (24:7), en zij (Israël) zullen door *al* de *naties* gehaat worden. Het evangelie van het *koninkrijk* zal in de gehele bewoonde wereld verkondigd worden tot een getuigenis aan al de *naties* (24:14). Daarom is er ook een gericht bij de installatie van het koninkrijk, niet van individuen, maar van *naties* als zodanig, onder het beeld van schapen en geiten. Het wordt verder geïllustreerd door de verpersoonlijking van de *naties*, door hen met individuen te vergelijken. Dit wordt over het algemeen letterlijk genomen en heeft zo tot veel verwarring geleid en tot het idee dat dit het “algemene oordeel” is, waarin degenen die goed doen eeuwig leven ontvangen, en anderen altijddurende bestraffing (Mat. 25:31-46).

Het is vreemd dat de volkomen ongerijmdheid, door te stellen dat deze passage personen bedoelt, niet snel daarna herkend is. Dit is ongetwijfeld te wijten aan de algemene onbekendheid met beeldspraak. We zouden gewaarschuwd moeten worden door de openingswoorden, die even helder als beknopt zijn. Alle *naties* (als zodanig) staan voor ons. Maar ons verstand faalt de volle betekenis ervan te begrijpen. Wij zijn het niet gewend Gods

Woord precies zo te nemen als het er staat. Misschien is het hier ietwat moeilijk onderscheid te maken tussen degenen *van* de naties, en de naties zelf. Maar toch zou het feit dat de passage wordt gevonden aan het eind van Mattheüs, het nationale verslag, ons voorbereid moeten hebben op een gericht dat overeenkomt met haar boodschap, waarin de naties, als zodanig, hun verdiende loon ontvangen voor de eonen, wanneer het koninkrijk wordt gevestigd.

De beschrijving is, als geheel, een gelijkenis, waarin de omgang van een herder met zijn schapen en geiten vergeleken wordt met de omgang van De Koning met de naties. Ieder schaap of iedere geit staat voor een natie; de eersten staan goedgunstig t.o.v. Israël, en de laatsten zijn degenen die hen niet goed behandeld hebben. Binnen de gelijkenis zijn er verscheidene andere beelden. Ten eerste de *scheiding* is die *als* van een herder, een eenvoudige *vergelijking*. Dan, door de beeldspraak van de *verpersoonlijking*, worden de dieren, ofwel de naties omgevormd tot menselijke wezens. Aan ieder van de schapen aan Zijn rechterhand wordt een *koninkrijk* gegeven gereed gemaakt vanaf de nederwerping. Als iedere heiden die de Joden goed heeft behandeld voor zichzelf een koninkrijk zou krijgen, dan zou hij in het koninkrijk beter af zijn dan de Jood! Trouwens, dan zou er hier geen beeldspraak of gelijkenis zijn! Waarom dan schapen en geiten ten tonele voeren? Als ieder individu van die dag met de broeders van de Heer zou omgaan als hier beschreven, en letterlijk beloond zal worden met een koninkrijk, dan is het hele zinnebeeld onnodig en wordt het gemaakte punt verduisterd. Dit alles is slechts een illustratief beeld van het handelen van onze Heer met de *naties*, niet met individuen.

De naties in het koninkrijk zullen gedurende het millennium en op de nieuwe aarde een plaats toegewezen krijgen overeenkomstig hun eerdere politieke behandeling van Israël. Sommige zullen speciale zegeningen ontvangen, omdat ze hen welgezind waren. Anderen zullen zeer zwaar gedisciplineerd worden, omdat

ze niets gedaan hebben om hun lot te verlichten. “Dezen zullen heengaan naar de eonische kastijding, maar de rechtvaardigen naar het eonische leven.” (Mat. 25:46). Dat is de enig mogelijke inhoud van deze vaak misbruikte woorden, wanneer zij met hun context verbonden worden gelaten, en gezien worden binnen de context van het verslag dat hen bevat. Mattheüs gaat verder en completeert het *koninkrijks*getuigenis van de profeten, en is daarmee in overeenstemming. Als Zoon des Mensen zal onze Heer rechtspreken onder de naties. Alle schulden van Israël moeten worden voldaan. Al het onrecht moet gecompenseerd worden. Het zal geen wraak zijn, zoals de niet-wedergeboren Jood het zou willen hebben, maar rechtvaardigheid, leidend tot de onderschikking van allen aan God bij de voleinding.

Wat bedoeld wordt met het eonische vuur voor de naties die de broeders van de Heer niet te hulp komen in hun ellende, kan het best begrepen worden door het lijden te overdenken van de verkozen natie zelf in de huidige tijd, wat voor onze eigen ogen [in 1944] gebeurt, want ook dit wordt gekarakteriseerd als een *kwelling in een vlam*. Israël is het die *nationaal* en *politiek* dood is, niet de individuen van de natie, en dit wordt ons voor ogen gebracht in de gelijkenis van de rijke man en Lazarus. Als *natie* wordt Israël door de *naties* gekweld. Geheel los van hun *persoonlijke* waarde of onwaardigheid, goed en kwaad, hoog en laag, rijk en arm, werd de natie op zich onderworpen aan discriminerende wetgeving door de regeringen van de aarde, speciaal in de Middeleeuwen.

Antisemitisme wordt in de Schriften een “vlam” genoemd. Is het niet buitengewoon toepasselijk dat het gericht daarover als een “vuur” wordt gekenmerkt? *In deze vlam* lijdt de verkozen natie zoals ze eerder in Egypte deed. Maar *ze brandt niet op*. Ondanks haar pijnlijke lot zijn haar aantallen *toegenomen*. En zoiets is ook heel goed mogelijk in het koninkrijk, want aan het eind daarvan mobiliseert Satan een geweldig leger, dat dreigt de hoofdstad te verwoesten. Deze rebellie kan gemakkelijk ver-

klaard worden als deze naties, op een afstand van Jeruzalem, teruggebracht zijn tot politieke slavernij, en gedwongen zich te onderwerpen door de ijzeren heerschappij. Waarom zouden ze anders protesteren tegen de volheid van fysieke zegeningen waarmee de aarde gevuld zal zijn in die tijd? Satan wenst te *heersen*. Zijn doel is politiek. Hij misleidt de *naties*. Het is een opstand van naties.

De ongelovige wordt gewoonlijk toegestaan het alleenrecht te hebben op het toekomstige vuur. Voor hen reserveren wij de vlamme gerichten van de dag van Jahweh, de onuitgebluste vuren van de Vallei van Hinnom, en de vurige poel, die de tweede dood is. Maar ook de gelovige heeft zijn tijd van beproeving; niet om zijn lot te bepalen, maar zijn beloning! Niemand denkt misschien in dit verband aan een letterlijk vuur, want onze werken zijn, in de regel, niet zo dat deze door werkelijke vlammen getest kunnen worden. Toch vinden we ook hier de beeldspraak van vuur, en we zouden best onszelf mogen voorbereiden op een zeer diepgravend onderzoek naar het karakter van onze daden. Veel van ons dienstbetoon zal, naar wij vrezen, de vlammen voeden en verdwijnen.

Het falen om het *collectieve* karakter van het lot van de rijke man in te zien, kan gemakkelijk leiden tot een totaal foutief concept van Gods handelen met het individu. Overeenkomstig dat principe van compensatie, dat in nationale zaken geldt. . . als dat op een ieder wordt toegepast, zou hij die het goede ontvangt in dit leven het lot hebben in de hades het slechte te ontvangen, en hij die kwaad in dit leven krijgt zou zeker zijn van zegeningen in het hiernamaals. Het gezonde verstand van de uitleggers heeft hen ervoor bewaard om dit deel van de gelijkenis te benadrukken, want het zou spoedig tonen hoe onhoudbaar deze persoonlijke toepassing is. Toegepast op Israël als natie, met Lazarus als het gelovig overblijfsel dat troost vindt in de schoot van het *geloof*, staat alles op zijn plaats en is het passend.

Een net zo onmogelijke toestand wordt bereikt indien we het

gericht over de naties opvatten als dat van individuen. Hoeveel van hen die het laatste vers van het hoofdstuk geciteerd hebben bij het prediken van het evangelie, hebben het voor zichzelf en voor hun toehoorders duidelijk gemaakt dat “dezen” die “zullen heengaan naar de eeuwige straf,” dat doen, *niet* omdat ze *zondaren* zijn, maar *omdat ze Christus’ broeders naar het vlees niet hebben ondersteund?* En hoevelen zetten de enige weg naar eonisch leven uiteen, zoals de context verlangt? Er is hier geen bekering, geen geloof in God, zelfs geen goede *werken*, afgezien van die gedaan voor het lijdende Israël. Wij mogen er zeker van zijn dat Paulus een dergelijk evangelie voor deze huishouding geen enkel moment getolereerd zou hebben. Nu is het: *niet* door werken, maar in *genade* door *geloof* in Gods woord betreffende Christus en Zijn *offer*. Fysieke verwantschap, wat hier van het hoogste belang is, wordt geheel uitgesloten (2 Cor.5:16).

Het helpt nauwelijks om dit vreemde evangelie (dat in het geheel geen evangelie is) door te schuiven naar de eindtijd, vlak voor de wederkomst van de Zoon des Mensen. Zonder twijfel zal dit de cruciale periode zijn en zal in het algemeen overeenkomen met wat eraan vooraf ging, maar er staat geen beperking in de passage. Het zou zeer onrechtvaardig zijn om een natie te bestraffen voor hun houding van *alleen* deze korte periode, als hun voorafgaande geschiedenis goedgunstig zou zijn geweest. Ja, in die tijd, zullen *alle* naties diegenen haten die discipelen van Christus zijn (Mat. 24:9). De tijd wordt niet beperkt, en de rechtvaardigheid vereist dat met de hele geschiedenis van een natie moet worden gerekend, net als in een individueel gericht al de daden van een ieder bekeken worden, en niet alleen die van de uren van het sterven.

Wat voor soort evangelie hebben we hier, dat eonisch leven belooft aan individuen die de broeders van de Heer ondersteunen en eonische kastijding voor hen die dat niet doen! Het is een evangelie van werken, zo simpel is dat, die als het ware per ongeluk gedaan werden door hen die zich niet bewust zijn van

het gewicht of belang van hun daden. Wij weten nu dat Israël onder *alle naties* verstrooid is, zodat alle regeringen met hen te maken krijgen. Maar zullen alle individuen zelfs maar een gelegenheid vinden om hen hun goedgunstigheid te tonen? Misschien behoort één op de duizend van de bewoners van de aarde tot dit uitverkoren ras. Zij leven in grote groepen. Hoe weinig gelegenheid zou er voor de meeste mensen zijn om zichzelf dit middel te verschaffen om eonisch leven te verwerven, ondanks dat het nog zo eenvoudig lijkt om de noodzakelijke plichten te vervullen!

Maar wat ons echt zou moeten doen aarzelen is het feit dat deze werken gedaan worden zonder geloof in God, en in volkomen onwetendheid van Zijn Christus, en zonder de hulp van Zijn offer, zonder de minste verwijzing naar Zijn kostbare bloed. Leven los van de dood van Christus, en dat voor de eonen, klinkt verdacht aan iedereen die de waarde van Zijn werk kent. Wij lezen dat, los van geloof, het onmogelijk is God te behagen (Hebr. 11:6). Zelfs dezen, zijn broeders, die ondersteund worden, hebben, tenzij ze geloven, geen recht op eonisch leven. Maar volgens dit evangelie verdient iemand die een Jood te eten geeft eonisch leven, of hij nu gelovige is of niet! Zou het vandaag toegepast worden (en waarom niet?), en op adequate wijze geadverteerd, wat zouden deze vervolgte mensen dan een goed leven hebben!

Niemand uit Israël zal op zulke voorwaarden het koninkrijk binnengaan. Petrus maakt dit heel goed duidelijk. Jezus Christus is de enige Die hen kan redden. “En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam onder de mensen gegeven, waarin wij behouden moeten worden” (Hand. 4:12). Veel hedendaagse heidenen hebben de hier neergelegde voorwaarden vervuld, maar ik ben er zeker van dat zij het eonisch leven niet als loon zullen ontvangen, want nu komt Gods rechtvaardigheid naar hem die *niet* werkt, maar gelooft (Rom. 4:4). Dit evangelie van het ondersteunen van Israël kan vandaag niet werkzaam zijn, maar toch hebben we niet het

recht het uit te sluiten. Nationaal heeft het zonder twijfel zijn plaats, maar individueel is het onmogelijk.

In essentie is dit evangelie het omgekeerde van het ware. Hierin zijn zij die beloond worden met eonisch leven geen zondaren die een Redder nodig hebben, maar de filantropen die Christus Zelf begunstigen! Alles wat wij daarvoor moeten doen is het bereik van Christus “broeders” oprekken tot de gehele mensheid, en dat zou een prachtig en bloedeloos evangelie maken, uitstekend aangepast aan de trots en het ongelooft van de moderne mens.

Een van de grootste vorderingen in de waarheid in de laatste tijd was het plaatsnemen van deze passage in haar juiste tijdvak, bij het begin van de heerschappij van Christus, en het bereik ervan te beperken tot de levenden, dit zo reddend uit het “algemene oordeel,” waarmee het zo vaak wordt verward. Wij stellen nu een andere stap in de goede richting voor, door het nog verder te beperken tot de *naties* (als zodanig) in die tijd. Wij hebben hier al bij verschillende gelegenheden op aangedrongen, maar verdere studie heeft de details verduidelijkt en geleid tot de totale verwerping van de gedachte dat het toepasbaar zou kunnen zijn op individuen in de eindtijd die Israël ondersteunen in hun verdrukking. Het kan geen persoonlijke toepassing hebben.

Dit leidt tot de interessante conclusie dat *naties* eonisch leven kunnen hebben of onderworpen kunnen worden aan eonische kastijding. Dat er tijdens de duizend jaren op de nieuwe aarde naties zullen zijn wordt overvloedig duidelijk gemaakt door de verschillende verwijzingen daarnaar in het boek Openbaring. Het is de essentie van de heerschappij van Christus, dat Hij autoriteit zal hebben over de naties en dat Hij dit zal delen met de overwinnaars in Israël (Openb. 2:26; 12:5). Zelfs in de laatste eon, wanneer er geen priesterschap meer zal zijn, zal de heerlijkheid en eer van de naties binnengedragen worden in de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem (Openb. 21:26). Aangezien ze onder elkaar geen oorlog meer voeren en ze onder de ijzeren staf

van de Grote Koning zullen zijn, is er geen reden te bedenken waarom de naties, die bestaan wanneer het koninkrijk wordt gevestigd, gedurende dat tijdperk niet zouden voortbestaan, en zo eonisch leven of kastijding krijgen tot de voleinding.

De ijzeren staf is een kenmerk van het millennium dat we neigen te vergeten. De verrukkelijke visioenen van vrede en overdaad, speciaal voor de vrijgekochten in Israël, boeien ons denken en weerhouden ons van het overdenken van andere aspecten van die dag. De rebellie aan het einde van het millennium komt voor de meesten van ons als een schok wanneer we er voor het eerst ernstig over nadenken, omdat we ons voorstellen dat de condities in Israël gemeengoed zullen zijn voor al de volkeren van de aarde. Op het gebied van regeren is er echter een groot contrast, want alle andere naties worden afhankelijke vazalstaten van het verkozen volk. Zij zullen worden *gedwongen* de mandaten uit Jeruzalem te gehoorzamen. Zelfs Egypte, dat met Assur en Israël een zegen zal zijn op aarde (Jes. 19:25), zal, als het zijn quotum tot het aanbidden in Jeruzalem niet zal zenden, op een bijzondere wijze geslagen worden, naast het niet ontvangen van regen. En de neerslag zal ook onthouden worden aan ieder ander van de overgebleven naties als die in gebreke blijft haar vertegenwoordigers te sturen (Zach. 14:17).

Er zal dan geen zelf-beschikking zijn, geen onafhankelijkheid, geen wereldrijk met zelf-regerende leden. Het koninkrijk is Gods manier tot *onderschikking* van allen aan Zichzelf, niet van het onafhankelijk maken van Zijn schepselen van Zijn macht. Het zal een onbegrensd despotisme zijn, met Israël als de heersende natie. Niet alleen zal Christus absolute macht uitoefenen als het Hoofd, maar Hij zal Israëlieten delegeren om over de andere naties te regeren. Zij zullen hen hoeden met een ijzeren staf, *zoals de vaten van een pottenbakker worden verpletterd* (Openb. 2:27). Is dit niet precies het evenbeeld van eonische kastijding en vuur? Een regering die de krachten van de natuur tot haar beschikking heeft, heeft er geen behoefte aan zulke ruwe wapens te gebruiken

zoals onze meest moderne middelen van oorlogsvoering. Het zal veel effectiever zijn de wolken op te dragen weg te blijven. En bij de laatste grote revolte is er geen leger nodig om de door Satan geleide horden te weerstaan. Er komt eenvoudig vuur naar beneden om hen te verslinden.

Satan is er tot dusverre in geslaagd de *naties* te misleiden (Openb. 20:3). Dit betekent niet dat hij ieder individu heeft misleid. Het verwijst naar de politieke afdelingen van de aarde. Hij heeft de regeringen misleid, omdat hij ambieert te heersen. Omdat bepaald is dat in het koninkrijk Christus zal regeren, wordt Satan gebonden in de afgrond. Wanneer hij wordt losgelaten probeert hij niet de naties dichtbij Jeruzalem te misleiden. Klaarblijkelijk zijn zij tot een dusdanige kennis over Jahweh gekomen, dat misleiding vrijwel onuitvoerbaar is geworden. Daarom gaat hij naar de vier uithoeken van de aarde, die het verst van het centrum zijn, waar hij wel een luisterend oor vindt. Is het niet waarschijnlijk dat het dezen zijn die door de ijzeren staf verpletterd zijn, van wie de kastijding zeer zwaar was, die het vuur van de verontwaardiging van Jahweh over hun behandeling van Israël gedurende het tijdperk van de naties gevoeld hebben? Zouden dezen er niet toe neigen weg te drijven van het centrum van de regering, en zo ver mogelijk weg van de stad van de grote Koning gevonden worden?

Zou tegelijkertijd niet de opstand aan het einde van de duizend jaren dienen om een ander probleem op te lossen in verband met het individueel gericht, dat daar onmiddellijk op volgt? In die eon zal redding iets heel anders zijn dan nu. Heel Israël zal gered worden (Rom. 11:26). Indien er een kleine rest in zal zijn, dan zullen dat de ongeredden zijn, niet de geredden, zoals in het verleden. Dezen zullen sterven. Nationaal zal het de eerste echt "Christelijke" natie zijn. En het evangelie van die dag zal gebaseerd zijn op *de autoriteit* van Christus over de gehele aarde, en *naties*, als zodanig, zullen tot discipelen worden gemaakt en gedoopt worden (Mat. 28:18-20). Aangezien de aarde vol zal

zijn van de kennis van Jahweh (Jes. 11:9), kan het zijn dat al de ongeredden zich bij de laatste opstand aansluiten en in het vuur sterven dat neerdaalt vanuit de hemel en zich zo terugvinden tussen de doden die voor de grote witte troon staan. Op deze manier zal niemand anders dan de geredden de nieuwe schepping binnengaan, en al de anderen worden gericht in het laatste grote oordeel of gericht, dat de daden van ieder individu behandelt.

Het gericht over de naties, zoals uiteengezet door onze Heer in Mattheüs, wordt nu lange tijd als zodanig herkend, in het bijzonder in contrast met het gericht van het individu voor de grote witte troon. Maar er zijn altijd details geweest die niet bevredigend waren. Geleidelijk aan is het licht erover gaan toenemen. De laatste flits die het geheel tot volle bevrediging verlichtte, kwam door het bestuderen van de gebruikte beeldspraak. De letterlijke interpretatie werd meer en meer onhoudbaar. Toen het eenmaal duidelijk was dat hier de *naties* bedoeld worden—niet alleen met de schapen en de geiten, maar ook met hen die deelnemen aan het gericht—en niet individuen, verdampten al de moeilijkheden, behalve die van het aan anderen duidelijk maken!

Zij die opgegroeid zijn met de gedachte dat deze passage het algemene oordeel is en ons de bestemming geeft van de twee klassen waarin de hele mensheid wordt verdeeld—de bozen en de rechtvaardigen—hebben kennelijk nooit de context ter harte genomen, want slechts een klein deel van hen hebben ooit iemand in de gevangenis bezocht, of baseren hun hoop op het geven van voedsel, drank of kleding. Het merendeel van mijn lezers zal weten hoe volkomen tegengesteld dit is aan het ware evangelie van Gods genade. Wij dringen er daarom met alle vriendelijkheid bij hen op aan de *context te overwegen*. Zie hoe onmogelijk het is eonisch leven te baseren op de daden waarvan hier wordt gesproken. Het is in tegenspraak met het koninkrijksevangelie, dat bekering eist. Het strijdt met het evangelie voor vandaag, dat werken uitsluit. Het staat diametraal tegenover Gods handelen met Zijn schepselen dat iemand buiten Christus en Diens offer

om eonisch leven gegeven kan worden.

Zij die al erkend hebben dat dit gericht niet de zondaars als geheel betreft, of het algemene gedrag van de mensheid, maar alleen gebaseerd is op contacten met de broeders van de Heer, zullen ondervinden dat dit slechts een gedeeltelijke oplossing is. Zelfs als dit beperkt wordt tot de eindtijd, waarvoor geen afdoende bewijs is, blijft er de onmogelijkheid van het op zulke gronden baseren van iemands eonische bestemming.

Er was een tijd dat ik het gebeuren hier beperkte tot de eindtijd. De bestemming van iedere *natie* in het koninkrijk, zo scheen het mij toe, hing af van hun houding tegenover Israël *in die tijd*. Maar dit heeft zijn problemen. Het *gericht* is inderdaad in die tijd, maar het handelen wordt niet daartoe beperkt. Het lijkt beter te zijn de gehele “tijden der heidenen” of era’s van de naties erbij te betrekken, want in de eindtijd zullen de naties, zonder uitzondering, vertoornd op Israël zijn (Openb. 11:18) en ze zullen *allemaal* in de strikken van Babylon zijn beland (Openb. 14:8), en *alle naties* zullen de discipelen van Christus haten (Mat. 24:9). In dat geval zouden er aan Zijn rechterhand maar weinig schapen staan. Het lijkt veel rechtvaardiger te zijn met de naties te handelen overeenkomstig *al* hun contacten met Israël, want die varieerden veel van tijd tot tijd.

Nu ik echter zie dat in dit gericht *alle* rekeningen tussen de naties en Israël worden vereffend, als inleiding voor het vestigen van het koninkrijk, lijkt alles buitengewoon bevredigend. Dit is precies wat wij aan het eind van Mattheüs’ verslag mogen verwachten. Het stemt overeen met alle feiten, want de broeders van de Heer zijn onder al de naties verstrooid en het grootste deel van de tijd *politiek* noodlijdend geweest, zelfs wanneer ze er in slaagden een goed bestaan op te bouwen en rijkdom te vergaren. En wanneer de Zoon des Mensen op de *troon* van Zijn heerlijkheid zit, met de *naties* voor Hem, wat kan dit dan anders zijn dan het lang uitgestelde rechtsgeding tussen Israël en de naties? Elk van hen moet volgens een bepaalde standaard haar

plaats toegewezen krijgen, en die welke hier verschaft wordt is in volkomen overeenstemming met de gerechtigheid waarop het koninkrijk is gefundeerd.

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Judgments of the Nations

Hoofdstuk 27 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

De functie van de Grote Witte Troon

De schakel tussen het nu en het hiernamaals wordt, voor de ongelovige, gesmeed bij de grote witte troon. Het is de enige bewuste ervaring waar hij doorheen gaat vanaf het huidige leven tot aan de voleinding, wanneer God Alles in allen zal zijn, niet alleen in de heiligen, maar in allen van Adams ras. De volwassen ongelovige verlaat ongered dit leven, onrechtvaardig, sterfelijk, en vijandig tegenover God. *Na door het gericht te zijn gegaan* is zijn volgende bewuste moment dat hij zich gered zal weten (1 Tim. 4:10), gerechtvaardigd (Rom. 5:18), verlevendigd (1 Cor. 15:22) en verzoend met God (Col. 1:20). Ik houd niet van het woord “conversie (beking)”, want het lijkt volkomen ontoereikend om de verandering in de gelovige te beschrijven. Het zou veel passender zijn indien het wordt gebruikt voor de verandering in de ongelovige, bewerkt bij de grote witte troon. Niets kan daar gebeuren dat het grote doel kan verstoren waaraan het is gewijd, namelijk dat van het voorbereiden van de doden die *buiten* Christus zijn voor hun plaats *in* Hem, door middel van het *zien*, in plaats van door *geloof*.

Wij moeten een revolutionaire herziening maken van het gehele vooruitzicht voor wat het toekomstige lot van de ongelovige betreft. Wat nodig is, is een panorama vanuit Gods standpunt in plaats van dat van een mens. Het richten is *niet* maar een zinloze poging om straf uit te delen aan degenen die al geleden hebben en die eindeloos gepijnigd zullen worden, zonder enige achtung voor Gods doel met de schepping of het effect op Zijn grote naam. Het is Zijn middel om de mens te openbaren hoe zeer hij gefaald heeft Hem te geven wat Hem toekomt. Het zal hen overtuigen dat Zijn vonnis, dat iedere zoon van Adam

veroordeelt (Rom. 5:18), rechtvaardig is en waarachtig. Maar het zal ook Zijn rechtvaardigheid in Christus onthullen, Die hun Rechter zal zijn, door middel waarvan alles gerechtvaardigd kan en zal worden, en aldus wordt er vaste grond gegeven aan hun wederzijdse verzoening bij de voleinding.

De vervanging van universele verzoening door eeuwige kwelling heeft ieder aspect van het gericht voor de grote witte troon totaal verwrongen. Deze duivelse leer verandert het *motief* van het richten van liefde naar haat. In plaats van een schitterende tentoonstelling van Gods vermogen om Zijn schepselen te helpen, wordt het naar beneden getrokken tot een kwaadaardige uiteenzetting van Zijn kracht om te kwetsen. Er zou dan enorme macht worden uitgeoefend om de doden te doen opstaan, met geen andere reden dan om hun ijzingwekkend noodlot te verbinden met Christus en Zijn God. Slechts een enkeling van hen had Hem ooit gezien. De meesten van hen hadden nog nooit van Hem gehoord. En nu moeten ze voor altijd in een onuitsprekelijke, nooit eindigende marteling blijven, en dat als resultaat van hun ontmoeting met de Redder van de wereld! Zouden ze Hem in die lange eeuwigheid van ellende niet in hun harten vervloeken? Welk motief kan er zijn om een *Redder* met zulk een gruwelijke bestraffing in verband te brengen? Is Hij daar om hen belachelijk te maken, om hun wanhoop te vergroten, hun ellende te vermenigvuldigen? Als de eenduidige straf van allen die voor de grote witte troon zullen staan altijdurende pijniging is, dan zou Satan, en niet Christus, dit moeten voorzitten. De Tegenstander en niet de Redder zou daar dan als rechter moeten zitten!

De opzet van God vereist absoluut dat zij die voor de grote witte troon staan niet alleen verdragen wat hen aan kwaad toevalt, maar het ook aanvaarden en er in berusten. Bovendien moeten zij, aangezien het zal leiden naar verzoening met God, niet slechts de rechtvaardigheid van alles wat gebeurt erkennen, maar zij moeten de positieve goedheid en genegenheid voelen die de aanleiding is tot zelfs de zwaarste strafoplegging. Vrienden

worden niet gemaakt door rechtvaardigheid alleen, maar door het hart dat er achter zit. Dan zal God de mensen niet laten gissen naar Zijn goedheid, zoals Hij dat vandaag doet. Hij zal Zijn hart niet voor hen verbergen, zoals Hij dat nu doet. Al de geheimen van de mensheid alsook de verborgen motieven van God zullen onthuld worden. Wie zich realiseert Wie en Wat God is, moet het wel goedkeuren, wat het hem ook zal kosten, want het doel is zo goed en heerlijk dat het iedere hoeveelheid van tijdelijke verdrukking en benauwenis waard is.

Het gordijn dat vandaag verhult wat de mens is en wat hij doet, zal voor de grote witte troon terzijde geschoven worden. Dit alleen al zal de gehele mensheid zonder enig verder bewijs veroordelen. Tegelijkertijd zal de bedekking welke God voor Zijn schepselen verborgen hield, weggenomen worden. Hij zal worden gezien in de Zoon des Mensen en Zijn medelevende daden. Hij zal worden onthuld in de Zoon van God en Zijn liefdevol handelen. Niet alleen zal de zwaarte van Gods rechtvaardigheid en heiligheid verdragen worden, maar het motief en doel ervan zal voor iedereen duidelijk zichtbaar zijn, zodat er niets van de bitterheid en rebellie en haat zal zijn die ontspringt uit het ongezien zijn van Zijn huidige voorzienigheid. Degenen die het nodig hebben zullen lijden, niet zoals nu, zonder enig vermoeden van de heilzame voordelen ervan, maar met een besef van hun behoefte eraan ten gunste van het einddoel dat het op het oog heeft.

Het idee dat er van iedereen een rekening zal worden vereffend, zodat ieder kwaad precies gecompenseerd zal worden met goed en ieder goed met kwaad, is in alle opzichten tegengesteld aan Gods opzet. Het zou in niets anders resulteren dan een neutrale, smakeloze patstelling, waarin noch God, noch mens, enig voordeel haalt uit het gezwoeg van de eonen. Kwaad wordt niet simpelweg vervangen door het goede, maar wordt erdoor overwonnen. Het kwaad zal een enorme oogst van het goede voortbrengen wanneer de tijd daarvoor rijp is.

Wat is het doel dat God op het oog heeft met de schijnbaar chaotische onrechtvaardigheid in de wereld van vandaag? Is het niet om aan de mensen te demonstreren dat alleen Hij de Beschikker is? Als er gerechtigheid zal bestaan moet het alleen van Hem komen, niet van onze medemens of uit enige andere bron. Alles bij elkaar genomen zullen mensen nooit hun verdiende loon krijgen, en het hun aangedane leed zal nooit gewroken worden, tenzij de Godheid zich ermee bemoeit en het voor hen doet. Mensen streven er heldhaftig naar rechtvaardigheid te vestigen. Hun regeringen en gerechtshoven, hun wetten en wetshandhavers zijn allemaal gewijd aan dit doel. Maar hun pogingen om de wereld van onrecht te bevrijden zijn vergeefs. Uit hun wetten wordt duidelijk dat zij het zicht op de goddelijke Beschikker verloren hebben, en zelf onrechtvaardig zijn door hun verwerping van *Zijn* aanspraken. Dit heeft tot gevolg dat de vergelding van onrecht tot de afhandeling binnen de relatie van mens tot mens wordt beperkt. Menselijke wetten verschillen van die welke door God zijn gegeven. Hij gaf de Zijne eens voor altijd. Mensen hebben de hunne al millennia lang gemaakt en maken er vandaag meer dan ooit, want ze draaien om het schepsel, in plaats van dat ze een stabiel middelpunt hebben in de Schepper. Bij de grote witte troon zal de mens zijn eigen onvermogen erkennen om zaken recht te zetten. Dit zal hem terugleiden tot God en Zijn rechtvaardig richten.

De algemene gedachte dat gericht automatisch is, zodat zelfs in dit leven iedereen krijgt wat hem toekomt; dat goed beloond en kwaad bestraft wordt, niet alleen door de wetten van het land, maar ook door de decreten van de natuur, wordt totaal niet door de ervaring bevestigd. Zou dat wel zo zijn, dan zou er geen toekomstig gericht nodig zijn en zouden allen bij het sterven voorbereid zijn, door verzoening met God, om Hem als hun Alles te kennen. Een van de meest verbijsterende problemen uit de menselijke geschiedenis is de speling van het lot dat de ene mens meer dan zijn terechte deel van het goede en een ander een

onterechte hoeveelheid van ellende doet toevallen. In dit leven is er slechts een kleine mate van beloning en bestraffing. Slechts weinigen krijgen hun terechte deel van goed of kwaad. In feite kunnen de meest verdienstelijke daden, die loyaliteit aan God en Zijn Woord inhouden, het meeste lijden met zich mee brengen. Het is duidelijk dat het niet Gods bedoeling is dat alles recht zal worden gezet voordat mensen sterven. Als mensen werkelijk logisch zouden zijn, dan zouden ze de absolute noodzaak inzien van een komend gericht en niet proberen in hun huidige loopbaan hun rekeningen te vereffenen.

Neem bijvoorbeeld de heiligen. Nu heeft het kwaad de overhand. Zij die godvrezend zullen leven lijden onder vervolging. Hoe beter ze zijn, hoe zwaarder hun verdrukkingen zijn. Maar toch zijn dit slechts lichte verdrukkingen met het oog op het grote gewicht van de heerlijkheid dat zij zullen voortbrengen. In dit leven zijn ons kwaad en goed niet met elkaar in evenwicht, ook al hebben we vele geestelijke compensaties, en mogen we ons, net als Paulus, verheugen in zwakheden, in beledigingen, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden om wille van Christus (2 Cor. 12:10). Feitelijk lijkt het, voor de huidige tijd zo, dat de mate van succes en beloning in deze tijd afhangt van het afwijzen van God en Zijn Woord, en zelfs van de oppositie tegen Zijn waarheid en hen die deze proberen te verkondigen.

Het gericht van de grote witte troon is niet alleen noodzakelijk als het complement van 's mensen ervaring in dit leven, maar ook zeer begerenswaardig, want het zal voor onze verwanten en kennissen juist dat bereiken wat wij, als we de macht daartoe hadden, nu voor hen zouden willen doen. Op dit moment zou *geloof* hen van vijanden van God veranderen in Zijn vrienden. Dan zal dit bereikt worden door *waarneming*. Wie van de heiligen heeft niet gewenst dat hij zijn vrienden tot geloof zou kunnen *dwingen*? Was er maar een soort van groot wonder, een soort van overweldigende gebeurtenis die hen de hand van God zou doen zien! Met andere woorden: we hebben meer

vertrouwen in waarneming om de zondaar tot God te brengen, dan in geloof. In feite drijven de heiligen voortdurend af in die richting. Zij proberen bewijs te produceren dat de ongelovige zal overtuigen. En dat is nu precies wat God zal doen bij de grote witte troon. Allen zullen overtuigd worden door overweldigend en onweerstaanbaar bewijs. Maar zo werkt God vandaag de dag niet. Nu moet het geloof louter rusten op Zijn Woord, zonder enig bewijs.

Praktisch gesproken bevat het lot van de ongelovige niet de eerste en de tweede dood, want deze zijn geen deel van zijn bewuste ervaring. Als gevolg daarvan zouden we niet naar het gericht van ongerechten moeten kijken als ware het nog een verre, toekomstige gebeurtenis, maar als iets dat hen direct na het overlijden overkomt. Zo ook moeten we de verzoening niet beschouwen als iets dat pas duizenden jaren na het gericht plaatsvindt (wat inderdaad mogelijk is), maar als het onmiddellijk resultaat daarvan. Het gericht is, in de ervaring van de ongelovige, de prelude van altijddurend leven, niet van oneindige verdoeming. Het is de overgang van dit leven naar nooit eindigend geluk, niet naar oneindige ellende!

Een altijddurende kwelling maakt het gericht nutteloos en dwaas. Universele verzoening maakt het vruchtbaar en wijs. Welk voordeel heeft God van de eindeloze marteling van Zijn schepselen, terwijl Hij ze, als Hij een godheid van onbeperkte kracht en oneindige wijsheid is, zou kunnen redden en van hen de vrucht van Zijn werken zou kunnen plukken en het eerbetoon en de aanbidding kan genieten waarvoor Hij ze geschapen heeft? Hoe zouden wij denken over een God Die miljarden mensen zou scheppen die Hem daarna eindeloos vervloeken? Geen enkel mens zou een dergelijke macht uitoefenen opdat het werk van zijn handen zich tegen hem zou kunnen keren, tenzij hij geestesziek zou zijn. Waarom zouden we God van deze krankzinnigheid beschuldigen?

WIT, NIET ZWART

De kleur van de gerichtstroon is afhankelijk van het resultaat van het richten. Eeuwige kwelling vereist dat deze *zwart* zal zijn. Verzoening roept om *wit*. De levens van de meeste mensen zijn grauw door inspanning en moeite, ziekte en dood. Als dit gevolgd moet worden door een eeuwigheid van kwelling, dan zou zeker geen andere tint dan het diepste zwart gebruikt mogen worden om bij de tragedies te passen die daar opgevoerd zullen worden. Dat alleen kan op juiste wijze het hopeloze en verschrikkelijke lot uitbeelden waartoe een ieder die ervoor staat dan wordt veroordeeld. Maar *wit* is de kleur van licht en rechtvaardigheid en heiligheid. De klederen van onze Heer werden wit op de berg van de transfiguratie (Mat. 17:2; Mar. 9:3; Luk. 9:29). De boodschappers, gewoonlijk “engelen” genoemd, zijn in het *wit* gekleed (Mat. 28:3; Joh. 20:12; Hand. 1:10). Waardige heiligen dragen wit (Openb. 3:4,5; 7:9,13; 19:14). Zij maken hun kleding wit in het bloed van het Lammetje (Openb. 7:14). Zwart is het symbool van duisternis en dood.

Nu is het een tijd van duisternis. Mensen hebben de duisternis lief, omdat hun daden boos zijn (Joh. 3:19). Ook wij waren eens in die duisternis (Efz. 5:5). Deze era wordt dan ook “duisternis” genoemd, omdat dit haar hoofdkenmerk is (Efz. 6:12). Er is vandaag geen grote witte troon. Er is vandaag geen goddelijke standaard voor gerechtigheid. Zoals bij een verduistering gaan de mensen nu op de tast rond. Zij begaan hun schandelijke daden in het geniep, ongezien door hun medemensen. Zou er zo’n wit tribunaal zijn op aarde, dan zou dat hieraan een einde maken. Niemand zou zich kunnen verbergen. Alles zou openbaar zijn. Zelfs ons afwijken van God, ons falen Hem Zijn juiste plaats in onze levens te geven, zou op pijnlijke wijze aan het licht gebracht worden. Maar aan de andere kant, is dit niet precies waar we zo naar verlangen, wanneer we ontzet zijn over het boze dat zo overheerst? We hebben het bij het rechte eind, er

zou licht geworpen moeten worden in deze duisternis. Alles zou ontmaskerd moeten worden en recht gezet. Dat is wat hervormers proberen te doen. En *het zal worden gedaan*, maar niet nu. Dat is de functie van de grote witte troon.

Maar het zal niet alleen maar een hervorming zijn, waarin het boze wordt bestraft en het goede wordt beloond. *Allen* zullen veroordeeld worden, omdat zij niet alleen met hun medemensen worden vergeleken, maar ook met de heerlijkheid van God, waaraan *allen* tekortschieten. Niet alleen zullen allen schuldig bevonden worden, maar *allen* zullen recht gezet worden, niet alleen met hun menselijke verwanten, maar ook met God, aan Wie zij oneindig veel meer te danken hebben dan aan hun naasten. Dit is het fatale gebrek in alle andere hervormingen. Zij gaan niet naar de wortel van de zaak, de erkenning van God en al het verkeerde *Hem* aangedaan. Kunnen we ons vandaag iets dergelijks voorstellen, dat al het kwaad aan het licht brengt, speciaal die wortel van alle kwaad, het verwaarlozen van God, en aan een ieder de passende straf zou toebedelen, zodat *allen* gered, gerechtvaardigd en verzoend zouden worden? Alleen de rechter die God heeft aangesteld zou dat kunnen doen, en Hij zal het niet doen totdat het juiste moment daar is. Toch kan het ons helpen dat toekomstige gericht te begrijpen en er mee in te stemmen, als we het met onze verbeelding zouden overzetten naar het heden. Dan zouden alle goede mensen het goedkeuren. Daarom zouden ook wij de grote witte troon verwelkomen.

We *zijn verplicht* alles te overwegen vanuit Gods gezichtspunt, als we de absolute waarheid willen weten. Zijn heerlijkheid en eer zouden bij ons in het middelpunt van de belangstelling moeten staan. Voor de gewone heilige is dit moeilijk te doen, want zij zien slechts een klein deel van Zijn werkzaamheden, en dit geeft gewoonlijk een foutieve indruk. Het is alleen wanneer we het geheel van Gods opzet zien, de plaats ervan in de eonen en de voleinding daarvan, dat we in staat zijn volledig elk gedeelte ervan te begrijpen. We moeten alles beoordelen vanuit het eindpunt,

het resultaat, niet vanuit enig deel van het proces. Om Zijn hart te onthullen, kan God het verlies van heel Zijn schepping lijden tijdens het proces, zonder daardoor onteerd of tot schande gemaakt te worden, *op voorwaarde dat uiteindelijk allen gered worden*. Als God, in Zijn inspanningen Zichzelf bekend te maken, al Zijn schepselen zou verliezen, dan zou niets het stigma van Zijn nederlaag kunnen verwijderen. Zelfs al zou Hij slechts een aanzienlijk deel verliezen wordt de heerlijkheid van Zijn Godheid al onherstelbaar verduisterd. Al de uitleggingen en excuses die ooit hierover geopperd zijn zouden niet voldoen om Hem op de troon van het universum terug te plaatsen, noch kunnen zij de veiligheid garanderen van hen die uit de puinhoop gered zijn.

De grote witte troon heeft in de orthodoxe theologie geen rationele plaats. Als al de ongelovigen gedoemd zijn tot eeuwige kwelling, waarom dan onmetelijke kracht verspillen om hen uit de doden te doen opstaan, terwijl ze toch al moesten lijden, eenvoudig om de al verdoemden verder te verdoemen? Het opleggen van een straf voordat er een proces plaatsvindt is immoreel en irrationeel, en het is een farce wanneer al tot schuld besloten is en de lengte van het vonnis al van tevoren is bepaald. De enig mogelijke plaats voor een orthodox tribunaal is onmiddellijk na het sterven, en dan alleen om de zwaarte van het lijden te bepalen. Er is dan geen noodzaak meer voor een opstanding wanneer de doden toch al gekweld worden in een hel. Dat is waarom er zo weinig over dit grote oordeel gesproken wordt. Het past totaal niet in het orthodoxe schema. Het kan er alleen toe leiden de doden nog verder van de god te verwijderen die de oorzaak van hun bestaan is en de bron van hun eeuwige ellende. Het resultaat ervan op zo'n god zou rampzalig zijn. Hij zou ongevormd worden tot de hellevijand, de vernietiger van zijn eigen handwerk, de martelaar van zijn eigen schepselen, een god van haat, niet in staat of onwillend om de zwakke, falende en zich vergissende zielen te redden die hij heeft geformeerd. Ze waren bedoeld voor zijn heerlijkheid. Zij bleken tot zijn schande te zijn.

Annihilatie is onverenigbaar met een gericht. Is het niet het toppunt van wreedheid om iemand, die al gedoemd is tot eeuwige vergetelheid, terug tot bewustzijn te brengen, louter om nog meer kwelling over zijn ziel te brengen? En als we nadenken over de enorme verspilling van energie die nodig is om zoveel miljarden uit de dood te doen opstaan, het schitterende wonder dat hen opwekt uit het onwaarneembare, en dat met geen ander doel dan hen in staat te stellen een tijdje voor hun zonden te laten lijden, voordat ze opnieuw de poorten van de dood binnentreden, dan rebelleren onze harten en hoofden tegen de harteloosheid van zo'n gang van zaken. Als het louter een enorme verspilling van kracht zou zijn, een zinloze inspanning, dan zou het niet zo afschuwelijk zijn. Er is geen mandaat hiertoe en het dient er alleen toe om de doden nogmaals te overspoelen met een zee van ellende, bovenop dat wat ze in dit leven al hebben moeten doorstaan, en dat alles zonder dat het iets oplevert, noch voor henzelf noch voor God. Ja, het zou alleen maar hun lijden vermeerderen. Het belangrijkste resultaat zou zijn dat er afbreuk aan Gods naam en faam zou worden gedaan en Zijn heerlijkheid zou erdoor verduisterd worden. Een god die niet in staat is zulk een vreselijk falen van zijn plannen af te wenden, is in het geheel geen god.

Oordeel en gericht zijn buitenbeentjes in iedere theologische theorie tot nu toe verkondigd. Ze zijn onverenigbaar, strijdig, en onverzoenbaar met elk plan dat de mensheid niet herwint. Hun functie is om zaken tussen mens en God weer recht te zetten, vandaar dat ze volkomen onnodig en nutteloos worden als ze voor de mens meer lijden teweeg brengen en bovendien een nederlaag en schande voor God blijken te zijn. Er wordt helemaal niet gericht, maar het is een niets en niemand ontziende wraakzucht en boosaardigheid als er alleen gemarteld en vernietigd wordt, zonder dat het voordeel oplevert voor het schepsel of de Schepper. Wanneer we ons eenmaal realiseren wat richten betekent in het Woord van God, wordt de grote witte troon een belofte van universele verzoening, en niet van een eeuwige verdoeming.

Ieder menselijk wezen, en trouwens ieder levend ding, is een uitgelezen en kostbaar schepsel van God, oneindig waardevoller dan de hoogste prestaties van de menselijke vaardigheid. Mensen kunnen geen leven of groei of gevoel geven aan wat zij scheppen. Het enige dat hij kan doen is dat vernietigen. Welk mens zou niet zijn uiterste best doen om zijn levenswerk van de vernietiging te redden? En zal God niet alles doen wat Hij kan om de verlorenen te herwinnen? Ja, heeft Hij niet alles al gedaan wat nodig is al om Zijn heiligheid te beschermen in het offer van Christus? De waarde van dat offer is groot genoeg om heel de mensheid te omvatten en heel de schepping te omarmen. Nu de prijs is betaald, de losprijs voor allen is voldaan, wat kan God anders doen dan het werk van Christus honoreren en de kostbaarheid van Zijn bloed toepassen op hen voor wie het gestort werd? Wat nodig is om dit te bereiken is nu juist een gericht waar allen die niet door geloof zijn gewonnen nu door waarneming bereikt zullen worden. Daar zal al het onrecht van Zijn schepselen recht gezet worden, en zij zullen zien hoe ze Hem onuitsprekelijk onrecht hebben aangedaan. Zo zullen zij tot het besef worden gebracht dat God alleen hun Alles is.

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Function of the Great White Throne
Hoofdstuk 28 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

De aanduiding dood is de omschrijving die God Zelf heeft gegeven aan de poel des vuurs, om zo het effect te beschrijven op hen die veroordeeld worden bij de grote witte troon. Onze gedachten over de brandende poel zijn gewoonlijk precies het tegendeel hiervan. We stellen ons voor dat het een plaats van marteling is, van voortdurende en vreselijke pijnen, van angst en wanhoop, van hopeloos en hulpeloos afgrijzen. Slechts weinig van onze foutieve ideeën zijn zo moeilijk te herzien als deze, want deze zelfde poel zal voor een paar anderen, die daarvoor nooit gestorven zijn, een plaats van kwelling zijn, en onze ervaring met vuur heeft bij ons een angstig gevoel van pijn achtergelaten bij wat het toebrengt, of we nu zelf verbrand zijn, of anderen hebben zien ineenkrimpen in de vlammen ervan. Het is een overwinning van geloof om dit alles te beschouwen en te rusten op Gods eenvoudige woorden: “Dit is de tweede *dood*—de poel des vuurs.” In de dood is in het geheel geen gevoel, geen pijn of plezier, geen wanhoop, en geen vreugde. Wij zullen nooit de poel des vuurs begrijpen of Gods bedoeling daarmee totdat we dit zuiveren van al de valse ideeën waarmee we dat hebben gevuld, en eenvoudig *gelooven* dat het vergetelheid is, *dood*, waarin al het voelen ophoudt te bestaan en alle bewustzijn van tijd en plaats verdwijnt. Haar slachtoffers ontwaken pas wanneer zij het eind van hun reis bereiken, wanneer de dood afgeschafft wordt en God hun Alles wordt.

DE DOOD ALS EEN BEELDSPRAAK

Het totaal van 's mensen gedachten lijkt wel oneindig te zijn; het aantal woorden om ze mee uit te drukken is beperkt. Vandaar dat het noodzakelijk is om woorden te *gebruiken* op een manier

die buiten hun strikte betekenis valt. Dit wordt gedaan in beeldspraak of stijlfiguren. Aangrenzende gebieden van gedachten worden vaak gedekt door één uitdrukking. Dit is in het bijzonder waar voor de term *dood*. De *betekenis* is helder. Het is een *terugkeer* van de geest naar God, van de ziel naar het onwaarneembare, en van het lichaam naar de grond (bodem). Het is een *oplossen*, een uiteenvallen van een mens in zijn componenten. Dit stemt overeen met het feit dat er in de dood geen bewustzijn is. Dat dit de eigenlijke, letterlijke betekenis is van de term, wordt boven alle twijfel verheven door het feit dat *dit kenmerk van de dood wordt geïmpliceerd* door een aantal van de figuurlijke toepassingen ervan. Een mens die diep in slaap is, is *dood* voor de wereld. Ongelovigen zijn *dood* voor God (Mat. 8:22).

Maar er zijn passages die lijken te impliceren dat de doden bij bewustzijn zijn, en dit heeft rechtstreeks betrekking op de tweede dood. De dood en het onwaarneembare worden afgebeeld als de *vergaarbak* van de doden, wanneer ze de doden in hen opgeven, om voor de grote witte troon te staan (Openb. 20:13). De *doodstoestand* kan niet letterlijk de doden *bevatten* of hen uitbraken. Als uitdrukking is het een schitterende manier om te zeggen dat *zij die gestorven zijn* opstaan. En het is zeer betekenisvol dat bij deze opstanding de geest *niet* genoemd wordt, want dit zou hen verlevendigen. Maar de *ziel*, het *bewustzijn*, wordt speciaal inbegrepen door hetzelfde beeld voor het onwaarneembare te gebruiken. “De doden” staan met hun *lichamen* en *zielen* voor de troon. Hoe men anders het feit moet uitdrukken dat ze *letterlijk geest hebben* (anders konden ze geen ziel hebben), maar *niet verlevendigd* zijn, zou een aanzienlijke uitleg vragen. Het wordt hier op de meest krachtige wijze gedaan door ze “doden” te noemen en elke vermelding van geest weg te laten.

Dan worden *dezelfde woorden* opnieuw gebruikt, maar het beeld wordt een beetje veranderd. De dood en het onwaarneembare worden in de poel des vuurs geworpen (Openb. 20:14). Hier worden de *bewoners*, de *personen* die gestorven zijn met de

aanduiding *de dood* bedoeld. Wij gebruiken dit beeld vrijelijk in andere verbanden. Wij spreken van de “stad” of het “land,” dat van de kaart wordt geveegd door een ramp, wanneer we in werkelijkheid de *bewoners* van deze plaatsen bedoelen. Is het niet glashelder uit het dubbele gebruik van de uitdrukkingen “dood en het onwaarneembare” dat allen die voor de grote witte troon staan ook in de poel des vuurs geworpen worden? Het beeld toont een terugkeer van hen die voor de troon staan naar de toestand van *voordat* ze uit de dood en het onwaarneembare kwamen.

De belangrijkste bron van verwarring met betrekking tot de doodstoestand, ligt echter in die passages waar, door associatie, de term dood wordt gebruikt voor haar *oorzaak*. Trouwens, Webster’s Dictionary, wat de autoriteit is op het gebied van de betekenis van woorden in de Verenigde Staten, geeft daadwerkelijk “de daad van het sterven” als een van de “definities” ervan. Dat is de grote fout van dit boek alsook van andere werken op dit gebied. Zij “definiëren” woorden door het figuratieve gebruik erbij in te sluiten, en zo, *smeren* ze in werkelijkheid de betekenis *uit* en beroven ze de taal van *bepaaldheid*. Woorden hebben een *constante* betekenis, terwijl hun figuratief gebruik *niet* constant is, maar zelfs in dezelfde context kan variëren, zoals we al gezien hebben. Er is vrijwel geen grens aan het figuratieve gebruik. Webster’s vermeldt verpersoonlijking en gelijkenis, en zelfs onder andere de *oorzaak*, alsof dat de *betekenis* van een woord zou zijn. Maar zelfs dit grote werk noemt de hier al besproken beelden niet, de *vergaarbak* en de *bewoners* van de doodstoestand.

De *oorzaak* van de dood wordt te vaak verward met de *letterlijke* doodstoestand. Een levend, levenslustig mens kan de “dood” van een feestje zijn, wanneer de deelnemers als de dood worden vanwege wat hij doet. Toch zal niemand erop staan dat hij in de doodstoestand is! Maar in onze studie van de Schriften lijken we wel blind te zijn voor zulke voor de hand liggende beeldspraken. De “dood van het kruis” is een van de

meest wonderlijke passages waar de *oorzaak* de doodstoestand overschaduwet. De schande en de smaad welke met Christus' overlijden gepaard ging wordt krachtdadig in deze beeldspraak verwoord. Dezelfde gedachte komt naar voren in “de *weeën* van de dood” (Hand. 2:24), het “*lijden* des doods” (Hebr. 2:9). Dit beeld wordt als vanzelfsprekend verondersteld in de frase “*welke* dood” Hij zou sterven en God verheerlijken (Joh. 12:33; 18:32; 21:19). Een minder vreselijke zinspeling op de crisis van het sterven wordt gevonden in de frase “de dood smaken” (Mar. 9:1; Hebr. 2:9). Dit schijnt het gebruikelijke beeld te zijn geweest voor het einde van het leven. De dood zelf is niet een substantie die de tong kan proeven en er is geen smaak of welke andere gewaarwording dan ook in de letterlijke doodstoestand. Het woord “schade lijden (injure)” bij “Wie overwint zal van de tweede dood geen schade lijden” (Openb. 2:11) houdt geen voelen in, want land (Openb. 7:2) en gras (Openb. 9:4) en olijfolie (Openb. 6:6) kunnen schade lijden.

DE POEL IS GEEN LETTERLIJKE DOOD

Vuur is geen letterlijke dood. Ik heb gigantische vlammen zien spuiten uit een oliebron, met een witte wolk er voortdurend daarboven hangend, maar niemand noemde het de dood. Ik heb de rook gezien van de Vesuvius, en er was geen dood. Toch is sindsdien de Vesuvius voor velen de dood geworden. Een vriend van mij vertelde me eens dat hij bijna zijn leven verloor op Kilauea, de vulkaan van Hawaï. Het werd bijna zijn dood. Dit was, misschien, het dichtst dat wij bij de poel des vuurs kunnen komen. Iedereen zal erkennen dat deze kraters niet letterlijk de doodstoestand zijn. En precies dezelfde situatie bestaat er met betrekking tot de poel des vuurs. Het is niet letterlijk de dood, maar de *oorzaak* van de dood. Door de letterlijke *betekenis* van de dood af te leiden uit dit figuurlijk gebruik, wordt haar werkelijke definitie nagenoeg omgekeerd.

De “dood” welke in de poel des vuurs geworpen wordt, wordt de poel des vuurs. Dit is in letterlijke zin onmogelijk. Maar in beeldspraak wordt door het gebruik van dezelfde term zelfs voor verschillende beelden, de letterlijke dood veroorzaakt door de poel des vuurs. Het was de *eerste* dood die de doden opgaf. Dit wordt bevestigd door deze de *tweede* dood te noemen. Twee zaken moeten wezenlijk hetzelfde zijn, anders kunnen ze niet aan elkaar gekoppeld worden als eerste en tweede. De eerste dood die in deze passage in beeld is, was niet de crisis van het sterven, want die kan niet de doden in haar *opgeven*. Trouwens dat kan nauwelijks de basis zijn voor welk beeld dan ook. Evenmin kan zulk een dood niet in de poel des vuurs geworpen worden. De eerste dood is beperkt tot de letterlijke doodstoestand, daarom moet dat ook waar zijn voor de tweede dood. Temeer, aangezien het ook de uitleg is van de functie van de poel des vuurs.

“Letterlijk waar mogelijk.” Zodra we dit axioma gehoorzamen en de letterlijke poel zijn letterlijke gevolgen toestaan, en dat is de dood met haar letterlijke effect van vergetelheid, verdwijnen alle moeilijkheden. Het klopt precies met elke andere onthulling en Gods grote plan voor het mensenras. Het kan voor velen misschien wel 20.000 jaren duren, wat een periode van vagevuur zou worden die voor stervelingen ondraaglijk zou zijn en geheel strijdig is met Gods gericht van individuen elders. Het zou onmogelijk worden Zijn wegen, en Zijn grote doel om allen te verzoenen, met de onderdompeling van kleine kinderen in een vurige poel tot bewuste tuchtiging, zelfs maar voor een minuut, laat staan vele duizenden jaren te laten samenvallen. De functie van de eerste dood was om allen, aan het eind van hun leven, onmiddellijk in het gericht te brengen. Zo leidt de tweede dood allen, zodra ze geoordeeld zijn, de verzoening binnen.

Wat bereikt de tweede dood eigenlijk? Zeker, het houdt het verlies in van de zaligheid en heerlijkheid die tot hen die geloven komt en die de vrije gave van onsterfelijkheid hebben. Maar voor degenen die dit genadevolle geschenk niet bezitten

is er dit zeer barmhartige alternatief. Mensen zien hun leven vanuit het standpunt van hun ervaring en bewustzijn. Wat er met ons gebeurt als we slapen of bewusteloos zijn, tast ons geluk op dat moment niet aan. Wij kunnen Gods wijsheid niet genoeg bewonderen waarin Hij de dood een toestand van absolute vergetelheid maakte. Het vereenvoudigt Zijn handelen met Zijn schepselen enorm, en maakt het voor Hem mogelijk rechtvaardig en billijk te zijn. Hoe iemand God zou kunnen rechtvaardigen wanneer Hij de wereld van voor de zondvloed al deze duizenden jaren bewust in een onzekere schorsing zou laten, voordat Hij hen in het gericht brengt, valt niet uit te leggen. Laten we Hem nooit van zulk een misdaad beschuldigen.

Voor een menselijk wezen dat afgaat op zijn eigen bewustzijn, is er geen tijdsspanne tussen dood en opstanding. Abel, de eerste mens die stierf, (meer dan zeven duizend jaar geleden) zal opstaan, of beter worden verlevendigd, op precies het moment van zijn overlijden (tenminste... voor zover hij zich bewust is). Het is zelfs mogelijk, zou het gebeuren dat hij ten tijde van zijn dood om genade aan het smeken was en overleed met een onafgemaakte zin op zijn lippen, dat hij dit pleidooi zal afmaken voordat hij beseft wat er gebeurd is. Ik herinner me het geval van een Hollander die een klap op zijn hoofd had gekregen terwijl hij een order gaf, en zodanig gewond raakte dat hij gedeeltelijk zijn verstand verloor. Toen een operatie de druk in een bepaald deel van zijn hersenen wegnam, was het eerste wat hij deed het commando aan zijn werklui afmaken dat door het ongeval werd onderbroken. De tijd daartussen was geheel blanco.

Zo zal het ook zijn met de gelovige. Ik ben er zeker van dat vele heiligen, die vurig de komst van Christus hebben afgewacht, wakker zullen worden met het idee dat Hij juist kwam toen zij op het punt stonden te sterven, of terwijl zij nog leefden. Ja, heeft Hij het niet zo in wijsheid beschikt dat Hij voor een ieder van de Zijnen aan het slot van hun levensloop komt, en dat dit voor allen toch op hetzelfde moment gebeurt? Dat is het ideale,

en God is in staat dat te verwezenlijken. Niet de dood, maar Zijn komst, wordt voor een ieder van Zijn geliefden voor ogen gesteld, en dit is, praktisch gezien, dan ook wat plaats zal vinden. Wat de ervaring betreft, (hoewel niet feitelijk) komt iedere keer dat een heilige sterft, de Heer in heerlijkheid en neemt hem tot Zichzelf, tezamen met alle andere heiligen van deze huishouding, zowel vanuit het verleden als de toekomst! Onmogelijk. . . , maar waar! En wie zou willen dat het anders is? Kan Zijn niet te imiteren wijsheid overtroffen worden?

Een straaltje van deze glorieuze wijsheid valt op de ongelovige doden. Ook zij ontwaken om zich zichzelf, samen met alle soortgenoten, van elke leeftijd en uit elke streek, terug te vinden voor de Rechter van geheel de aarde. En wanneer zij opnieuw sterven, zal het niet een lange, akelige, ondraaglijke en onzekere schorsing zijn, maar een onmiddellijke intrede in de heerlijkheden van de voleinding. Voor hen zal de laatste eon niet bestaan. Voor hen moeten we onze kaarten zo vouwen dat de voleinding onmiddellijk volgt op de grote witte troon. Voor hen wordt de poel des vuurs onmiddellijk omgevormd in de onuitsprekelijke gelukzaligheid die zelfs wij, Zijn heiligen, maar zwakjes begrijpen, want die komt alleen tot degenen in wie God Alles is.

Sommigen zullen tegenwerpen dat dit hen in de eeuwige gelukzaligheid werpt, in plaats van in de poel des vuurs. Zo'n tegenwerper heeft op z'n minst mijn woorden verstaan, zelfs al heeft hij de geest ervan gemist, en heeft hij vergeten dat, op dat moment, de doden al *gericht zijn geworden*. Ik ben het die vurig voorstander is van een letterlijke interpretatie. Ik maak de poel niet figuurlijk, zo hopend mijn hart gerust te stellen ten koste van mijn hoofd. Het werpen en het vuur en de dood zijn allemaal zo letterlijk als maar zijn kan. De dood waarover hier gesproken wordt, gegeven als een uitlegende definitie, moet wel letterlijk zijn. Aangezien letterlijk vuur een letterlijke dood voortbrengt, is dat ook letterlijk. Er is slechts één letterlijke interpretatie mogelijk. Die is bovenmate bevredigend.

Verscheidene figuratieve interpretaties zijn al geopperd geworden. Geen van hen heeft bewezen houdbaar te blijven. Zij komen allemaal voort uit foutieve inzichten op het richten en de dood, en zijn zonder betekenis zodra deze eenmaal helder begrepen worden.

En kunnen we vanuit dit gezichtspunt niet de absolute noodzaak van van het vuur zien? Het is niet om de zondaar te martelen, maar om zonde weg te doen. God kan niet Alles zijn in sterfelijke mensen. Hij zal niet in vergankelijke lichamen wonen. Zij moeten geschikt gemaakt worden voor Zijn verheven aanwezigheid. En wat zou dat beter kunnen verbeelden en ook in de volledige vernietiging voorzien van alles wat verderfelijk is in de mens, dan het ontbonden worden in zijn elementen? As is schoon, ja, zelfs reinigend. Vuur is de beste zuiveraar. Komt ons woord “puur” niet van het Griekse woord voor vuur: *pur*? De volkomen vernietiging van de zondaar door de poel des vuurs maakt de weg vrij voor zijn verlevendiging als een tempel van God bij de voleinding. Is dit alles niet harmonieus en bevredigend, ja, zelfs troostend en heerlijk?

Dit is geen vagevuur! Het is geheel het tegendeel! De zondaar voelt en doet nauwelijks iets. Er is geen bewuste, langdurige marteling, geen geleidelijke reiniging van het oude, geen wonderlijk leven in de vlammen van de dood. Niets is geforceerd. Alles is natuurlijk. De mens wordt vernederd en God wordt verheerlijkt. Al Gods vernietigende processen zijn verhoudingsgewijs snel geweest. Waarom zou Zijn laatste niet de snelste zijn? Laten we ons altijd voor ogen houden dat het werpen in de poel des vuurs komt *nadat* de doden zijn gericht en alles recht gezet is geworden. De verontwaardiging en de woede, kwelling en benauwdheid, die komt over iedere menselijke ziel die het kwade bewerkt (Rom. 2:9), *is* dan al ervaren *geworden*. Dat is een deel van het richten dat dan al voorbij zal zijn. De dood in de poel des vuurs is geen deel van het gericht. Het is geen plaats van kwelling voor hen die sterfelijk zijn!

Het probleem betreffende de toestand van hen die gericht zijn geworden, tussen dat moment en hun verzoening met God bij de voleinding, wordt moeilijk wanneer we dat los van onthulling proberen op te lossen. Als onze harten zijn afgestemd op God, zullen we *wensen* dat zij onmiddellijk de verzoening *ervaren*. Als onze hoofden in harmonie zijn met Zijn grote eonische opzet, zullen we ze niet verzoenen totdat de eonen voorbij zijn. *En God, in Zijn onnavolgbare wijsheid, doet deze beide* door ze in de tweede dood te brengen. *Zij ontvangen geen* eonisch leven, maar toch *ervaren ze* onmiddellijk de afwezigheid van de dood. We denken terecht dat wanneer God Zijn schepselen heeft gericht, Hij niet zou moeten talmen om hen aan Zijn boezem te klemmen. Maar toch zien we dat, omwille van Zijn eigen heerlijkheid en ten goede van juist deze schepselen, dit uitgesteld moet worden totdat Christus alle andere vijanden onder Zijn voeten gesteld heeft. De dood moet de laatste zijn en de tweede dood moet zijn oogst niet geven totdat Hij alle soevereiniteit en autoriteit en macht heeft afgeschaft (1 Cor. 15:24). De laatste eon, op de nieuwe aarde, heeft geen plek in zijn plannen voor degenen van de mensheid die werden gericht. Dat zou zijn karakter en zijn les vernietigen.

Laten we nooit in de gebruikelijke fout vervallen door te denken dat de grote witte troon slechts een rechtbankzitting is en dat het vonnis dat daar uitgesproken wordt de poel des vuurs is. Dat zou een gerechtelijke dwaling van grote omvang zijn! Waarom zou men een rechtszitting hebben om het niveau van schuld en de passende straf vast te stellen, als allen, zonder uitzondering, al voorbestemd zijn om hetzelfde vonnis te krijgen! Nee, en nog eens nee! De rechtszitting en het vonnis *en de uitvoering ervan*,—want dit alles is besloten in het ene woord: *gericht*,—vinden alle plaats in het interval tussen de eerste en de tweede dood van de zondaar. Alzo zal het mogelijk zijn iedere zaak op zijn eigen merites te behandelen en rechtvaardig te zijn. De vele verschillen tussen degenen die veel gezondigd hebben en

hen die weinig zondigden, tussen hen die zondigden terwijl ze licht en inzicht hadden en hen die in duisternis zaten, degenen die nooit van God hoorden en hen die Zijn Naam trotseerden, dit alles zal worden herkend en recht gezet worden. Alleen zo kan de Rechter van heel de aarde recht doen. Alleen zo kan het gericht voortgaan volgens de lijnen die God Zelf heeft vastgesteld, zoals uiteengezet in de eerste hoofdstukken van de brief aan de Romeinen.

Het belangrijkste punt dat we bij onze lezers willen benadrukken is Gods uitspraak te aanvaarden dat voor hen die gericht worden voor de grote witte troon, de poel des vuurs de tweede *dood* is. Als we God op Zijn woord geloven, precies en accuraat, en er niets aan toevoegen en er niets van wegnemen (iets wat voor ons stervelingen al moeilijk genoeg is), dan zullen al onze tegenwerpingen verdwijnen. Hij *zegt niet* dat het een *pijnlijk* dood is, of dat het een *langzame* of een *afschuwelijke* dood is. Dit zijn slechts verzinsels van onze verbeelding. In de dood is er geen pijn en dood door geweld hoeft niet pijnlijk te zijn, hoe dat ook moge lijken. Wij hebben geen enkel recht om van het sterven of de dood in de poel des vuurs iets te maken dat gevreesd moet worden. Dat is het helemaal niet.

Er is alle reden te denken dat de Zondvloed veel meer individueel lijden heeft veroorzaakt dan de poel des vuurs zal doen. Maar zelfs dit is niet zeker. Ons is door plaatjes geleerd dat de wateren geleidelijk de mensen naar de hoge plaatsen dreef en dat hun einde pas kwam na dagen en weken van angstige, vreselijke, verschrikkelijke wanhoop. De overblijfselen van dieren gevonden in het noordelijke ijs lijken er op te duiden dat het een onmiddellijke dood geweest zou kunnen zijn, dat een muur van water de onfortuinlijken in een oogwenk verdrong. Maar in het geval van de poel des vuurs zijn we zeker. Het woord *werpen*, dat eerst zo wreed leek, is in werkelijkheid vol van barmhartigheid. Het suggereert een plotseling en vastbesloten eind. Een seconde is alles wat nodig is.

Ik had eens een ervaring die me een heilzame les leerde. Ik denk dat de meest gevoelige delen van het menselijk lichaam zich op de vingertoppen bevinden. Hun voortdurend gebruik voor de tastzin, maakt ze zeer gevoelig voor ieder contact. Toen ik een jonge man was begon ik op nogal dwaze wijze met het schoonmaken van een drukpers, terwijl die nog draaide. Met een poetsdoek reikte ik diep in het draaiende mechanisme, waarin stalen vingers zich openden en sloten om zo de vellen papier te grijpen. Mijn doek haakte zich vast en trok mijn hand naar binnen en de stalen grijpers trokken de laatste drie vingers van mijn rechterhand open. Ik draag nog steeds de littekens. Ik kan zelfs ruwweg de temperatuur aangeven door het lange litteken op mijn pink, dat niet recht wil komen bij koud weer.

Ach, zult u uitroepen, wat moet dat pijnlijk zijn geweest! Iemand die het zag gebeuren werd onwel, en viel ter plekke bijna flauw. Iedereen was zo aangedaan, dat ik zelf actie moest ondernemen en opdracht gaf om een dokter te halen. *Maar ik had geen pijn in mijn hand.* Ik kon het bloedende vlees zien en het bloot liggende bot, maar het leek weinig gevoel te hebben. Als ik op dat moment gestorven was, dan zou ik niet geleden hebben, behalve dan van angst. Later had ik meer dan genoeg pijn, maar op dat moment mocht het geen naam hebben. Ik heb van gelijksoortige ervaringen gehoord. Livingstone, de Afrikaanse ontdekkingsreiziger, werd in de schouder gebeten door een leeuw en voelde op dat moment geen pijn. Ik ben er behoorlijk zeker van dat dieren die ten prooi vallen aan andere dieren, zelden de pijnscheuten voelen die men veronderstelt dat ze ervaren, in het bijzonder als er bloed vloeit. Het is een barmhartige voorziening dat plotseling geweld de zenuwen zo verdooft dat ze niet functioneren.

De dood, dat wil zeggen het Griekse woord *thanatos*, betekent in de Schrift altijd de toestand die volgt op het sterven, maar in het huidige Engels wordt het ook gebruikt voor de daad van het sterven. In onze Bijbel komt het in deze betekenis voor. In

Johannes 4:47 lezen we in de Authorized Version dat de zoon van de hoveling “was at the point of death,” op de drempel van de dood was. Hij stond op punt te *sterven*. Gewoonlijk maakt de context de zaak helder, of zou dat moeten doen, maar dat hangt van de lezer af. Wanneer ik spreek over het “doodsproces,” dan heb ik als vanzelfsprekend aangenomen dat iedereen zal begrijpen dat ik verwijs naar de ervaring die onmiddellijk voorafgaat aan de doodstoestand, niet de dood zelf, want er is in de dood geen ervaring mogelijk. Wanneer we het woord “dood” gebruiken voor de *oorzaak* van de dood, dan geven we het niet echt een nieuwe betekenis, maar gebruiken we het in figuratieve zin. Bijvoorbeeld: “de dood van het kruis” is niet de geest en het stoffelijke en de ziel van onze Heer aan het kruis genageld in de doodstoestand, gedurende de drie dagen voor Zijn opstanding, maar de ervaring die Zijn dood veroorzaakte. Letterlijk is het *Zijn sterven* aan het kruis. Maar het beeld brengt ons meer dan dat. Het impliceert ook de schaamte en smaad die het deel is van de ergste crimineel.

Ik ontken niet dat een geleidelijke dood door het vuur ondraaglijk kan zijn. Toch is zoiets sommigen van Gods beste heiligen ten deel gevallen. Maar noch de natuur, noch onthulling geven enige grond om te denken dat de poel des vuurs de oorzaak is van pijn voor een ieder die er de tweede dood in zal vinden. Voor hen die er in leven en gekweld worden, is het een geheel andere zaak. Ik heb geen reden om te geloven dat een mens meer dan een paar seconden zou kunnen leven in een poel van vuur. De dood komt vrijwel onmiddellijk. En in die korte tijd is het niet waarschijnlijk dat er een merkbaar lijden zal zijn.

Het is de vraag hoeveel degenen die voor de grote witte troon staan zullen kennen van hun lot; we worden niet geïnformeerd of hen iets wordt verteld over de poel des vuurs of niet. Dit kunnen we goed aan God overlaten. Als ze het weten, dan zullen ze veel minder te duchten hebben dan wat men in de huidige tijd aan angst hierover kan hebben, zondaar of heilige. Zouden mensen er absoluut zeker van zijn dat zij, bij de dood,

plotseling weggenomen zouden worden, zonder voorafgaand lijden of merkbare pijn, zou dat een grote geruststelling zijn, want dat soort dood valt verre te prefereren boven die welke het merendeel van de mensheid nu overkomt. God had hen die gericht worden voor de troon kunnen veroordelen te sterven zoals ze eerder gestorven waren, door ziekte en aftakeling, en dit een onderdeel van hun gericht hebben kunnen maken. Maar het lijkt me toe dat het doel van dat soort ervaringen is om ons nederig te maken, niet om ons alleen maar recht te zetten. Het is heel waarschijnlijk dat Gods gericht niet voldoende lang zal duren om zulke kwellingen te bevatten. We kunnen ze niet beschouwen als gerichten, aangezien ze het deel zijn van de mensen lang voordat ze het gericht binnengaan, voorafgaand aan de eerste dood. Er schijnt geen aanwijzing te zijn dat de tweede dood het gericht beïnvloedt bij de grote witte troon, behalve dat, als gevolg van de veroordeling erbij, er aan niemand eonisch leven wordt toegekend, en dat ze geen deel hebben aan de zegeningen van de laatste eon, of dat nu in de hemelen is of op de aarde. Zij brengen deze tijd door in vergetelheid, dood.

Bovendien is het Schriftuurlijk te geloven dat het een *verlossing* zal zijn van pijn. In verschillende mate en voor verschillende perioden, in overeenstemming met wat ze verdienen, zal “toorn en gramschap, verdrukking en benauwdheid” (Rom. 2:9) het deel zijn van hen die staan voor de grote witte troon. Mensen worden er niet eenvoudigweg *berecht*. Zij worden *gericht*. En dit gaat door totdat ze in de poel des vuurs worden geworpen. Dan, in de dood, *houdt* alle gewaarwording *op*. Ze worden er dan *vrij van gemaakt*, het is juist geen martelkamer. De meesten van ons hebben gevallen van menselijk lijden gekend waar we vragen hebben gesteld bij de wijsheid van het bestrijden van de dood. We zouden een zucht van verlichting slaken wanneer de laatste lange ademtocht een geval van ondraaglijke marteling heeft beëindigd. Zo zal de poel des vuurs op barmhartige wijze de gerichtperiode afsluiten van allen die lijden voor hun zonden.

Het is geen kwelling, maar juist het ophouden ervan.

Het is de moeite waard aandacht te schenken aan Gods gebruik van twee elementen, water en vuur, in Zijn grote eonische werkzaamheden. De eerste twee eonen worden gescheiden door met water gemaakte grenzen—de nederwerping en de zondvloed. Zo worden de twee laatste eonen begrensd door vuur. Dit element speelt een krachtige rol in de gerichten die het koninkrijk inleiden, en het is zeer prominent tussen de laatste twee eonen, want de grootste van vuurzeeën zal vooraf gaan aan de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. Zowel in werkelijkheid als in beeld(spraak) is vuur het uiterste reinigende middel. Daarom is het in volkomen harmonie dit element te gebruiken om de tweede dood te veroorzaken van hen die levend gemaakt zullen worden bij de voleinding.

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Second Death

Hoofdstuk 29 van: The Problem of Evil and the Judgments of God

God heeft een doel. Hij is zijn bedoeling Alles in al Zijn schepselen te worden (1 Cor. 15:28). Hij zal dit bereiken door de weg van het verzoenen van al Zijn vijanden door het bloed van het kruis van Christus, door rechtvaardiging, door verlevendiging en door de gehele mensheid te redden bij de voleinding (Col. 1:20; Rom. 5:18; 1 Cor. 15:22; 1 Tim. 2:4; 1 Tim. 4:10). Maar voor dat moment is er een lang en pijnlijk voorbereidend proces te doorlopen, een moeizame weg die Zijn schepselen naar deze voleinding leidt; veel daarvan is net zo duister en schrikbarend als het doel licht en gevuld met zegen is.

Nagenoeg allen van ons zijn kortzichtig. We zien een deel van de weg, maar we zien het einde niet. Wij verwarren de weg met het doel. Onze vertalingen hebben daar deels schuld aan, want zij slagen er niet in duidelijk het voorbijgaand karakter van het proces aan te geven, zoals dat wel in het Origineel gebeurt. En als er een eerlijke poging wordt gedaan dit wel over te brengen in een concordante vertaling, botst dat met onze gangbare overtuigingen en onze harde harten. Moge God ons geven dat we een getrouw getuigenis hebben in onze weergaven wanneer God een *feit* onthult en ook wanneer het slechts een tijdelijk *proces* betreft, want Hij heeft beide duidelijk aangegeven in het Origineel.

Richten is Gods vreemde werk. Hij gebruikt het tijdens de weg. Mensen maken er het einde van. Hoe een ongelovige ook behandeld wordt, of hij nu sterft als gevolg van zonde of door rechtstreeks ingrijpen van God, of hij nu in de buitenste duisternis wordt geworpen of in het Gehenna, *dit is niet het einde!* Allen die niet tot Christus behoren zullen uit de doden worden opgewekt en voor de Grote Witte Troon gericht worden. Daar worden ze niet vergeven, of gered, maar gericht. *Maar*

dit is niet hun einde. Dezen zullen allen in de poel des vuurs geworpen worden, om zo de tweede dood in te gaan. *Maar zelfs dit is niet hun einde.* God bereikt Zijn doel niet in welke van Zijn disciplinerende maatregelen dan ook. Deze bereiden Zijn schepselen er alleen maar op voor. Laten wij niet de weg met het doel verwarren.

Er wordt ons maar weinig verteld over Gods doel, totdat Paulus de omloop van Gods Woord compleet heeft gemaakt met zijn latere onthullingen. Er zijn altijd wel hints geweest waardoor harten die op God zijn afgestemd gevuld werden met grote verwachtingen. Maar het was pas toen de warme middagzon van Gods genade van achter de wolken van zonde en wet tevoorschijn is gekomen, om de diepste diepten van Gods innerlijke liefde te onthullen aan de meest onverdienende van het mensenras, pas toen was het dat de waarheid voor de huidige tijd bekend werd gemaakt, en God de sluier van de toekomst geheel terzijde schoof om ons een duidelijk en onbewolkt zicht te geven op Zijn uiteindelijk doel. Hebben we ons daar eenmaal in verheugd, dan zullen we nooit meer terugvallen op de eerdere onthullingen over dit thema, want net als het gordijn van de tabernakel lijkt het dit eerder te verbergen dan de volle gloed van de heerlijkheid van de Shekinah te onthullen.

De gebruikelijke manier is om het doel te beschouwen in de duisternis van de weg. We gaan terug naar passages die over richten handelen en staan deze toe hun donkere schaduwen over de voleinding te werpen. We zouden moeten *geloven* dat *God geheel* de mensheid zal *rechtvaardigen* (Rom. 5:18), en de voorafgaande gerichten gaan bekijken in het licht van dat wat uiteindelijk bereikt wordt. We brengen passages naar voren die vertellen van de dood, om zo Gods uitspraak te verduisteren dat deze afgeschafte zal worden. We zouden behoren te *geloven* dat *God* op het *allerlaatst* de dood onwerkzaam zal maken en de voorafgaande passages in dit heerlijke licht zien. We grijpen naar teksten die bewijzen dat ongelovigen verloren zullen gaan

of vernietigd worden, en, met deze passages, onderdrukken we de grote verklaring dat God de redding van allen wil. Wij zouden deze moeten verlichten met de latere en hogere onthulling. We vinden Gods vijanden terug in het vurige meer bij wat het slot van de onthulling lijkt te zijn en misbruiken dit feit om Gods uitspraak te ontkennen dat allen verzoend zullen worden (Col. 1:20). We zouden niet het ene moeten nemen om het andere kapot te maken, maar *beide* geloven, want verzoening *volgt op* vervreemding en dat alleen komt met Gods uiteindelijk doel overeen.

Hoe verdorven en blind zijn we vaak geweest! Wanneer God zegt *allen*, daar zeggen wij *sommigen*. Waar God spreekt over een heel klein deel van de mensheid, zoals de levende naties die voor Christus staan om gericht te worden overeenkomstig hun behandeling van Israël—slechts een handvol vergeleken met de gehele mensheid—dan breiden we hun vonnis uit naar *allen!* Het geloof heeft bijna de aarde ontvlucht. Wat zichzelf geloof noemt is vooral een maskerade, want het verwerpt Gods Woord voor de tradities van mensen, toch staat het erop dat het echt is.

Laten we toch het licht van de laatste onthullingen toestaan de eerdere, de *gedeeltelijk* ontsluitende, te verlichten en laten we niet de eerdere gebruiken om de latere, hoogste en de enige complete onthulling van Gods gedachten en hart te overschaduwen.

VEELZIJDIGE WIJSHEID

De voorbije eonen lijken bol te staan van falen aan Gods kant. Adam zondigde en krenkte en bracht het hele menselijke ras tot dienstbetoon aan de zonde en zo de doem van de dood. Had God dit niet door een wijze voorziening kunnen voorkomen? Daarna werd het ras dat uit hem ontsprong zo boosaardig dat ze bijna volledig uitgeroeid moesten worden door een zondvloed. Waarom voorzag God dit niet en voorkwam Hij het kwaad niet? Daarna werd de natie Israël afgescheiden om een zegen te zijn tot

tegenwicht. Maar ze werden nog erger dan de rest en kruisigden zelfs Gods Christus, en leken zo volkomen te falen om hun taak te vervullen. Falen! Falen! Falen! Alles wat God deed leek uit te lopen op een zinloos falen. Zowel de schepping als de onthulling waren vol bewijs voor Gods oneindige wijsheid, maar zijn omgang met de mensheid toonde schijnbaar het tegendeel. Hij leek de ene mislukking op de andere te stapelen.

Voor het menselijk, ongezalfde oog zijn de huidige werkzaamheden van de Godheid het allergrootste falen. Op bijna elk deel van hun levensweg schieten de stervelingen die Hij maakte tekort. Ze munten hoofdzakelijk uit in kwaad en dood-brengende apparaten. Maar de grootste van alle mislukkingen is wel de Christenheid, Zijn verklaarde vertegenwoordiger op aarde. Ondanks haar immense voorrechten, haar ongelofelijke voordelen boven Israël, is ze zelfs nog dieper gezonken dan de begunstigde natie. Alleen een gelovig oog kan op aarde de veelzijdige wijsheid van God zien in deze schijnbare mislukkingen, want alleen zij wiens harten geopend zijn voor het geheim dat Hij van de eonen tot nu toe verborgen heeft gehouden, zijn in staat de onmetelijkheid van de wijsheid die daarin ten toon wordt gespreid te begrijpen.

HET BESEF VAN GOD

De kennis van Gods Woord is goed, een bekendheid met Zijn wegen is beter, maar een besef van Hemzelf is het beste. Geloof aanvaardt Zijn uitspraken, vertrouwen stemt in met Zijn wegen, liefde rust in Zijn wezen. Laten we geloven wat Hij zegt, en we zullen ons niet alleen verheugen in wat Hij doet, maar jubelen in wat Hij is. Hoe weinig van Zijn heiligen zijn er te vinden met al was het maar de eerste van deze gunsten! Ze hebben geloof, maar zo schamel, zo verdund met lichtgelovigheid, en zo struikelend, dat Gods wegen duister en ondoorgrondelijk worden en Hij Zelf verborgen gaat achter een dik gordijn van

onwetendheid en traditie. Helaas, helaas, zelfs voor Zijn kinderen is Hij de Grote Onbekende en Onkenbare.

De houding van schamel geloof wordt duidelijk onthuld wanneer het eigen welzijn op het spel staat. Het vindt het niet veilig om de toekomst in Gods handen te laten, zonder een of andere vastgestelde belofte, of geschreven verbond, dat Hem aan Zijn Woord zal houden. Het is dit huiverig ongelooft dat Gods eonen in eeuwigheden doet veranderen, want het redeneert terecht dat als de eonen eindigen, er geen zekerheid van toekomstige zaligheid is, tenzij ze hun lot overlaten in de handen van een God Die zij niet ten volle vertrouwen! Het is waar dat God geen “beloften” heeft gegeven die verder dan de eonen gaan. Maar aangezien Hij ons onsterfelijkheid en onvergankelijkheid geeft, waarom zouden we ons dan zorgen maken over een eindeloos “eeuwig” leven? Daar waar er geen dood is zou zo’n “belofte” alleen maar een smet op Zijn karakter werpen, en ons toekomstig welzijn hangt veel meer af van Zijn integriteit dan van Zijn uitspraken.

Men zal in de Schrift merken dat de overvloed aan beloften rap afneemt als het millennium eenmaal voorbij is. Er zijn er niet veel die verwijzen naar de nieuwe aarde en de nieuwe hemelen. Er is van Gods kant nauwelijks iets specifiek vastgelegd voor na de eonische tijden. En waarom zou dat er ook zijn? Er is geen behoefte aan veel beloften als alle mensen vol leven zijn en de zonde verworpen is, waar geloof is vervangen door zien en allen aan God onderschikt zijn. Daar waar geen zonde is kan ook geen redding zijn, waar geen vijand is hoeft ook geen vrede gemaakt worden. Met God als Alles van alle harten, is het heden vreugde en de toekomst gelukzaligheid, en kan er geen bezorgdheid of vrees bestaan voor wat deze beide betreft.

Er zijn heiligen die zouden wanhopen indien de beloften in de Bijbel plotseling ingetrokken zouden worden, en ze geheel en alleen aan de genade van God overgelaten zouden worden, zonder enig vastgelegd document waaraan ze Hem konden houden. Maar kunnen ze Hem wel ergens aan houden? Als Hij niet te

vertrouwen is zonder een bepaalde belofte, kunnen we er dan zeker van zijn dat Hij Zijn Woord gestand zal doen? Beloften zijn behulpzaam en genadig, een hulp om geloof te bevestigen, en we zouden er geen enkele van willen missen. Maar ons vertrouwen zou niet mogen rusten in de beloften, maar in Hem Die ze gemaakt heeft. We zouden meer dan gewillig moeten zijn Hem te vertrouwen waar en wanneer Zijn beloften niet toereikend zijn.

Schamel geloof is bang voor de voleinding. Israëls beloften op aarde en de onze in de hemelen komen tot een einde wanneer Christus troonsafstand doet. Wij zullen niet langer heersen, want alle heerschappij zal dan worden afgeschaft. Onze eonische missie zal vervuld zijn, want allen zullen verzoend zijn. Het is waar: er zal geen dood zijn, daarom kunnen wij niet sterven. Onsterfelijkheid is inderdaad het onze, maar toch hebben wij geen geschreven zekerheid van vrede of blijdschap of heerlijkheid in die voleinding. Voor de gemiddelde heilige lijkt het een sprong in het duister, of in een bodemloze afgrond. Er is niets waaraan geloof zich kan vastklampen—behalve God! En is dit nu niet precies wat Hij wenst? Dan zal Hij Alles zijn in iedereen. Geloof, beloften en al dat soort ondersteunende hulpmiddelen zullen verleden tijd zijn. Zij zouden alleen maar het volkomen en wederzijdse vertrouwen bederven dat zal bestaan tussen God en Zijn creaturen. Het is geen sprong in het duister, maar een serene intrede in een licht en een liefde die onbegrensd is.

De overweldigende heerlijkheid van Gods grote einddoel is volkomen vernield door het huidig ongelooft en door de vervanging met zulk een *voor God* vreselijke toekomst als de annihilatie van de meerderheid van Zijn schepselen of het nog veel hartelozener en verschrikkelijker uitzicht als de kwelling voor alle eeuwigheden. Laten we deze voorlopig alleen beschouwen in zoverre zij Gods heerlijkheid aantasten, en niet het welzijn van de mens. Als Hij een echte God is, dan is alle bestemming de bewuste vrucht van Zijn inspanningen. Zelfs als Hij de ondergeschikte godheid van

de Christenheid is, Die de controle over Zijn schepping heeft verloren en niet kan doen wat Hij wilde, dan nog worden deze bestemmingen door Hem voorzien en toegestaan, en doet Hij geen toereikende inspanning om ze te voorkomen. U mag zeggen wat u wil, maar dat maakt het zelfs voor Zijn heiligen onmogelijk om Hem te vertrouwen zoals zij dat zouden behoren te doen.

Als Hij zo'n God zou zijn, dan zal de gedachte opkomen: Als Hij al in het verleden niet de meerderheid van Zijn schepselen kon redden, hoe kan Hij dan Zijn heiligen in de toekomst bewaren? Als de zonde binnenkwam en Zijn mooie schepping tegen Zijn wil ruïneerde, wat zal dan verhinderen dat dit in de komende eeuwigheid herhaald zou kunnen worden? Zelfs als we Zijn beloften geloven, kunnen we dan vertrouwen op Zijn liefde en kracht wanneer die vervuld zijn en er geen andere garantie meer is? Hoe nauwkeuriger men de valse leerstellingen over de annihilatie of de eeuwige kwelling onderzoekt, des te meer zal het duidelijk worden dat zij het voor God volkomen onmogelijk maken het volle vertrouwen te winnen van Zijn schepselen. Het gebruikelijke resultaat is Zijn onttroning door de doctrines van de vrije wil en de goddelijke onverantwoordelijkheid in verleden en heden, en de totale verduistering van Zijn uiteindelijk doel in de toekomst. Een vernietiger en eeuwige kweller kan niet Alles in allen worden, zelfs niet als we die "allen" tot een klein overblijfsel maken.

Hier hebben we de verborgen bron die de foutieve vertalingen "eeuwig" en "eeuwigheid" leverde. En dit toont waarom heiligen zo traag zijn om die op te geven. Ze kunnen hun God niet vertrouwen, en moeten een openbaar document hebben om zich van Zijn toekomstig handelen te verzekeren. Hij heeft hen eonisch leven beloofd. Als dit niet eeuwig is, dan hebben ze geen zekerheid—ze zijn in feite bang—dat Hij hun leven zal wegnemen wanneer het einde daar is. Kunnen we niet zien hoe de belofte van "eeuwig" leven aan haar eigen doel voorbij schiet? Die wordt gegeven opdat de heiligen God mogen leren kennen, doch, zou

dat eindeloos zijn, houdt dat ook in dat ze dit doel nooit zullen bereiken. Aangezien dat de mogelijkheid ontkent dat Hij Alles in hen zal worden schiet het totaal voorbij aan het doel waarvoor ze wordt gegeven: hen zo volkomen tevreden met Hem te maken dat ze niet alleen gewillig, maar begerig zullen zijn zichzelf aan Zijn hart over te laten, zonder ook maar een enkele verzekering van Zijn lippen. Wat Hij *is*, is genoeg!

Het is de taak van geloof om ons, in de geest, over te brengen naar deze voleinding, zelfs midden in onze huidige loopbaan, terwijl alles wat nu zichtbaar is nog steeds het tegendeel lijkt van Gods uiteindelijke doel. Misschien is er in de geschiedenis van de mensheid nooit zo'n kenmerkend wantrouwen geweest tussen mensen onderling alsook ten opzichte van God. Vertrouwen gaat weg of is al vertrokken. Geloof verdwijnt. En ikzelf, bijvoorbeeld, belijdt vrijelijk, dat ik zonder kennis van de voleinding, wanneer God allen zal verzoenen en Alles in allen zal worden, ook geen vertrouwen zou kunnen hebben in een godheid die toestond dat de wereld zichzelf tot zo'n puinhoop kon stukdraaien en die niet veel meer voor de meeste mensen kan doen dan ze bijeenvegen tot vernietiging, uitdoving of kwellung. Ook ik zou vrezen dat zo'n god onder contract gesteld moest worden om Zijn eden uit te voeren, en zelfs dan—? Maar nu, hoe kan ik Hem wantrouwen? De mensheid is precies daar waar Hij haar heeft gebracht. Het gevolg van al het huidige kwaad en ellende zal heilzaam zijn. God zal er heerlijkheid uit verkrijgen en de mens zal erdoor worden voorbereid om de geschenken te waarderen die Hij voor hen klaar heeft liggen.

Hier hebben we het grote contrast tussen 's mensen miserabele eigengemaakte bestemmingen en Gods grote en genadige doel. Die van de mens vernielt niet alleen Gods schepselen, maar ondermijnt Zijn godheid en berooft Hem van de waardering van het handwerk van Zijn hart. Gods doel houdt niet alleen Zijn godheid overeind, maar geeft Zijn schepselen zoveel vertrouwen in Hem, dat alle bezorgdheid over Zijn liefde en kracht verdwijnt.

Ze laten zich gewillig, ja begerig, over in Zijn handen, zonder iets van verzekering van Zijn kant wat Zijn bedoelingen betreft. Geloof en hoop zijn niet langer nodig, dus verdwijnen ze, en alleen de liefde blijft. Hem als God kennend, onbeperkt in liefde en wijsheid, en in essentie Liefde, geven zij er de voorkeur aan in dierbare afwachting te blijven van dat wat de oren niet horen, van dat waar het hart van een mens niet naar kan opstijgen, van dat wat God toebereidt voor hen die Hem liefhebben. Zij vertrouwen op Zijn Woord, zij verheugen zich in Zijn wegen en zij verlustigen zich in de waardering van Hemzelf.

EINDE

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Appreciation of God

Hoofdstuk 30 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

Original Copyright ©Concordant Publishing Concern
<http://www.concordant.org/>
Concordant Publishing Concern
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

*A ©Smizdat publication:
Deze vertaling mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*